ராணி
முத்து
மணிமாலா
ரூ.6
கண்ணோடு
நான் பேசுவேன்

பெண்மானுக்கும் கொம்பு!

ஆண் யானைக்கு மட்டும் தந்தம் இருப்பது போல், ஆண் மான்களுக்கு மட்டுமே கொம்புகள் உண்டு. பெண் மான்களுக்கு கொம்பு இருக்காது. ஆனால், பனிமான் என்ற ஒருவகை மான் உள்ளது. இவற்றில் ஆண்-பெண் இரண்டுக்குமே கொம்பு உண்டு.

பசும்பால்

மத்திய ஆப்பிரிக்காவில் மசாஸ் பகுதியில் வாழும் மக்களுக்குப் பசுவின் பால் புனிதமானது. அவர்கள் பாலைக் கொதிக்க வைத்து தேநீர், காப்பி குடிக்கவோ, உறைய வைத்து மோர் ஆக்கவோமாட்டார்கள். பாலைக் கொதிக்க வைத்தாலே பாவம் என்பது அவர்களது நம்பிக்கை.

கண்ணோடு நான் பேசுவேன்

மணிமாலா

1

இரவெல்லாம் மழை பெய்ததால் பூமி குளிர்ந்திருந்தது. மார்கழி அதிகாலையில் குளித்துவிட்டு கோவிலுக்குப் போகும் கன்னிப்பெண்களைப் போல் நனைந்திருந்த மரங்கள் பச்சைப்பசேல் என குளிர்காற்றுக்கு நடனமாடிக் கொண்டிருந்தன.

பறவைகள் இரைத் தேட புறப்படாமல் சோர்ந்துப்போய் அமர்ந்திருந்தன. மறுபடி பூமியை ஒரு வழிபண்ணலாமா என்று கூடிப் பேசிக்கொண்டிருந்தன கருமேகங்கள்.

குளித்து முடித்து, தலை துவட்டி, கொண்டைப் போட்டிருந்த காமினி— பூஜை அறையில் விளக்கேற்றிவிட்டு— கண்மூடி, கரம்குவித்து கடவுள்களிடம் மனுப் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

அது, ஐந்து கிரவுண்டு நிலத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த மாளிகை.

சாலையில் செல்பவர்கள், ஒரு கணமாவது அதைப் பார்த்து வியக்காமல் செல்வதில்லை.

வெளிப்பக்க முழுக்கவே பளபள கற்களால் இழைத்து கட்டி இருந்தார்கள். வெயிலில் மின்னும்... கண்களைக் கூசச்செய்யும்.

உட்புறமோ இத்தாலி பளிங்கு கற்கள். பணத்தை ஒவ்வொரு அடிக்கும் கொட்டி அலங்கரித்திருந்தனர். திரைச்சீலைகள்கூட அயல்நாட்டு தயாரிப்புதான்.

பொம்மைகளைப் போல் அழகான புல்வெளியில் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன— வாயில் நுழையாத வகை, வகையான நாய்கள். அமர்ந்து பேச வேலைப்பாடுடன்கூடிய நாற்காலிகளும், மறுபுறம் ஊஞ்சலும்.

இன்னொருபுறம், பூப்பந்து விளையாட வலை கட்டப்பட்டிருந்தது. சுற்றிலும் கண்ணுக்கு குளிர்ச்சியாக பூத்துக் குலுங்கும் மரங்கள்.

தொழில் அதிபர் அங்கதனின் இல்லம் என்றால் சும்மாவா? முக்கிய விழாக்களுக்கு அழைக்கப்படும் முக்கிய நபர்களில் ஒருவர் அவர் அல்லவா?

அந்த மாளிகை, உள் அலங்காரத்திற்கு மட்டுமே சில கோடிகளை விழுங்கி இருந்தது.

ஒன்பது கார்கள் போர்டிகோவில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன.

பல நிறுவனங்களை நிறுவிய தொழில் ஜாம்பவான் அங்கதன். அவரின் ஒரே வாரிசு விනு!

பெரிய கொசுவலைக்குள் குப்புறப்படுத்து, சன்னமான குறட்டை ஒலியில் இன்னமும் உறக்கத்தின் பிடியில் இருக்கிறான்.

முப்பது வயது. உடற்பயிற்சியால் கொஞ்சம்கூட தொப்பையின்றி, கட்டான தேகத்துடன் இருபத்தைந்து வயதைத் தாண்டவில்லை என்பவன் போல இருந்தான்.

கால்களை சற்றே குறுக்கிப் படுத்திருந்தாலும், ஆறடி உயரமானவன் என்பதை பார்த்தாலே சொல்லிவிடலாம், சிவந்த தேகத்தை இன்னும் கம்பீரமாக்கியது, 'கருகரு' ரோமங்கள்.

அறைக்குள் வந்த காமினி, இடுப்பில் கை வைத்தபடி அப்பெரிய கட்டிலைப் பார்த்தாள்.

குழந்தையைப் போல் உறங்கும் கணவன். பக்கத்திலே அவனுடைய அச்சு அசல் வார்ப்பாய், அதே கோணத்தில்

படுத்திருக்கும் ஐந்து வயது பையன் சாந்தனு. தலைமுடிகூட இருவருக்கும் ஒரே மாதிரி கோரைமுடி!

கணவனருகே சென்ற காமினி, காதலுடன் அவன் தலையைக் கோதிவிட்டாள்.

"டேய் எந்திரி!"

லேசான அசைவு.

"டேய்ராஸ்கல்... மணி ஏழு தாண்டியாச்சு... எந்திரி... எந்திரி!"

"ம்... இன்னும் கொஞ்ச நேரம் தூங்குறேனே, காமினி!" கண்களை திறக்காமலே கெஞ்சினான்.

"முடியாது... எந்திரிடா செல்லம்!" என்றாள், இவள் கொஞ்சலாய்.

"நேற்றிரவு தாமதமாகத்தானே படுத்தேன்? தூக்கமா வருது, காமினி!" அவளைப் பார்த்து யாசித்தான்.

"உங்களை யாரு தாமதமா வரச்சொல்றது? எப்பப் பார்த்தாலும், தொழில் தொழில்னு அது பின்னாடியே ஓடிட்டிருந்தா இப்படித்தான் தூங்குறதுக்குக்கூட கெஞ்சணும்? இருக்கிற சொத்துப் போதாதா? வாழ்க்கையை அந்தந்த வயசுல நிம்மதியா அனுபவிக்காம, பணம் அப்படியென்ன முக்கியம்?"

"அய்யோ... பாட்டி! ஆரம்பிச்சிட்டியா? வழக்கமா சாப்பிடும் போதுதானே கொட்டுவே? இப்ப காப்பிகூட குடிக்கலே... அதுக்குள் ஆரம்பிச்சிட்டியா? தூக்கம் போயே போச்சு! நான் பல் துலக்கிட்டு வந்திடுறேன். காப்பி கொண்டுவா!"

கட்டிலைவிட்டு இறங்கி, குளியலறை நோக்கி நடந்த கணவனை— ஏக்கமும், ஏமாற்றமுமாய்ப் பார்த்தாள், காமினி.

அவன் வருவதற்குள் மணக்க மணக்க காப்பியுடன் தயாராய் நின்றிருந்தாள்.

வாங்கிப் பருகியவன், "சூப்பரா இருக்கு" என்றான்.

"………"

'நிஜமாகவா?' என்ற வழக்கமான பதில் வராமல்போகவே, நிமிர்ந்து மனைவியை ஏறிட்டு, வியந்தான்.

"என்ன காமினி... அப்படிப் பார்க்கிறே?"

"ஒ... ஒண்ணுமில்லே..."

"ஊகூம்... ஏதோ இருக்கு. எதுவா இருந்தாலும் இப்பவே சொல்லிடு. அப்புறம், நீ சொல்றதைக் கேட்கக்கூட நேரம் இருக்காது."

"தப்பா நினைச்சுக்கமாட்டீங்களே?"

"இல்லே... சொல்லு!"

"என்னைப் பிடிச்சிருக்கா, உங்களுக்கு?"

காப்பி குடிப்பதை நிறுத்திவிட்டு, நெற்றி சுருங்க நோக்கினான்.

"நமக்கு கல்யாணமாகி ஆறு ஆண்டாச்சு. இவன் நம்ம குழந்தை. அஞ்சு வயசாகுது. இத்தனை காலம் கழிச்சு, எதுக்கு இப்படியொரு கேள்வி?" சிரித்தபடி கேட்டான்.

"ஆறு ஆண்டாக உள்ளுக்குள் உழன்ற கேள்விதான்."

"ஏய்... என்னாச்சு, உனக்கு? இப்படியொரு கேள்வியைக் கேக்கணும்னு ஏன் தோணுச்சு?"

"ஒரு சின்ன உறுத்தல்தான்!"

"என்ன உறுத்தல்?"

"நீங்களே கவனிச்சி இருப்பீங்க. நான் உங்களை எழுப்பும் போதும் சரி, தனிமை நேரங்களிலும் சரி... செல்லமா 'வாடா, போடா'ன்னுதான் கூப்பிடுவேன். இதுவே சராசரி ஆண்களா இருந்தா... செல்லமா கோபிச்சு, பொண்டாட்டிக்கிட்டே வீரத்தை காட்டுவாங்க. எப்படித் தெரியுமா? பல்பதிய முத்தம் கொடுத்து, இடை நொறுங்க அணைத்து... இப்படி! அதுவும் காலையிலே குளிச்சு, முடிச்சு எழுப்ப வர்ற பொண்டாட்டியை எச்சில் படுத்தாத ஆண்களே இல்லைன்னு சொல்லலாம். ஆனா, நீங்க ஒருநாளும் என்னை இப்படியெல்லாம்..."

"அடடா... என்ன காமினி... சினிமா பார்த்து பயங்கரமா கற்பனைப் பண்ணுறே போலிருக்கே?"

"சும்மா மழுப்பாதீங்க... நடக்காத எதையும் சினிமாவுல காட்டுறதில்லே. என் தோழிகளோட கணவர்களெல்லாம்கூட இப்படித்தான் ரசனையோடு வாழ்க்கையை நடத்துறாங்க."

"இது உழைக்கிற வயசு, காமினி. கொஞ்சிக்கிட்டே இருந்தா... தொழிலை யாரு கவனிக்கிறது? அப்பா என் ஒருத்தனை நம்பித் தானே இத்தனை நிறுவனங்களை ஒப்படைச்சிருக்கார். அதையெல்லாம் கட்டிக் காப்பாற்ற வேண்டாமா?"

"வாழ்க்கையில் ரசனையோடு வாழுறதுக்குன்னு தனியா வயசிருக்கா? கடைசிவரை நீங்கதான் இந்த நிறுவனங்களைக் கட்டிக் காப்பாற்றப்போறீங்க. எப்ப உங்களுக்குன்னு வாழ நேரம் ஒதுக்கப்போறீங்க? நமக்கு கல்யாணமான புதுசுல, நாம தேனிலவு

போறதுக்காக ஆஸ்திரேலியா, லண்டன்னு மாமா ஏற்பாடு செய்திருந்தார். கடைசி நேரத்தில் தொழிலில் ஏதோ பிரச்சினைன்னு தேனிலவையே ரத்து பண்ணுனீங்க. இதையெல்லாம் யோசிக்கிறப்ப... உங்களுக்குப் பிடிக்காம வேணுமின்னே அப்ப ரத்து பண்ணின மாதிரிதான் தோணுது."

"அடடா... தப்புத் தப்பா யோசிக்கிறியே கண்ணம்மா?"

அவளின் தோள் மீது கை போட்டு, இழுத்து அணைத்தான். சிலிர்த்துப்போனாள், காமினி.

'இதோ... முதல்முறையாக அவளின் அன்புக் கணவன் அவளின் பெயர் சொல்லாமல், செல்லமாய் கண்ணம்மா என்று அழைக்கிறான். இதற்காகத்தானே இத்தனை காலமாய் அவள் ஏங்கினாள்?'

"எனக்கு மட்டும் ஆசை இல்லையா, காமு? தொழில் 'டென்சன்' அதிகம். அப்பா பாடுபட்டு வளர்த்த நிறுவனங்களை நான் இன்னும் உயரத்திற்குக் கொண்டுபோய், ஜனாதிபதி கையால் சிறந்த தொழில் அதிபர் விருதும் வாங்கி இருக்கிறேன். வாங்கியப் பெயரை தக்கவச்சுக்க வேணாமா? அதனாலதான் இப்படி கடுமையா உழைக்கிறேன். இப்ப என்ன? சீக்கிரமே ஒரு தேனிலவுக்கு ஏற்பாடு பண்ணிவிட்டால் போச்சு. எந்தெந்த நாட்டுக்குப் போகலாம்னு யோசிச்சு முடிவு பண்ணி வை! நேரம் ஒதுக்குகிறேன். சந்தோசம்தானே?"

"நிஜமாகவா சொல்றீங்க?" அவள் விழிகள் விரிந்தன.

"நிஜமோ... நிஜம்!"

ஒருவழியாய் அவளை சமாளித்ததில், அவளறியாமல் நிம்மதி பெருமூச்சுவிட்டான், வினு.

2

வினு குளித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அன்று, அவன் அணிந்துசெல்லும் உடையை தயாராய் எடுத்து வைத்த காமினி, ஆளுயர கண்ணாடி முன் நின்று தன்னை நோக்கினாள்.

'என்ன குறை எனக்கு? நான் 'என்னைப் பிடிச்சிருக்கா?' என்று

அவரிடம் கேட்டதே அபத்தம்தானோ?' சிரித்துக்கொண்டாள்.

காமினி 26 வயதுப் பெண். மஞ்சள் தேகம். இடுப்பைத் தாண்டி நீண்ட அடர்ந்த கேசம். கருவண்டு விழிகள். மாதுளை இதழ்கள். பார்த்ததுமே மனதில் 'பசக்'கென்று ஒட்டிக்கொள்ளும் உருவம். வீடு முழுக்க வேலையாட்கள் இருந்ததால், நாளும் உடற்பயிற்சிக்கூடம் சென்று உடம்பை 'சிக்'கென்று வைத்துக் கொள்ள நேரமிருந்தது.

அவளைத் திருமணம் செய்துகொள்ள ஏகப்பட்ட தொழிலதிபர்கள் போட்டி போட்டனர். ஆனால், அவளுக்கு முறைப் பையன் வினு மீதுதான் கொள்ளை ஆசை.

ஐந்து வயது பிள்ளைக்குத் தாயானபின்பும் கட்டுக் குலையாமல் இருந்தாள்.

என்னதான் கணவன் அவளை சமாதானப்படுத்தி இருந்தாலும், உள்ளே... ஏதோ ஒரு நெருடல் அவளை உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது.

படுக்கையில் படுத்திருக்கும்போதுகூட சதா யோசனை தான், அவனுக்கு. மனைவியைக் கொஞ்சுவோமே, சீண்டுவோமே என்று ஒருநாளும் நடந்துகொண்டதில்லை. மற்றபடி, அருமையானவன்.

அதுவும் தன் மகன் சாந்தனுவிடம் கொள்ளைப் பிரியம். அவனே எழுப்பி, குளிப்பாட்டி, உடை உடுத்தி, உணவூட்டி, அருகில் இருக்கும் பள்ளிக்கு காரில் அழைத்துச்செல்வான்.

இன்று சனிக்கிழமை... சாந்தனுக்கு விடுமுறை.

குளித்து முடித்து, வினு உடை அணிய ஆரம்பித்ததும் 'செல்போன்' அழைத்தது.

"அலோ..."

"........."

"ஆமாம்... சொல்லுங்க!"

"........."

"பாட்டில்கள் இன்னைக்கு வந்து இறங்குதா?"

"........."

"சரி... நீங்க திருமுல்லைவாயல் போயிடுங்க. மானேஜர் இருப்பார். கணக்கு சரிபார்த்து 'செக்'கை கொடுத்துடச் சொல்லுங்க. நான் அம்பத்தூர் தொழிற்சாலைக்குப் போயிட்டு,

அப்படியே அங்கே வந்திடுறேன். சரியா?" அவன் பேசி முடித்ததும் இன்னொரு அழைப்பு.

"அலோ..."

"........."

"சொல்லுங்க கணபதி."

"........."

"தெரியும். இன்னைக்கு கணக்கு தணிக்கை இருக்கு. முதல்ல அண்ணா சாலை ஆபீசுக்கு வந்துட்டுதான் பம்மல் போவேன். வந்து பார்த்துக்கிறேன்" வைத்துவிட்டான்.

அவன் உடை உடுத்தி, அறையைவிட்டு வெளியில் வருவதற்குள் நான்கு செல்போன்களும் மாறி மாறி அழைத்துக் கொண்டிருக்க... சளைக்காமல் பதில் கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

சலித்துக்கொண்டாள், காமினி.

"போதும்ங்க... அப்புறம் பேசிக்கலாம். கொஞ்ச நேரம் எல்லா போன்களையும் 'ஆப்' பண்ணிவிடுங்களேன்."

"அப்பாவை பார்க்கிற நேரமாச்சே... இந்தா, நீயே 'ஆப்' செய்துடு!" போன்களை கொடுத்துவிட்டு, வெளியில் வர... வேலை ஆட்கள் பவ்வியமாய் நின்றிருந்தனர்.

வினு ஒரு அறைக்குள் நுழைய... வேலைக்கார பெண்ணொருத்தி குறுமேசையில் வைத்த வெள்ளிக் கிண்ணத்துடன் அவன் பின்னே சென்றாள், அவன் கண்ணசைவில் காட்டிய உத்தரவின்படி!

நாற்காலியை இழுத்துப்போட்டு அருகில் அமர்ந்த வினு, நெகிழ்ச்சியுடன் அப்பாவைப் பார்த்தான்.

தொழிலில் சூரப்புலி என்று பெயரெடுத்தவர், அங்கதன்.

அவர் நடந்து வருவதை பார்க்க வேண்டுமே! அவ்வளவு கம்பீரம்! ஆறரையடி உயரமும், அடர்ந்த மீசையும், வரிசை தப்பாத பற்களும், பயம் கலந்த மரியாதையை ஏற்படுத்தும். எதிரிகளுக்கோ 'கிலி' வரவழைக்கும். அவர் 'கோட்சூட்' அணிந்தாலும் சரி, வேட்டி–சட்டையில் வந்தாலும் சரி, அதிலும் ஒரு தனி அழகு இருக்கும். அவரின் செல்வாக்கு கண்டு அரசியல்வாதிகளும் சும்மா இருக்கவில்லை. தங்கள் கட்சிகளுக்கு இழுக்க முற்பட்டனர். அங்கதன் புத்திசாலியாக இருந்தார். ஆளும்கட்சியோடும், எதிர்க்கட்சியோடும்

சரிசமமாக நட்புகொண்டிருந்தார்.

அவரை சம்பந்தியாக்கிக்கொள்ள பெரிய புள்ளிகள், போட்டிப் போட்டனர். அவருக்கோ தன் தங்கை மகள் காமினியைத் தவிர வேறு எந்தப் பெண்ணும் தன் வீட்டு குத்துவிளக்கை ஏற்றக்கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருந்தார்.

அப்படிப்பட்ட ஆஜானுபாகுவான தோற்றம் கொண்ட அங்கதன்தான் எலும்பும் தோலுமாய், கண்கள் உள்ளடங்கி, சில பற்கள் விழுந்து, தலைமுடி உதிர்ந்து, பரிதாபமாய் படுக்கையில் கிடந்தார்.

காய்ச்சல் என்று படுத்தவர்தான். ஒரே வாரத்தில், உடலின் ஒரு பக்கம் முழுக்க இயங்காமல் பக்கவாதம் தாக்கிற்று. பேச்சும் குழறிப்போயிற்று. எவ்வளவு பணமிருந்து என்ன? எள்ளளவும் குணமாக்க முடியவில்லை. பேர் சொல்லும் பேரனாய் பிறந்த சாந்தனுவை தூக்கிக் கொஞ்சக்கூட முடியாத பரிதாப நிலை.

தந்தையின் சில போக்குப் பிடிக்காமல் ஒட்டாமலிருந்த வினு, அவரின் நிலை கண்டு மனமிரங்கி பாசமாய் கவனித்துக் கொண்டான்.

அன்றிலிருந்து காலையில் ஆகாரமும், மாத்திரைகளும் அவனே ஊட்டிவிடுவான். சிலநேரம் சீக்கிரம் அலுவலகத்தில் இருந்து வந்துவிட்டால் இரவிலும்!

அங்கதனுக்கு மகனின் பாசமும், கவனிப்பும் பெரும் ஆறுதலாய் இருந்தன. தொழிலில் அவன் உயர்வு கண்டு மகிழ்ந் தார். தினசரி என்னென்ன நடக்கிறது, எதில் எதில் முதலீடு போட்டிருக்கிறான், எவ்வளவு லாபம் வந்தது என்று எல்லாவற்றையும் அப்பாவுக்குச் சொல்லுவான்.

தந்தையை மென்னகையும், புன்னகை கனிவுமாய் பார்த்தான்.

"சாப்பிடுங்கப்பா!" என்றபடி மெல்லத் தூக்கி, முதுகுக்கு தலையணையை முட்டுக்கொடுத்து, சாய்ந்தவாக்கில் படுக்க வைத்தான்.

கிண்ணத்தில் இருந்த சத்துமாவு கஞ்சியைப் பார்த்ததும் முகம் கோணிற்று, பெரியவருக்கு.

"வேழாம்..."

"கண்ணை மூடிக்கிட்டு குடிச்சிடுங்கப்பா!"

"வாழ்ந்தி வருது... வேழாம்..."

"மாமா நேத்தே இட்லி கேட்டார். பாவம்... வாய்க்கு சுவையாய் கொடுத்தால்தான் என்ன?"

"புரியாமல் பேசாதே, காமினி. செரிமானம் ஆகவேண்டாமா?"

"அதுக்காக... எப்பவும் கஞ்சியே கொடுப்பதா? மாமா கவலைப்படாதிங்க... நான் இட்லி எடுத்துட்டு வாறேன்."

அங்கதனின் முகம் மலர்ச்சியில் அகன்றது.

சடுதியில் இட்லியுடன் வந்தவள், அவளே கொஞ்சம், கொஞ்சமாய் ஊட்டியும்விட்டாள்.

ஆவலாய் சாப்பிட்ட தகப்பனாரை நெகிழ்ச்சியுடன் நோக்கினான்.

தன் பரிதாபப் பார்வை அவரை சங்கடப்படுத்திவிடக் கூடாதே என்ற எண்ணம் உறைக்க... தன் அன்றைய அலுவலக காரியங்களைப் பற்றி பேசத் தொடங்கினான்.

பேச்சின் நடுவே, "உங்க மருமக அடிக்கடி சண்டை போடுறா. நீங்க கொஞ்சம் அடக்கி வையுங்கப்பா!" என்றான், விளையாட்டாய்.

அங்கதனின் முகம் மாற... கண்களாலே 'என்னம்மா?' என்பது போல் காமினியைப் பார்த்தார்.

காமினி சிரித்தபடி அவர் வாயைத் துடைத்து, "நீங்களே சொல்லுங்க மாமா, எப்பப் பார்த்தாலும் தொழில் தொழில்னு அது பின்னாடியே ஓடிக்கிட்டிருக்கார். தூக்கத்திலேகூட அதைப்பற்றிதான் உளறுகிறார். இரவு, நேரம் தாழ்த்திதான் வருகிறார். சாப்பிட்டு படுக்கத்தான் நேரமிருக்கு. என்னிடம் ரெண்டு வார்த்தை பேசக்கூட அவரால் முடியலை. விடிஞ்சதும், மாற்றி, மாற்றி செல்போனில் பேசுறார்.

இதென்ன இயந்திரத்தனமான வாழ்க்கை? இருக்கிற பணம் போதாதா? இப்பக்கூட ஆவடி, அம்பத்தூர்னு எல்லா இடங் களுக்கும் இவரே போறார். அப்புறம், சம்பளம் கொடுத்து இத்தனை பேரை வேலைக்கு வச்சிக்காரே... அவங்களெல் லாம் எதுக்கு? நீங்களே கேளுங்க, மாமா!"

"என்னப்பா இதெல்லாம்? காமினிக்காகவும் நேரம் ஒதுக்க வேண்டாமா? வீட்டுலே இருக்கிற நேரத்திலாவது குடும்பஸ்தனா இரு" என்றார், குழறலான வார்த்தைகளில்.

"நீங்களும் புரியாமப் பேசுறீங்களேப்பா! ஒண்ணா, ரெண்டா? ஏகப்பட்ட தொழில்! ஆயிரம் பேரை வேலைக்கு வச்சிருந்தாலும், முதலாளி நேரடியா கவனிக்கலேன்னா என்னாகும்னு உங்களுக்குத் தெரியாதா?"

"நீ சொல்லுறதும் சரிதான். அதுக்காக இயந்திரமா மாறிடாதே! உன் பாரத்தை கொஞ்சமாவது குறைச்சே ஆகணும். அதுக்கு, நம்பிக்கையான அந்தரங்க செயலாளர் ஒருத்தரை நியமிச்சிடு. இங்கே உன்கூடவே தங்கிக்கட்டும்" என்றார், அங்கதன்.

காமினியின் முகம் பளிச்சிட்டது.

"இது சரியா வருமாப்பா? அவ்வளவு நம்பிக்கையா பொறுப்புகளை ஒப்படைக்கலாமா?"

"ஏன் சரியா வராது? மாமா சொன்ன யோசனைதான் சரி. நம்பிக்கையான ஆளுன்னா, அது ஒரு பெண்ணாக இருந்தால் தான் சரிப்பட்டுவரும்."

"அதெப்படி ஒரு பெண் இங்கே தங்கி வேலை செய்ய சம்மதிப்பாள்?"

"உற்றார், உறவினர் யாருமில்லாத ஆதரவற்ற படித்த பெண்ணாய் இருந்தால்?"

"காமினி சொல்வதுதான் சரி!" அங்கதனும் ஆமோதிக்க...

அரைமனதுடன் யோசிக்கலானான், வினு.

3

'அப்பாவும், காமினியும் சொல்வது எந்த வகையில் சரிவரும்? அபபா தொழிலில் பழம் தின்று, கொட்டைப் போட்டவர். அதனால் அவரது கருத்தை ஒதுக்கிவிட முடியாது. இருக்க, இருக்க வேலைப் பளு அதிகரித்துக்கொண்டுதான் போகிறது. அலுவலகத்தில் அவனது நேரடி உதவிக்கு இரு ஊழியர்கள் இருந்தபோதிலும் என் பளு குறையவில்லை என்பதுதான் உண்மை.

ஆக, மற்றுமொரு அந்தரங்க காரியதரிசி அவசியம்தான். எப்போதும் என் கூடவே இருக்க வேண்டும் எனும்போது, பெண்ணால் இயல்கிற காரியமா? அதேநேரம் காமினி

சொல்வதிலும் புத்திசாலித்தனம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. எனினும், என் தொழில் இரகசியங்களை பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டிய கட்டாயத்தில் அந்தப் பெண் எந்தளவு நம்பிக்கை உடையவளாக இருப்பாள்?'

காரில் போய்க்கொண்டே தீவிரமாக யோசித்தான், வினு. அன்றைய வேலைகளை முடித்துவிட்டு, களைத்துப்போய் தலைமை அலுவலகம் வந்தபோது, மதிய உணவு நேரம் தாண்டி வெகுநேரம் ஆகியிருந்தது.

'இப்படி இருந்தால் காமினி ஏன் திட்டமாட்டாள்?'

உள்ளிடப் பேசியில் தன் காரியதரிசியை அழைத்தான்.

"வணக்கம் சார்" என்றபடி புன்னகை முகமாய் கண்ணாடி கதவை திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்த அந்த இளைஞனுக்கு முப்பது வயதுக்குள் இருக்கும். பெயர் பிரபாகரன்.

"வணக்கம். உட்கார் பிரபாகரன்!"

நாற்காலியின் நுனியில் அமர்ந்தான், மரியாதை நிமித்தமாக.

"எல்லா தமிழ், ஆங்கில நாளிதழ்களிலும் ஒரு விளம்பரம் தரணும், பிரபாகரன்!"

"கொடுத்துடலாம் சார்... எதைப்பற்றி?"

"எனக்கு அந்தரங்க காரியதரிசி தேவைன்னு!"

"சா...ர்!" அதிர்ச்சியில் அவன் முகம் மாறியது.

வாய்விட்டு சிரித்துவிட்டான், வினு.

"கவலைப்படாதே பிரபாகரன். உன் வேலைக்கு எந்தப் பங்கமும் வராது. நான் சொல்வதை பத்திரிகைககு விளமபர மாகக் கொடுத்துவிடுங்கள்" என்றபடி, விபரம் கூறத் தொடங்கினான்.

சென்னையைத் தாண்டி புறநகரை நோக்கி காரை செலுத்திக்கொண்டிருந்தான், வினு.

செல்பேசி சிணுங்கியது.

வீட்டிலிருந்துதான் அழைப்பு!

காரை ஓரமாய் நிறுத்திவிட்டு எடுத்து, "அலோ... சொல்லு காமினி" என்றான்.

"நான் உங்களுக்காகத்தான் காத்துட்டிருக்கேன். சீக்கிரம் வந்துடுங்க. தாமதமா போனா நல்லதா தேர்வுபண்ண முடியாது!"

"என்ன தேர்வு பண்ணமுடியாது?" புரியாமல் கேட்டான்.

"என்னங்க இப்படி கேட்கிறீங்க? இன்னும் ரெண்டு நாளில் நம்ம கல்யாண நாள். நமக்கு துணி எடுக்கப் போக அஞ்சு மணிக்கெல்லாம் வந்துடுறேன்னு காலையிலேகூட சொல்லிட்டு தானே போனீங்க?"

"அடடா... சுத்தமா மறந்தேபோயிட்டேன், காமினி!"

"எனக்கொண்ணும் இதிலே ஆச்சரியமில்லை. ஆபீசை தவிர வேறெந்த ஞாபகமும் வராதே, உங்களுக்கு. சரி, பரவாயில்லை... காத்திருக்கிறேன், சீக்கிரமா வந்துடுங்க."

"சாரி காமினி... நான் வர தாமதமாகும்."

"தாமதமாகும்னா?"

"ஒன்பது மணியாகும். முக்கியமான தொழில் சம்பந்தமா ஒருவரை சந்திக்கப் போயிட்டிருக்கேன்."

"பிளீஸ்... அவரை நாளைக்குப் பார்த்துக்குங்களேன்."

"சூழ்நிலையைப் புரிஞ்சுக்க காமினி. நீயே போய் துணி எடுத்துட்டு வந்துடு. ரொம்ப அவசரமான, அவசியமான சந்திப்பு, இது. தள்ளிப்போட முடியாது. ஆனா, கண்டிப்பா கல்யாண நாளில் உன்கூட கோவிலுக்கு வருவேன். சரியா?"

"என்னை ரொம்ப ஏமாத்துறீங்க!" சலிப்புடன் இணைப்பை துண்டித்தாள், காமினி.

அந்த வார்த்தை 'சுருக்'கென தைத்தது, வினுவுக்கு. குற்ற உணர்வுடன் காரை கிளப்பினான்.

அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் கார், ஒரு சின்ன மாடி வீட்டின் முன் நின்றது.

வளர்ந்துவரும் பகுதி என்பதால் அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாய் கணிசமான இடைவெளியுடன் வீடுகள் இருந்தன.

சாதாரண மாடி வீடுதான்! வீட்டு முன் மல்லிகைப் பந்தல் மணம் பரப்பிக்கொண்டிருந்தது.

வினுவுக்கு இங்கு இப்படியொரு வீடு இருப்பது காமினி உட்பட யாருக்கும் தெரியாது.

காரைவிட்டு இறங்கியவன், அக்கம் பக்கம் பார்த்தபடி வீட்டை நோக்கிச் சென்றான்.

அழைப்பு மணியின் பொத்தானைத் தொட்டான்.

"யாரது?" என்ற குரலெடுத்து கண்ணாடி ஜன்னல் வழியே

ஒரு பெண் உருவம் முகம் காட்டியது.

இவனைப் பார்த்ததும் முகம் மலர்ந்து, விரைவாய் கதவைத் திறந்தாள்.

எல்லா ஆங்கில, தமிழ் நாளிதழ்களிலும் அந்த விளம்பரம் வந்திருந்தது.

கவுரி மகளிர் விடுதி! காஞ்சிபுரத்தில் இருந்தது.

கலகலப்புடன் விடிந்தது.

குளித்து, முடித்து, நைட்டியின் மேல் துவாலையைப் போட்டுக்கொண்டு, காப்பி குடிப்பதற்காக வந்தாள், சரண்யா.

இளம் வயது, தளிர் உடல், வசீகர முகம். இதுதான் சரண்யா.

கையில் அன்றைய தினசரியை வைத்து மேய்ந்து கொண்டிருந்த கவிதாவிடமிருந்து தினசரியை உருவியவள், "குளியலறை காலியா இருக்கு. முதல்ல போய் குளி!" என்றாள்.

கவிதா அவளுடன் ஒரே அறையில் வசிப்பவள்.

அங்கிருக்கும் அனைத்துப் பெண்களுமே படித்துக் கொண்டும், வேலை பார்த்துக்கொண்டும் இருந்தனர்.

சரண்யாவும் ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் பணிபுரிந்து கொண்டிருப்பவள்தான்.

கவிதா அகன்றுவிட, காப்பி கோப்பையை வாங்கிக் கொண்டு ஒரு ஓரமாய் அமர்ந்தாள். காப்பியை பருகிக் கொண்டே தினசரியைப் படிக்க ஆரம்பித்தவளின் கண்கள், அந்த விளம்பரத்தில் நிலைகுத்தின.

முழுக்க படித்தவளின் முகம் பரவசமானது.

சட்டென எழுந்து அறைக்குச் சென்றாள். உடையை மாற்றிக்கொண்டு வெளியேற முயல... சோப்பு மணம் கமழ, கவிதா உள்ளே நுழைந்தாள்.

"என்னடி, இவ்வளவு சீக்கிரம் கிளம்பிட்டே? இன்னும் டிபன்கூட தயாராகி இருக்காதே!"

"வெளியிலே சாப்பிட்டுக்கிறேன். அலுவலகத்திலே முக்கிய வேலை இருக்கு... சீக்கிரம் போயாகணும். வர்றேன், கவி!"

பதிலுக்குக்கூட காத்திராமல் புறப்பட்டுவிட்டாள், சரண்யா.

பேருந்து நிறுத்தத்தை ஒட்டியிருந்த பொது தொலைபேசி மையத்தை நோக்கிச் சென்றாள். பெங்களூருக்கு எண்களை ஒற்றியெடுத்தாள். அவள் நினைத்தது போலவே ராகவ்,

வீட்டில்தான் இருந்தான்.

"அலோ..."

"அலோ சரண்யா... என்ன இவ்வளவு காலையிலே?" ஆச்சரியமாய் ஒலித்தது ராகவ் குரல்.

"நல்லவேளை... ஆபீசுக்கு புறப்பட்டு இருப்பீர்களோன்னு நினைத்தேன்."

"புறப்பட்டுவிட்டாலும் செல்போனுக்கு பேசி இருக்கப் போகிறாய். ஆமா, உன் குரலில் சந்தோசம் வழிகிறது, சரண்யா. ஏதாவது நல்ல செய்தியா?"

"ஆமாம். பத்திரிகையில் ஒரு விளம்பரம் வந்திருக்கிறது. 'வேலைக்கு ஆள் தேவை' விளம்பரம்."

"ஆமாம்... நானும் பார்த்தேன். அதற்கென்ன?"

"அவர்கள் கேட்டிருக்கிற அத்தனை தகுதியும் என்னிடம் இருக்கிறது. கண்டிப்பாய் இந்த வேலை எனக்குக் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை நிறையவே இருக்கு. அதனால் விண்ணப்பிக்கப் போகிறேன்."

"ஏன் சரண்யா... இப்போ பார்க்கும் வேலையும் நல்ல வேலை தானே? சம்பளமும் மனசுக்கு நிறைவாக இருக்கும்போது..."

"மறுக்கவில்லை. ஆனால், சென்னையில் வேலை கிடைப்பது மிகப்பெரிய விசயம். அதுவும் பெரிய நிறுவனம். சம்பளம் இதைவிடவும் இருமடங்கு. வாழ்க்கையில் எல்லோருக்கும் ஒரு லட்சியம் இருக்கும். எனக்கும் இருக்கிறது. அதற்கு இந்த வேலை தான் உறுதுணையாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன், சார்!"

"நான் உனக்கு இதைவிடவும் பெரிய வேலை வாங்கித் தருகிறேன். பெங்களூருக்கு வந்துவிடேன்."

"உங்களுக்கு மேலும், மேலும் சிரமம் தர விரும்பவில்லை, சார்! ஏற்கெனவே நீங்க நிறைய உதவி செய்துவிட்டீர்கள். அதற்கே நான் அதிகம் கடன்பட்டிருக்கிறேன். இனி உங்கள் வாழ்த்து மட்டும் போதும் சார்!"

"பிடிவாதக்காரி. உன்னை தடுத்து நிறுத்தமுடியுமா? ஆனால், கவனமா இரு. என் வாழ்த்து எப்போதும் உனக்கு உண்டு."

"நன்றி சார்!"

மனநிறைவுடன் வைத்தவள், பணம் கொடுத்துவிட்டு உற்சாகமாய் இறங்கி நடந்தாள்.

மான்குட்டியாய் துள்ளி ஏறி காரில் அமர்ந்தான், சாந்தனு.

காமினி பின்பக்க கதவை திறந்து அமர்ந்தாள். காரை ஓட்ட முயன்ற வினு மடியில் வந்தமர்ந்த சாந்தனு, "அப்பா... நான் கார் ஓட்டுறேனே..." என்றான்.

"அதுக்கெல்லாம் உனக்கு வயசுப் பத்தாது கண்ணா. நேரமாச்சு, புறப்படலாமா? சமர்த்தா உட்காருவியாம்... நீ அப்பா பிள்ளைதானே... நான் சொன்னா கேட்பேதானே?"

"சரிப்பா!" சொன்னபடி, நகர்ந்து இருக்கையில் சாய்ந்து கொண்டான், சாந்தனு.

"என்ன காமினி... அமைதியா இருக்கே?" பக்கவாட்டு கண்ணாடியில் மனைவியைப் பார்த்துவிட்டுக் கேட்டான்.

"கடற்கரைக்குப் போறது ரொம்ப ரொம்ப சாதாரண விசயம் தான். ஆனா, என் வீட்டுக்காரர் நேரம் ஒதுக்கி அழைச்சிட்டுப் போறதை நினைச்சி வாயடைச்சுப்போயிருக்கேன்."

"அதான் மழை வரும் போலிருக்குன்னு கிண்டல் பண்ணுவியே... அதையும் சொல்லிடு!"

"ஊகூம்... சுனாமியே வந்துடுமோன்னுதான் கவலைப் படுறேன்."

"ஏய்..." அவள் கேலியை ரசித்தபடி, காரின் வேகத்தை அதிகப்படுத்தினான், வினு.

4

கடற்காற்று மனதுக்கும், உடலுக்கும் இதமாய் இருந்தன. கைகளைப் பின்பக்கமாய் ஊன்றி, கால்களை நீட்டி சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தான், வினு.

பொழுதுபோக்க எத்தனையோ இடங்கள் இருந்தாலும், கடற்கரை மட்டும் எப்போதும் அலுக்காது. வினுவுக்கு ரொம்ப பிடித்த இடமும் இதுதான். தொழில் 'டென்சன்' நடுவே ஐந்து நிமிடம் கிடைத்தாலும், கடற்கரையில் கால்கள் புதைய மணலில் நடப்பான்.

காமினியும், சாந்தனும் சற்று தொலைவில் பந்தை தூக்கிப் போட்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களையே

வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வினு, தன் மனைவியும் குழந்தையாக மாறி குதூகலித்த காட்சியை ரசித்து சிரித்தவன், சட்டென நிலைகுலைந்துபோனான்.

காரணம், அவள்!

அவனை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த வெள்ளை நிற சுடிதார் அணிந்திருந்த இளம்பெண்.

அவள்... அவள்... அவள்தானே?

தன்யாதானே?

உடம்பெங்கும் இரத்தம் குறுகுறுவென பாய்ந்து சூடேற்ற... கண்கள் அவசரமாய் பொங்கின.

'எத்தனை ஆண்டு ஆகிவிட்டது, உன்னைப் பார்த்து? நீ எப்படி இங்கே? அப்படியானால் இன்னும் நீ...?'

அவனது எண்ண ஓட்டங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பது போல் அவனைக் கடந்து சென்றாள், அவள்.

'இல்லை... இவள் என் தன்யா இல்லை! அவள் சாயலைக் கொண்ட வேறொருத்தி. என் தன்யாவுக்கு இணையாய் இந்த உலகில் யாருமே இல்லை!'

இதயம் உருக... மறுகணம், மனதில் வேதனை எழுந்தது.

நாசூக்காய் கண்களை துடைத்துக்கொண்டவன், சிறிது நேரம் அப்படியே இமைகளை மூடினான்.

பசுமையான– இனிமையான காட்சி ஒன்று நெஞ்சில் இதமாய் தங்கிப்போனது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு!

இதே கடற்கரை! இதே இடம். கால்களை வெட்கத்துடன் முத்தமிட்டு முத்தமிட்டு வேகமாய் உள்ளே ஓடி மறைந்த அலைகளை ரசித்தபடி நடந்த அவனும், தன்யாவும்.

சற்று தொலைவில் சினிமா படப்பிடிப்பு நடந்துகொண்டிருந்தது.

"தனு அங்கே பாரு! படப்பிடிப்பு நடக்குது."

"அட... ஆமாம்!"

"வா... போய்ப் பார்க்கலாம்!"

"வேண்டாம்" அவன் கையை இறுகப்பற்றி இழுத்தாள், தன்யா.

"ஏன்... உனக்கு சினிமான்னா பிடிக்காதா?"

"பிடிக்கும். நானும் படப்பிடிப்பு பார்த்திருக்கேன்."

"பின்னே?"

"அங்கே கவர்ச்சி நடிகை பிரமிளா நடனக் காட்சிதான் எடுத்துக்கிட்டு இருக்காங்க. நீ ஒண்ணும் அவளைப் பார்க்க வேண்டாம்."

"ஏன்டா?" ஆச்சரியமாய்க் கேட்டான்.

"நீ அவளைப் பார்த்து ஜொள்ளுவிடுவே. அதை என்னால் தாங்கிக்க முடியாது" அவன் தோளில் சாய்ந்துகொண்டாள்.

"என்ன நீ... என் மேலே உனக்கு இவ்வளவுதான் நம்பிக்கையா? படிச்சு முடிச்சதும் சினிமா துறைக்கு போகணும்னு பெரிய இலட்சியமே வச்சிருக்கேன். நீ என்னடான்னா?"

"என்ன... என்ன... என்ன சொல்றே நீ?" சட்டென பாம்பைப் போல் முகம் உயர்த்தி அதிர்ச்சியுடன் வினுவைப் பார்த்தாள்.

"ஆமாம் தனு! எனக்கு அப்பாவோட தொழிலில் நாட்டமில்லை. கலைத்துறைக்கு என்னை அர்ப்பணிக்க போகிறேன். அப்பாகிட்ட ஏகப்பட்ட பணம் இருக்கு. நானே சொந்தமா படம் தயாரிச்சி, இயக்கி, நடிக்கவும் போறேன்."

"என்ன வினு சொல்றே?" தன்யாவின் முகம் அதிர்ச்சியில் உறைந்து, அழுகைக்கு தயாரானது.

"கதைகூட தயார்பண்ணிட்டேன்!" என்றவன் சரளமாய் சொல்லத் தொடங்கினான்.

"இது வில்லத்தனம் கலந்த கதாநாயகன் கதை! தேடித் தேடிப்பிடிச்சி பெண்களை நாசமாக்குறான். கிட்டத்தட்ட இருபது பொண்ணுங்க அவனால் கற்பு இழக்கிறாங்க. அதையெல்லாம் தத்ரூபமா கலை உணர்வோடு காட்டப்போறேன். கடைசியில், பாதிக்கப்பட்ட எல்லாப் பெண்களும் சேர்ந்து அவனைப் பழிவாங்குறாங்க. இருபது பெண்களும் கவர்ச்சிநடிகைகளாகப்போடப்போறேன். கதாநாயகனா நானே நடிக்கப்போறேன்."

தன்யா அவனையே வெறித்துப் பார்த்தாள்.

"என்னடா அப்படிப் பார்க்கிறே?"

"தயாரிப்பாளர், இயக்குநர், நடிகர்! இருபது பொண்ணுங்களை சீரழிக்கிற மாதிரி. அதுவும் தத்ரூபமா, கலை உணர்வோடு எடுக்கப்போறே? உனக்குள் இப்படியொரு எண்ணம் இருக்கிறது தெரிஞ்சிருந்தா நான் உன்னை காதலிச்சே இருக்கமாட்டேன்.

போதும்ப்பா... உன் உறவே எனக்கு வேணாம். உனக்கொரு கும்பிடு... உன் காதலுக்கொரு கும்பிடு!" கண்ணீர்மல்க இரு கைகளையும் சேர்த்துக் குவித்து, ஆத்திரத்துடன் திரும்பிப் போனாள்.

"தனு... தனு... தன்யா!" பொங்கிவந்த சிரிப்பை அடக்கியபடி அவள் பின்னே ஓடினான், வினு.

"போடா!" திரும்பிப் பார்க்காமல் கத்திவிட்டு ஓடினாள்.

"தனு... நில்லு... நான் சும்மா விளையாட்டுக்குச் சொன்னேன்!" விடாமல் துரத்தினான்.

"என்னங்க?"

வினு, திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தான்.

காமினி அவனையே ஆச்சரியமுடன் பார்த்தபடி அருகில் அமர்ந்திருந்தாள்.

"எ... என்ன காமினி?"

"என்ன... அப்படியொரு சிந்தனை?"

"அலுவலக விசயமாதான். சரி, அதைவிடு. சாந்தனுவை தனியே விட்டுட்டு இங்கே ஏன் வந்தே?"

"நீங்களும் வாங்க... அலையில் கொஞ்ச நேரம் நின்னுட்டு வரலாம்!"

மறுக்க நினைத்தவன், மனைவியின் அந்த சின்ன ஆசையை நிராகரிக்க மனம் வராமல் எழுந்து சென்றான்.

அலுவலகத்தில் அன்று நேர்முகத் தேர்வு!

சான்றிதழ்கள் அடங்கிய கோப்புடன் ஆட்டோவிலிருந்து இறங்கினாள், சரண்யா. டிரைவருக்கு பணத்தைக் கொடுத்து விட்டு நிமிர்ந்தவள், பிரமித்துப்போனாள்.

பிரமாண்டமாய் உயர்ந்து, அகன்றிருந்த அந்த நிறுவனத்தின் ஆடம்பரமும், சுற்றுப்புற சூழ்நிலையும் அச்சத்தையும், ஆச்சரியத்தையும் ஏற்படுத்தின.

கண்டிப்பும், கறாருமிக்க காவலாளி 'மெட்டல் டிடெக்டர்' வைத்து பரிசோதித்தபின்பே அவள் உள்ளே அனுமதிக்கப் பட்டாள்.

விஸ்தாரமான இடம். இடப்புறம் வரிசையாய் வாகனங்கள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன.

வலப்புறம் நட்டநடுவில் மலைகளைக் குடைந்தது போல்

உருவாக்கப்பட்ட செயற்கை நீரூற்று. அதைச்சுற்றி நந்தவனமாய் பூச்செடிகள், புல்வெளிகள்.

அலுவலக வரவேற்பறை, கண்களில் ஒற்றிக்கொள்ளலாம் போல் அத்தனை சுத்தம், அழகு. கச்சிதமான ஆண்கள். விமானப் பணிப்பெண்கள் போல் அழகுப் பெண்கள்.

வரவேற்பறையில் அமர்ந்திருந்த ஒப்பனைப் பெண், நேர்முகத் தேர்வுக்கான கடிதத்தை வாங்கி சரிபார்த்து, ஒரு அறையை நோக்கிக் கை காட்டினாள்.

அந்த அறையில் அவளைப் போல் நேர்முகத் தேர்வுக்காக பதினைந்து பேர் வந்திருந்தனர்.

'இத்தனைப் பேரில் எனக்கு வேலை கிடைக்குமா?' சின்னதாய் ஒரு அவநம்பிக்கை எழுந்தது.

அடுத்த கணமே அதை துடைத்தெறிந்தாள்.

'கண்டிப்பாய் எனக்குதான் கிடைக்கும்!' அதையே மனதுக்குள் திரும்ப திரும்ப சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

ஒவ்வொருவராய் உள்ளே அழைக்கப்பட்டு, பதினைந்து நிமிடத்தில் வெளியே வந்துகொண்டிருந்தனர்.

மற்ற பெண்கள், நிறுவனத்தின் தரத்தை நினைத்து நவநாகரீக உடையுடனும், பளிச்சென்ற அலங்காரத்துடனும் வந்திருந்தனர்.

சரண்யாவும், இன்னொரு பெண்ணும் மட்டுமே சேலையில்! அந்தப் பெண்ணை சிநேகப் புன்னகையுடன் அணுகி பேச்சுக் கொடுத்தபோது, அவள் பெயர் சரளா 'என்றும், திருமணமாகி மூன்றே மாதத்தில் கணவனை பறிகொடுத்தவள் என்றும், புகுந்த வீட்டின் ஆதரவை இழந்து, பிறந்த வீட்டில் முணுமுணுப்புடன் நாட்களைக் கழித்துக்கொண்டிருப்பவள் என்றும் தெரிந்தது. 'இந்த வேலை கிடைத்துவிட்டால், தன்னால் சொந்தக் காலில் நிற்கமுடியும்' என்று சொன்னவளை இரக்கத்துடன் பார்த்தாள், சரண்யா.

பத்தாவது ஆளாக சரண்யா அழைக்கப்பட்டாள்.

உயர்தர நட்சத்திர ஓட்டலை நினைவுப்படுத்திய அறையினுள் கம்பீரமாய் அமர்ந்திருந்த இளைஞனும், பக்கத்தில் பவ்வியமாய் நின்றுகொண்டிருந்த காரியதரிசியையும் தவிர, வேறு யாருமில்லை.

"வணக்கம் சார்!" என்று கைகுவித்த அவளைப் பார்த்ததும்

ஏனோ, சிநேகமாய் சிறு புன்னகையை உதிர்த்தான், வினு.

அவளின் எளிமையான தோற்றத்தையும், நேர்த்தியான ஆடை அணிவிப்பையும் பார்த்தவன், அவள் தன் திறமையை மட்டுமே நம்பி வந்திருக்கிறாள் என்று முதல் பார்வையிலே புரிந்துகொண்டான்.

"வணக்கம்! உட்காருங்க மிஸ் சரண்யா!"

"நன்றி சார்!" அமர்ந்தாள்.

அவளின் சான்றிதழ்களை வாங்கிப் பார்த்தான். எதிர்பார்த்த அத்தனை தகுதிகளும் இருந்தன.

"உங்களுக்கு உறவினர் என்று யாருமில்லையா?"

"சிறுவயதிலே பெற்றோரை இழந்து, பதினைந்து வயதுவரை உறவினர் வீட்டில் வளர்ந்து, பிறகு பெங்களூரில் ஆதரவற்றோர் இல்லத்தில் படித்தேன்."

"இந்த வேலைக்கான நிபந்தனை என்னவென்று தெரியுமா?"

"தெரியும் சார். எப்போதும் முதலாளியுடனே செல்ல வேண்டிய வேலை. வெளியிடங்களில் தங்கக்கூடாது. முதலாளி வீட்டில் குடியிருக்க வேண்டும். இருபத்திநாலு மணி நேரமும் உழைக்க தயாராக இருக்க வேண்டும்."

"ம்! எதற்காக இந்த நிபந்தனைகளைப் போட்டோம்? அதுகுறித்து உங்களின் கருத்து என்ன?"

"யாருமற்ற– அதுவும், திருமணமாகாத இளம்பெண்ணாக இருக்கும்பட்சத்தில் குடும்பப் பொறுப்பு எதுவும் இருக்காது. முழு கவனமும் வேலையில் மட்டுமே இருக்கும். அதுவும் முதலாளி வீட்டில் தங்கி வேலை செய்ய வேண்டும் என்கிற போது, உறவினர்கள் இல்லாத என்னை மாதிரி பெண்கள்தான் இதுக்கு பொருத்தமாக இருக்கமுடியும் சார்!"

வினு அவளை திருப்தியுடன் பார்த்தான்.

5

"இந்த நிறுவனத்தின் நிர்வாக இயக்குநரை தெரியுமா?"

"கேள்விப்பட்டிருக்கேன். பார்த்ததில்லை சார்!"

"நன்றாகப் பாருங்கள்... நிர்வாக இயக்குநர் நான்தான்!"

நட்புடன் புன்னகைத்தான்.

"நீங்களா?" கண்களை அகலவிரித்து ஆச்சரியம் காட்டினாள், சரண்யா.

அந்த விழிகளின் தீட்சண்யமும், அடர்ந்த இமைகளும், கன்னங்களில் விழுந்த குழியும்... சட்டென தன்யாவை நினைவுப்படுத்தின.

உடனே சுதாரித்துக்கொண்டான்.

அரை மணி நேரம் காத்திருங்க சரண்யா. முடிவை சொல்லிவிடுகிறோம்."

அரை மணி நேரம் கழித்து மறுபடியும் அழைக்கப்பட்டாள். வேலை உத்தரவு கொடுத்தான், வினு.

பெரிதும் மகிழ்ந்துபோன சரண்யா, மகிழ்ச்சியுடன் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டாள். அவள் முகம் பளபளத்தது.

ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து வேலையில் சேர்ந்துவிட்டாள், சரண்யா. ஒரு பெட்டியுடன் வினுவின் மாளிகை முன், ஆட்டோவிலிருந்து இறங்கியவள்... வாய்பிளந்துவிட்டாள்.

'யப்பா... எவ்வளோ பெரிய மாளிகை? அரண்மனை மாதிரி இருக்கே? இங்கேயா வேலை செய்யப்போகிறேன்? கடவுளே... எல்லோரிடமும் நான் நல்ல பெயர் வாங்க வேண்டும்.'

உள்ளே, தயக்கத்துடன் சென்றாள்.

அறையில் அமர்ந்திருந்தான், வினு. இவளைப் பார்த்ததும், "வாங்க சரண்யா... உட்காருங்க!" என்று கூறிவிட்டு, "காமினி" என்று குரல் கொடுத்தான்.

சற்று நேரத்தில் அங்கு வந்த காமினி, புதிதாய் அமர்ந்திருந்த பெண்ணைக் கேள்விக்குறியுடன் பார்த்தாள்.

"எனக்கொரு காரியதரிசி வேணும்னு அடம்பிடிச்சியே... அவங்கதான் இவங்க! பேரு சரண்யா." திரும்பியவன் "இவங்க என் மனைவி காமினி!" அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்.

"வணக்கம் மேடம்!"

"வணக்கம்!"

இருவரும் கைகுவித்து வணக்கம் தெரிவித்துக்கொண்டனர்.

அவளைப் பார்த்ததுமே, ஏனோ காமினிக்கு ரொம்பவே பிடித்துப்போயிற்று. அவளின் சாந்தமான தோற்றமும், கனிவான முகமும், காமினியைக் கவர்ந்தன.

சரண்யாவும் அவளையே இமைக்காமல் பார்த்தாள். 'என்ன அழகு? முதலாளிக்கு ஏற்ற ஜோடிதான்!'

"உங்க சொந்த ஊர் எது சரண்யா?"

சரண்யா தன்னைப் பற்றி விவரிக்கத் தொடங்கினாள்.

பரிதாபப்பட்ட காமினி, அவளை இரக்கத்துடன் பார்த்தாள்.

"சரண்யா, இன்றைக்கு ஓய்வெடுத்துக்குங்க. நாளையில் இருந்து நீங்க வேலைப் பார்க்க ஆரம்பிக்கலாம். எனக்கு நேரமாகுது. காமினி, நான் புறப்படுறேன். இவங்க தங்குறதுக்கான 'அறையை ஏற்பாடு பண்ணிக்கொடு. அப்படியே அப்பாகிட்டேயும் அறிமுகப்படுத்திடு. நான் வரட்டுமா?"

"சரிங்க!"

வினு புறப்பட்டுவிட்டான். அவன் கார், வெளிவாசலைக் கடக்கும்வரை காத்திருந்து வழியனுப்பிவிட்டு, உள்ளே வந்தாள்.

அப்பெரிய பங்களாவை பிரமிப்புடன் , கண்களால் அளந்துகொண்டிருந்த சரண்யாவை, சின்ன சிரிப்புடன் நெருங்கினாள்.

"சரண்யா..."

"சொல்லுங்க மேடம்!"

"உட்காருங்க!" சொல்லிவிட்டு, மெத்தென்று விழுங்கும் சோபாவில் அமர்ந்தாள், காமினி.

"அடடா... இங்கே பாருங்க சரண்யா. என் கணவர்தான் உங்களுக்கு முதலாளி. நானில்லை. என்னைப் பேர் சொல்லியே நீங்க அழைக்கலாம். நம்மிடையே ஓரிரு வயதுதான் வித்தியாசம் இருக்கும். என்னை உங்க தோழியாகவே நினைக்கலாம். இப்ப உட்கார்ந்து பேசினீங்கன்னா ரொம்ப சவுகரியமா இருக்கும்."

மென்மையான குரலில் இயல்பாய் பேசிய அவளை ஆச்சரியமுடன் பார்த்தாள், சரண்யா. "நன்றி மேடம்!" என்றாள்.

"மேடம் வேண்டாமே... பிளீஸ்!"

"மன்னிச்சுக்குங்க மேடம். நீங்களும் எனக்கு முதலாளி மேடம்தான்!"

"என்னமோ போங்க... சாப்பிட்டீங்களா?"

"ஆச்சு மேடம்!"

"சரி, வாங்க. என் மாமனாரை அறிமுகப்படுத்துறேன். அவர்தான் இப்படியொரு காரியதரிசி அவசியம்னு

தன் பிள்ளைக்கு ஆலோசனை சொன்னவர்!"

"அப்படியா? அவசியம் அவரைப் பார்த்து நான் நன் சொல்லியே ஆகணும்."

இருவரும் அங்கதனின் அறைக்குச் சென்றனர்.

"மாமா!"

கண்மூடிப் படுத்திருந்த பெரியவர் மெல்ல இமைகளை திறந்தார்.

"தொந்தரவு பண்ணிட்டேனா, மாமா?"

'இல்லை' என்பது போல மெதுவாக தலையசைத்தார்.

பார்த்ததுமே நோய்வாய்ப்பட்டவர் என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள், சரண்யா.

"இவங்க பேர் சரண்யா!"

சரண்யா "வணக்கம் சார்!" என்றாள்.

"உங்க பிள்ளையோட புதிய அந்தரங்க காரியதரிசி."

'நல்லா இரும்மா' ஒரு கையை உயர்த்தி வாழ்த்தினார்.

"ரொம்ப நன்றி சார்! உங்களை என் வாழ்நாள் முழுக்க மறக்கமாட்டேன். இந்த அநாதையின் எதிர்காலத்துக்கு விளக்கேத்தி வச்சவர் நீங்க!" தளும்பிய கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டாள், சரண்யா.

அங்கதனுக்கு அவளைப் பார்த்து திருப்தி ஏற்பட்டது.

"என்னங்க சரண்யா... சிறுபிள்ளை மாதிரி அழுதுகிட்டு! வாங்க போகலாம்" அன்புடன் கடிந்துகொண்டாள், காமினி.

அதன்பிறகு, தங்கும் அறைக்கு அவளை அழைத்துச்சென்றாள்.

அறை, கச்சிதமாய் அழகாய் இருந்தது.

முன் அறை, படுக்கையறை, பூஜையறை, குளியலறை, சமையலறை என்று அவள் ஒருத்திக்கு அதிகம். அதிலும், சமைக்கத் தேவையான பாத்திரங்களோடு.

"நான் இத்தனை எதிர்பார்க்கவில்லை மேடம். என் ஒருத்திக்கு இவை அதிகம். இனி, நான் விருப்பப்பட்ட சமையலை சமைச்சு சாப்பிடுவேன். விடுதி சாப்பாடு சாப்பிட்டு நாக்கே மரத்துப்போச்சு!"

"சமையலா? சார் சொல்லலையா? உங்களுக்கு சாப்பாடெல்லாம் எங்களோடுதான்!"

"அய்யோ... என்ன சொல்றீங்க மேடம்? அதெல்லாம்..."

"அதுக்கு ஏன் அலறுறீங்க? உங்களுக்கு சமைக்க நாங்க நேரம் தரப்போறதில்லை. அவரோடு எந்த நேரமும் சுத்தவேண்டி இருக்கும். அவர் அனுப்புகிற இடங்களுக்கும் போகவேண்டி இருக்கும்."

"எனக்கு ரொம்ப சங்கடமா இருக்கு மேடம்! எவ்வளோ வசதியானவங்க நீங்க? ஆனா, இன்னைக்குத்தான் நாம முதன்முதலா சந்திச்சிருக்கோம். சம்பளத்துக்காக வேலைக்கு வந்தவள், நான். ஆனா, எஜமானிங்கிற 'பந்தா' இல்லாம ஒரு தோழி மாதிரி பழகுறீங்க. சந்தோசமா இருந்தாலும், சங்கடமாகவும் இருக்கு மேடம்!"

காமினி அவள் கையை இதமாய் பற்றி அழுத்தினாள். "இதில் சங்கடப்பட எதுவுமில்லே, சரண்யா! ஏனோ உங்களைப் பார்த்ததும் எனக்கு பிடிச்சுப்போச்சு. எனக்கொரு புதுத் தோழி கிடைச்சி இருக்கிறதாதான் நினைக்கிறேன். இன்னைக்கு மட்டும் சாப்பாடு இங்கே வந்துடும்... நீங்க சங்கடப்படுறதுனால! நாளையிலேருந்து எங்களோடு சேர்ந்துதான் சாப்பிடுறீங்க. சரியா? வர்றேன்!"

காமினி பொறுமையாய், கனிவாய் கூறிவிட்டு வெளியேற... அவளை வியப்பு மாறாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள், சரண்யா.

அடுத்து வந்த சில நாட்களிலே சரண்யா எல்லோரிடமும் நல்ல பெயர் எடுத்துவிட்டாள். காமினிக்கு அவளை ரொம்பவே பிடித்துப்போய்விட்டது. சாந்தனுவும் அவளிடம் ஒட்டிக் கொண்டான். வேலை இல்லாத சில மாலை வேளைகளில் அவனுடன் விளையாடுவதுதான் அவளின் பொழுதுபோக்கு.

வினுவுக்கோ பாதி பாரம் குறைந்துவிட்டது. சரண்யா புத்திசாலியாக இருந்ததால், அவன் என் என்று சொல்லும்முன் அவள் எண்ணெயாக நின்றாள்.

அவளே தொழிற்சாலைக்குச் சென்று வினு கையெழுத்திட கோப்புகளையும், காசோலைகளையும் கொடுத்துவிட்டு வருவாள். அதனால் வினு நாளும் எல்லா தொழிற்சாலை களுக்கும் சென்று வரவேண்டிய கட்டாயமின்றி, குடும்பத் தினருடன் இருக்க கணிசமாக நேரம் ஒதுக்க முடிந்தது.

பெரும்பாலும் சரண்யா தனியே பார்க்கவேண்டிய வேலை தான் அதிகம் இருந்தது. எப்போதாவதுதான் முதலாளியுடன்

காரில் செல்லவேண்டி வந்தது.

விநு, தனக்கென ஒரு 'செல்'பேசி மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, மீதி மூன்று செல்போன்களையும் சரண்யாவிடம் ஒப்படைத்து விட்டான். வருகிற போன்களுக்கு அவளே உரிய பதிலை சொல்லிவிடுவாள். அவசியம் ஏற்பட்டால் தவிர, விநுவை பேச விடமாட்டாள்.

அவளிடமிருந்த கண்டிப்பும், கறாரும் விநுவை வெகுவாய் கவர்ந்தன. ஒப்படைத்த வேலையை கண்ணும் கருத்துமாக செய்து முடிக்கும்வரை சாப்பிடமாட்டாள். அந்த ஈடுபாடு விநுவுக்கு அதிகம் பிடித்திருந்தது.

அந்தப் பணிக்கு ஒரு ஆணை நியமித்திருந்தால் இந்தளவு பொறுப்புடனும், நேர்மையுடனும் பணிபுரிவது சந்தேகமே என்று நினைக்க வைத்தாள்.

காமினியின் மென்மையான உள்ளம் சரண்யாவை தயக்கம் உதறி, நெருங்கி பழக வைத்தது.

ஞாயிறு, சரண்யாவுக்கு விடுமுறை நாள் என்பதால் காமினியுடன் சமையலறையில் புகுந்து சமையலில் வெளுத்து வாங்கினாள்.

பல நேரங்களில் காமினி, சரண்யா, சாந்தனு மூவரும் பொழுதுபோக்காக வெளியில் சென்றுவந்தனர்.

ஒரே வார்த்தையில் சொல்லப்போனால், சரண்யா அந்த குடும்பத்தில் ஒருத்தியாகிப்போனாள்.

6

கண்மூடிப் படுத்திருந்த விநுவின் மார்பு மீது கை போட்டாள், காமினி. விழிகள் திறந்து, மனைவியைப் பார்த்தான்.

தலைநிறைய பூ. நெற்றியில் வீற்றிருந்த குங்குமத் தீற்றலுடன் தெய்வீக அழகாகத் தெரிந்தாள்.

அவளைப் பார்த்து சிரித்துவிட்டு, மறுபடி கண்மூடி யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

காமினி விடுவதாயில்லை.

மார்பு மீது தலையைப் புதைத்து, "ரொம்ப நன்றிங்க" என்றாள்.

"எதுக்கு நன்றி?"

"மாங்காடு அம்மன் கோவிலுக்கு உங்களோடு போய் வரணும்னு ரொம்ப நாளா ஆசைப்பட்டேன். அந்த ஆசை இத்தனை ஆண்டு கழிச்சு இன்னைக்குத்தானே நிறைவேறிச்சு?"

"நன்றி சொல்லணும்னா... சரண்யாவுக்கு சொல்லு! கொஞ்சமாவது எனக்கு மூச்சுவிட நேரம் கிடைச்சதுன்னா... அதுக்குக் காரணம் சரண்யாதான். நான் நன்றி சொல்லணும்னா உனக்குத்தான் சொல்லணும். நீ சொன்னதால்தானே அவளை என் செயலாளரா நியமிச்சேன்?"

"நிஜம்தாங்க... சரண்யா வந்ததால்தான் உங்க வேலைப் பளு குறைஞ்சிருக்கு. ரொம்ப நல்ல பொண்ணு. பொய், புரட்டு இல்லை. திறமையானவ. அநாவசியப் பேச்சு கிடையாது. அன்புக்கு கட்டுப்படுறப் பொண்ணு!"

"ஏதேது... விட்டா சரண்யாவுக்கு சிலையே வச்சிடுவே போலிருக்கே. இதோ பாரு காமினி, அவ நல்லவதான்... இல்லேங்கலே. ஆனா, எல்லாத்துக்கும் ஒரு எல்லை இருக்கு. அவ சம்பளத்துக்கு வேலைப் பார்க்க வந்திருக்கிறா. அது நினைவிருக்கட்டும். ரொம்ப இடம் கொடுத்திடாதே!"

"சேச்சே... என்ன இப்படிப் பேசுறீங்க? நானும் அவளும் நல்ல தோழிகள்!"

"அதைத்தான் வேண்டாங்கிறேன். அதெல்லாம் சரிப்பட்டு வராது. நீ ஒரு எஜமானி மாதிரி நடந்துக்க. சமையல் அறையிலே அவளோடு சேர்ந்து சமைக்கிறதெல்லாம் ரொம்ப அதிகமா தெரியுது."

"இல்லீங்க... நீங்க அவளை ஒரு தொழிலாளிங்கிற கண்ணோட்டத்துலப் பார்க்கிறீங்க. நான் அவளை ஒரு பொண்ணாகப் பார்க்கிறேன். பாவம் அவ... யாருமில்லாத அநாதை. எந்த சொந்த பந்தமும் இல்லாம, தனியே போராடி வாழுறா. அப்படிப்பட்டவகிட்டே அன்பு காட்டுறது தப்பா?"

"சில விசயங்களில் பெண்களைச் சமாதானம் பண்ணவே முடியாது. ஆளை விடும்மா... தூக்கம் வருது."

"தூங்குங்க. அதுக்கு முன்னாடி ஒரு அஞ்சு நிமிடம் எனக்காக ஒதுக்குங்க."

"சொல்லு... என்ன விசயம்?"

"அதைக் கண்ணை திறந்துகிட்டே கேட்டீங்கன்னா இன்னும் சந்தோசப்படுவேன்!"

"சரி... இப்ப சொல்லு!" படக்கென எழுந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

"ரொம்ப வசதியாப்போச்சு!" காமினி அவன் தோள்பட்டையில் முகம்சாய்த்துக் கொஞ்சினாள்.

"இழைகிறதைப் பார்த்தா பெரிசா கோரிக்கை வைக்கப் போறியோன்னு தோணுது."

"அப்படித்தான் வச்சுக்குங்களேன்! கேட்டா நிறைவேற்ற மாட்டீங்களா என்ன?"

"மேடம்... வயத்தைக் கலக்குது... சீக்கிரம் சொல்லிடுங்களேன்!"

"நீங்க அன்னைக்கு என்ன சொன்னீங்க?"

"என்னைக்கு?"

"ரெண்டு மாசம் முன்னாடி!"

"இப்படித் தோராயமா கேட்டா நான் என்னன்னு சொல்வேன்? நீயே சொல்லிடேன். ஆவ்!" கொட்டாவிட்டான், வினு.

"தேனிலவு கொண்டாடலாம்னு சொன்னீங்களே!"

"நானா?" விழிகளை விரித்தான்.

"அதுக்குள்ளே மறந்துட்டீங்களா? எந்த வெளிநாடுன்னு நீயே முடிவுபண்ணி சொல்லுன்னு என்கிட்ட சொன்னீங்களே!"

"ஏதோ ஒரு குழப்பத்துல சொல்லி இருப்பேன். அதையெல்லாம் பெரிசா எடுத்துக்காதேம்மா... எனக்கு அதுக்கெல்லாம் ஏது நேரம்?"

"சும்மா விளையாடாதீங்க... அதான் சரண்யா வந்துட்டாளே!"

"என்ன பேசுறே நீ? சரண்யா என்னமோ நம்ம கம்பெனியோட பங்குதாரர் மாதிரி பேசுறே!"

"அய்யோ... அதுக்கில்லீங்க... அவ வந்தபிறகு உங்களுக்கு ஓரளவு நேரம் கிடைக்குது இல்லியா? அதைச் சொன்னேன். நான் ஒண்ணும் உடனே என்னை வெளிநாட்டுக்கு அழைச்சிட்டுப்போகச் சொல்லலே! குறைந்தது, இங்கே பக்கத்துல எங்கேயாவது ரெண்டு நாள் குடும்பத்தோடு சுற்றுலா போய்வரலாமே!"

"பார்க்கலாம்!"

"ஊகூம்... பார்க்கலாம்ங்கிற பேச்சுக்கே இடமில்லே... போகலாம்னு சொல்லுங்க!"

"சரி... போகலாம்!"

"எப்ப... எங்கே?"

"இப்பவே கேட்டா எப்படி?"

"இல்லேன்னா... எப்ப சொன்னேன், ஏன் சொன்னேன்னு கேட்பீங்க... சொல்லுங்க!"

காமினி விடமாட்டாள் என்று புரிந்தது.

"சரி... ரெண்டு வாரம் கழிச்சுப் போகலாம். ரெண்டு நாள்தான் ஒதுக்க முடியும். எங்கே போகலாம்னு நீயே முடிவுபண்ணு!"

"ம்..." என்று உற்சாகமாய் யோசிக்க ஆரம்பித்தவள், "நாலஞ்சு நாள்னா ஊட்டி, கொடைக்கானல்னு போகலாம். கஞ்சப்பிரபு, ரெண்டே நாள்தானே ஒதுக்கி இருக்கீங்க? சரி... ஏற்காடு போய்வரலாமா?"

"வரலாமே!" என்றான், அவளைப் போலவே.

அந்த மகிழ்ச்சியுடன் காமினி உறங்கிப்போக... வினுவிடமிருந்து முழுக்க விடைபெற்றிருந்தது தூக்கம்.

ஏற்காடு!

அவனால் மறக்கக்கூடிய இடமா?

நினைத்தாலே சில்லிடும் பனித்தூறலாய் மனம் முழுக்க குளிர்ச்சியாய் வியாபித்திருக்கும் தன்யாவின் நினைவுச் சுவடுகள்.

கல்லூரியில் படிக்கும்போது இரண்டு பேருந்து நிறைய மாணவ– மாணவிகள் ஏற்காடுக்கு சுற்றுலாப் போய் வந்தார்கள்.

அங்குதானே முதன்முதலாக தன்யாவிடம் தன் காதலை வெளிப்படுத்தினான்.

"த...ன்...யா!'

'என் கண்ணே... என்னைவிட்டுப் போக உனக்கு எப்படியடி மனம் வந்தது?'

பக்கத்தில் படுத்திருந்த மனைவிக்குத் தெரியாமல் காதலாய் கசிந்துருகிக் கலங்கினான்.

அலுவலக வேலைகள் பாடாய்ப்படுத்த... காமினியின் வற்புறுத்தலால் நேரம் ஒதுக்கினான்.

வினுவுக்கே சங்கடமாய்தான் இருந்தது.

அவர்களிடம் கொட்டிக்கிடக்கும் பணத்துக்கு, சொந்தமா விமானம் வாங்கி, நினைத்தபோது நினைத்த வெளிநாட்டுக்கு பறக்கலாம். ஆனால், பாவம்... காமினியை எங்கு அழைத்துச்செல்ல முடியாதபடி அவனைக் கட்டி போட்டன... வேலைப் பளுவும், நேரப் பற்றாக்குறையும்தா என்றாலும், இன்னொரு முக்கிய காரணமும் இருந்தது.

அது– தன்யா!

அவள் இருந்த இடத்தில் அவ்வளவு எளிதில் காமினி அவனால் அனுமதிக்க முடியவில்லை.

இதோ, இங்கே இருக்கிற ஏற்காட்டுக்கு செல்வதை சுவிட்சர்லாந்து போவது போல் அவள் 'குழந்தையா குதூகலிப்பதைப் பார்க்கையில் அவனுக்கே பாவமாகத்தா இருந்தது.

அடுத்த நாள் புறப்பட வேண்டும்.

ஆனால், முதல்நாளே தவிர்க்கமுடியாதளவு வே வந்துவிட்டது.

முக்கிய ஒப்பந்தத்தை இரண்டே நாளில் தயாரித்து அனுப் யாக வேண்டும். ஏற்காடு போய்விட்டால் எப்படி தயாரிப்ப சொன்னால் காமினி எப்படி ஏற்றுக்கொள்வாள்?

தயங்கித் தயங்கி சொன்னான், விநு.

"அதனால் என்னங்க? நம்ம கூடவே சரண்யாவை கூட்டிட்டுப்போயிடலாம்!"

"எ...என்னது?"

"ஆமாங்க... உங்களுக்கு தினமும் இப்படி ஏதாவது முக் அலுவல் வந்துகிட்டுதானே இருக்கு? இதிலே ஆச்சரியப் எதுவுமில்லே. ஆனா, நானும், சாந்தனுவும் ரொம்ப ஆசை காத்திருக்கோம். நாளைக்கு பயணத்தை ரத்து பண்ணி என்னைவிட நம்ம பிள்ளைதான் மனசு பாதிப்படைவா சரண்யாவும் நம்மகூட வரட்டும். அங்கே நம்ம பங்களா தங்கட்டும். கொஞ்சம் நேரம் ஒதுக்கி, நீங்க சொ ஒப்பந்தத்தை அவளை தயார்பண்ணச் சொல்லிடலாம்!"

"ம்... இதுவும் நல்ல யோசனையாகத்தான் இருக்கு என்றான், விநு.

"என்ன மேடம்... கணவரோடு ஜாலியா சுற்றுலா போறீ

இதிலே நான் எதுக்கு நந்தியாய்?" ரொம்ப தயங்கினாள், சரண்யா.

"நந்தியாவது, யானையாவது? அவர் ஏதாவது காரணம் கிடைக்காதான்னு பார்க்கிறார். வசமா ஒரு வேலை வந்து மாட்டியாச்சு. அவரோட திறமைக்கு அந்த ஒப்பந்தத்தைத் தயாரிக்க ரெண்டு மணி நேரம் போதும். நீயும் கூடவே வந்தா வேலையும் முடியும், ஊரையும் சுற்றிப் பார்க்கலாம்!"

"சார்கிட்டே விவரம் வாங்கி நான் இங்கே இருந்தே தயார் பண்ணி 'பேக்ஸ்'சில் ஏற்காடுக்கு அனுப்பி வைக்கிறேனே!"

"சும்மா அலட்டாதே... துணிமணிகளை எடுத்து வை, முதல்லே. ம்... ஓடு!" செல்லமாய் காமினி கடிந்துகொள்ள...

சங்கடமாய் பார்த்தபடி நகர்ந்தாள், சரண்யா.

7

மூன்தினம் மழையில் குளித்திருந்த ஏற்காடு, புதுமணப் பெண்ணைப் போல் பூரித்திருந்தது. சூரியனின் கதிர்கள் பட்டு, புல்வெளிகள் மினுமினுத்தன,

அதிகாலையில் வந்து சேர்ந்தனர். விநுவுக்கு சொந்தமாய் அங்கு பங்களா இருந்தது. ஏற்காடுதான் என்றில்லை. ஊட்டி, கொடைக்கானல், மணாலி என்று எல்லா குளிர்பிரதேசத்திலும் அவனுக்கு பங்களா உண்டு. அங்கதன் வியாபார விசயமாய் விவாதிப்பதென்றால் ஏதாவதொரு மலைப்பிரதேசத்திற்கு சென்றுவிடுவது வாடிக்கை.

சில ஊர்களில் தேயிலை, ஏலம், காப்பி தோட்டங்களும் உண்டு. விநு, வியாபார நிமித்தமாக வருவதில்லை. கல்லூரியில் படிக்கும் போது நண்பர்களுடன் வந்து தங்கிப் பொழுது போக்கியதுண்டு. அதன்பிறகு வந்ததில்லை. பெரிய இடைவெளிக்குப் பிறகு இப்போதுதான்– அதுவும் குடும்பத்தோடு வருகிறான்.

பங்களாவை பராமரிக்க ஆட்கள் இருந்ததால் கட்டுக் குலையாமல் பளிச்சென்று இருந்தது.

காமினியும், சாந்தனுவும் அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

மணி எட்டாகி இருந்தது.

வினு எழுந்துவிட்டான். பல்துலக்கிவிட்டு, சமையல்கா கங்கம்மா கொடுத்த மசாலா தேநீரை கையில் வாங்கி கொண்டு, தோட்டத்திற்கு வந்தான். காட்சிகள் மனதை கொள்ளை கொண்டன. பூத்துக்குலுங்கிய வண்ண மலர்க கண்களை மயக்கின.

கதிரவன் வந்தபிறகும் 'விலகமாட்டேன்' என்று அட பிடித்தது பனிக்கூட்டம்.

சுற்றிலும் பார்வையை ஓடவிட்ட வினுவின் விழிக ஓரிடத்தில் ஆச்சரியத்தில் நிலைகுத்தின.

இளநீல சேலையில், ஈரக்கூந்தல் விரித்துப் போட பட்டிருக்க... முதுகைக் காட்டியபடி– கைகளை கட்டி கொண்டு நின்றிருந்தாள், சரண்யா.

"வணக்கம் சரண்யா!"

சடக்கென திரும்பியவள், அவனை எதிர்பார்க்காதத தடுமாறி, கலங்கி இருந்த கண்களை அவசரமாய் துடைத்து கொண்டாள்.

"வ... வணக்கம் சார்..."

"என்னாச்சுங்க? ஏன் உங்கக் கண்கள் கலங்கி இருக்கு?"

"ஜலதோஷம் சார்!"

'பொய் சொல்கிறாள்' என்பதை கவலைதோய்ந்த அவ முகமே காட்டிற்று. மேற்கொண்டு வற்புறுத்தி உண்மைை வரவழைக்க அவன் விரும்பவில்லை.

'அவரவருக்குள் ஆயிரம் சோகம்! ஏன்... எனக்கு இல்லையா என்ன?'

"மாத்திரை எடுத்துக்குங்க, சரண்யா. காமினிக்கிட் இருக்கும்."

"சரி சார்!"

"ஏன் இவ்வளவு சீக்கிரம் எந்திரிச்சீங்க? ஓய்வு எடுத் இருக்கலாமே!"

"ஒப்பந்த தயாரிப்பு வேலை இருக்கே சார்! நீங்க விப கொடுத்துட்டு, வெளியில் சுற்றிப்பார்க்க கிளம்பு வர்றதுக்குள் நான் தயார்பண்ணி வச்சிடுறேன்."

"இல்லை! அதிகபட்சம் ரெண்டு மணி நேர வேலைதா

குளிச்சிட்டு வந்திடுறேன். சாப்பிட்டுட்டு ஒப்பந்தம் தயாரிக்க ஆரம்பிச்சிடலாம். எப்படியும் பன்னிரண்டு மணிக்குள் முடிச்சிடலாம். மதியம் சாப்பிட்டுட்டு, எல்லோரும் மொத்தமா கிளம்பிடலாம்."

"நான் எதுக்கு சார்?"

"ப்ச்... சொல்றதைக் கேளுங்க, சரண்யா" என்றவன், திரும்பி நடந்தான்.

சரண்யா பெருமூச்சுவிட்டாள்.

ஒரு வழியாய் ஒப்பந்தம் தயாரித்து, பேக்சில் சென்னை அலுவலகத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு, சாப்பிட்டு கிளம்ப பகல் இரண்டாகிவிட்டது.

சூழ்நிலை கருதி, காமினியும் அமைதி காத்தாள்.

சுற்றிப்பார்க்க காரைவிட ஜீப் வசதி என்பதால் அதிலே புறப்பட்டனர். டிரைவர் ஓட்ட, வினு பழைய நினைவுகளில் மூழ்கிப்போக, மற்ற மூவரும் கலகலப்புக்கு மாறி இருந்தனர்.

எப்போதும் போல அலுவலக வேலையைப் பற்றிய சிந்தனையாக இருக்கும் என்று காமினி, கணவனை கண்டு கொள்ளவில்லை.

பார்க்கவேண்டிய இடங்களையெல்லாம் சுற்றிக் காண்பித் தார், டிரைவர். கேமராவில் எல்லாவற்றையும் பதிவு செய்து கொண்டாள், காமினி.

சாந்தனு இதுவரை இல்லாத அளவு பாட்டும், நடனமுமாய் ஒரே அமர்க்களம்தான்.

களைத்துப்போன காமினி, புல்வெளியில் அழகான விரிப்பை விரித்து அமர்ந்துவிட... சரண்யாவும், சாந்தனுவும் கூடவே உட்கார்ந்துவிட்டனர். கொண்டுவந்திருந்த தின்பண்டங்களை பிரிக்க ஆரம்பிக்க... வினு அங்கிருந்து நகர்ந்தான்.

"எங்கே போறீங்க? சாப்பிடுங்க!" என்று அழைத்தாள், காமினி.

"வேண்டாம் காமினி... நான் கொஞ்சம் அந்த பைன் மரக்காடு வரை காலாற நடந்துட்டு வர்றேன். நீங்க எங்கேயும் போயிடாதீங்க... வந்திடுறேன்" பேன்ட் பாக்கெட்டில் கைகளை விட்டுக்கொண்டு மெல்ல நடந்தவனின் பழைய நினைவுகளும் அவனை பின்தொடர்ந்தன.

பனிப்புகையுடன் சில்லிட்ட காற்று மேனியைத் தடவி

சிலிர்ப்பூட்டியது.

கல்லூரி சுற்றுலா வந்தபோது இப்படித்தான் புல்வெளியில் அத்தனை பேரும் வட்டமாய் அமர்ந்து, உணவுகளையும், உணர்வுகளையும் பரிமாறியபடி! இவன் மட்டும் தன்யாவையே நோக்கியபடி!

"எப்படி தன் உள்ளத்தில் உறங்கிக் கிடக்கும் காதலை சொல்லுவது?' என்ற யோசனையுடன்... உணவு இறங்க மறுக்க...

அடுத்த பத்தாவது நிமிடம் கூட்டம் கூட்டமாய் சுற்றிலும் நடக்க ஆரம்பிக்க– தன்யா, பைன் மரக்காட்டை நோக்கி செல்வதைப் பார்த்துவிட்ட வினு– நைசாக நண்பர்களிட மிருந்து நழுவி, அவளைப் பின்தொடர்ந்தது– இளமையில் அழுத்தமாய் எழுதப்பட்ட காதல் சுவடு அல்லவா?

சூரியக்கதிர்கள் அவ்வளவு எளிதில் உட்புகமுடியாதபடி மரங்கள் அடர்ந்திருக்க... ஒரு பெரிய மரத்தின் மீது சாய்ந்து கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

'இதோ இந்த மரத்தடியில்தானே நான் என் தன்யாவிடம் காதலைச் சொன்னேன்? அதைச் சற்றும் எதிர்பார்த்திராத அவளின் முகம் உணர்ச்சிக் குவியலாய், இன்ப அதிர்ச்சியுடன் திகைத்து நின்ற காட்சி மறக்கக்கூடியதா?

தன்யா... என் தேவதையே... என்னவோ தெரியலே... இப்போதெல்லாம் முன்னிலும் அதிகமாய் உன் நினைவு என்னைக் கொல்கிறது. தன்யா... தன்யா... என் கண்ணே...'

"வி...னு!"

அவன் உயிர் மொத்தத்தையும் சீண்டி, துள்ள வைத்தது அந்தக் குரல்.

'அத்தனை மென்மையாய்... அவ்வளவு காதலையும் தேக்கி கிசுகிசுப்பாய் அழைப்பது தன்யாதானே?'

சட்டென கண்களைத் திறந்தான்.

யாருமில்லை!

மூன்று, நான்கு தேனிலவு ஜோடிகள் மட்டுமே தூரத்தில் அங்கங்கே நெருக்கமாய் அமர்ந்திருந்தனர்.

"வினு... நான்தான்!"

'அவள் குரலேதான்!' திகைப்புடன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான்.

"தன்யா... எங்கே இருக்கே... என் முன்னாடி வாயேன்!"

"இதோ, உன் தன்யாதான் வந்திருக்கிறேன், வினு!"

"தன்யா... எங்கே இருக்கே... என் முன்னே வா!" பரபரத்தான்.

"எப்படி வரமுடியும், வினு? ஆத்மாவுக்கு உடல் ஏது?"

"த...ன்...யா!" அழுகையில் தொண்டை அடைத்தது.

"என்னை ஏமாத்திட்டே இல்லே? உன் பணக்கார புத்தியைக் காட்டிட்டே இல்லே?"

"அய்யோ... இல்லேடா... நான்...நான் எப்படி உன்னை..."

எதையும் காதில் வாங்கிக்கொள்ளாமல், அந்தக் குரல் மட்டும் அழுகையுடன் பேசிக்கொண்டே இருந்தது.

"எப்படியெல்லாம் நம்பினேன்? எல்லை இல்லாமல் பழகினேன்? ஆசைப்பட்டது கிடைத்ததும், என்னை தூக்கி எறிஞ்சிட்டே இல்லே? உன்னை விடமாட்டேன்... விடவே மாட்டேன். உன்னை... உன் குடும்பத்தை அழிக்காமல் ஓயமாட்டேன்!"

"தன்யா... தன்யா!"

"........."

"தன்யா... கோபப்படாதே தன்யா... நான் உன்னை ஏமாத்தலே..."

"........."

"தன்யா... த...ன்...யா!" தொய்ந்துபோய் மணலில் மண்டியிட்டு அழுதான்.

தன்யாவின் குரல் அதன்பின் ஒலிக்கவில்லை.

சென்னையை நோக்கி கார் விரைந்துகொண்டிருந்தது.

சரண்யாவும், 'சாந்தனுவும் உறக்கத்தின் பிடியில் இருக்க... முன்புறம் டிரைவருக்கு பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த வினுவை கவலையுடன் பார்த்தாள், காமினி.

'நேற்றிலிருந்து இவர் முகமே சரியில்லையே... எதையோ பறிகொடுத்துவிட்டு தவிப்பவர் போல்... சதா யோசனையுடன் இருக்கிறார். சரியாக சாப்பிடவில்லை. என்னாச்சு இவருக்கு?' கேட்க ஆசைதான். ஆனால், வழக்கமான தயக்கம் வந்து தடுத்தது.

'தன்யா... நடந்ததெல்லாம் உண்மையா? நீயா என்னிடம் பேசினாய்? இதெல்லாம் சாத்தியமா? ஆனால், அது உன் குரல்தான். அதுமட்டும் சத்தியம். வா... தன்யா! மறுபடி வந்து

பேசு. என் தரப்பு உண்மையை விளக்குகிறேன். இறந்த மனிதர்கள் தெய்வத்திற்கு சமம் என்பார்கள்.

தெய்வமாகிவிட்ட உனக்கு, நடந்த உண்மைகள் தெரிந்திருக்க வேண்டாமா? என் மேல் பழி போடுகிறாயே தன்யா! உன் பிரிவால் புழு போல் நான் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்பதை உன் ஆத்மா உணராதா தன்யா?' ஆயாசத்துடன் பின்பக்கமாய் தலையைச் சாய்த்தான், வினு.

8

ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்த வினுவை கட்டில் பக்கத்தில், குறுமேசை மீதிருந்த தொலைபேசி அலறி எழுப்பியது.

எடுத்துப் பேசினான்.

"அலோ..."

"அலோ... வணக்கம் சார்... சரண்யா பேசுறேன்."

"வணக்கம்... சொல்லுங்க சரண்யா!"

"இன்னைக்கு நீங்க டெல்லிக்கு போறீங்க... காலையில ஆறு மணிக்கெல்லாம் விமானம்! இப்ப மணி நாலு!"

"நன்றி சரண்யா! சரியா ஞாபகம் வச்சி எழுப்பினதுக்கு."

"இதுதானே சார் என் வேலையே!"

"நீங்க பத்து மணிக்கு."

"நினைவிருக்கு சார்! திருத்தணியில் இருக்கிற நம்ம கிளை அலுவலகத்துக்குப் போகணும்."

"ஆமா" ரிசீவரை வைத்தவன், சில கணங்கள் சரண்யாவின் சுறுசுறுப்பை மனதுக்குள் பாராட்டியபடி குளியலறையை நோக்கிச் சென்றான்.

"ஏன்டா இந்தப் பாடுபடுத்தறே? சாப்பிடு... பள்ளிக்கூடத்துக்கு நேரமாச்சு" சாந்தனுவிடம் மல்லுக்கட்டிக்கொண்டிருந்தாள், காமினி.

"அப்பா வேணும்... அப்பாகிட்டேதான் சாப்பிடுவேன்."

"அடம்பிடிக்காதே கண்ணா... அப்பா ஊருக்குப் போயிருக்கார். நாளைக்குத்தான் வருவார்."

"எனக்கு சாப்பாடு வேணாம், போ!"

"இப்படிக் கொடுங்க... நான் ஊட்டிவிடுகிறேன்" சரண்யா அருகில் வந்தாள்.

"உனக்கு நேரமாகலையா சரண்யா? திருத்தணிக்குப் போகணுமே?"

"எனக்கு இன்னும் ரெண்டு மணி நேரம் இருக்கு. நீங்க இவனுக்கு பை, துணி எல்லாம் எடுத்து வச்சிடுங்க. இவனை நான் பார்த்துக்கிறேன்."

"சாந்தனுவை பள்ளிக்கூடத்தில் விட்டுட்டு வந்து, மாமாவுக்கு சாப்பாடு தரணும்."

"உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லேன்னா அவருக்கும் நானே?"

காமினி நன்றியுடன் பார்த்தாள்.

"செய், சரண்யா!"

சரண்யா, சாந்தனுவை சமாதானப்படுத்தி, கதைச் சொல்லி சாப்பிட வைத்தாள். அவனை காமினியுடன் அனுப்பி வைத்து விட்டு, சிற்றுண்டி தட்டுடன் அங்கதன் அறைக்குச் சென்றாள்.

அவளைப் பார்த்த அங்கதன் ஆச்சரிய முகபாவனையைக் காட்டினார்.

"சார் டெல்லி போய் இருக்கார். மேடம், சாந்தனுவை பள்ளிக்கூடத்துக்கு அழைச்சிட்டுப் போயிருக்காங்க. அதான்... நான்... உங்களுக்கு, ஆட்சேபனை இல்லையே?"

மெல்ல தலையசைத்தார்.

நிதானமாய், பக்குவமாய் அவருக்கு ஊட்டி, சற்று நேரம் நெஞ்சை நீவிவிட்டுவிட்டு படுக்க வைத்தாள்.

நகரில் பிரபல, பிரமாண்ட கடை, அது! காமினி, துணிகளை ஒரு புரட்டுப் புரட்டிவிட்டாள். கிட்டத்தட்ட இரண்டு மணி நேரம் ஆகியும் எதையும் எடுத்தபாடில்லை.

அடுத்த வாரம் சாந்தனுவின் பிறந்த நாள். அதற்காக துணி எடுக்க சரண்யாவுடன் வந்திருந்தாள், காமினி.

சரண்யா சிரித்துவிட்டாள்.

"என்ன சரண்யா சிரிக்கிறே?"

"அஞ்சு வயசுக் குழந்தைக்கு துணி எடுக்கவே திணறுறீங்களே... உங்களுக்கு சேலை எடுக்கப் போனா

எவ்வளவு நாள் கழிச்சு வீட்டுக்குப் போவீங்க?"

"கிண்டலா? பிள்ளைக்கு பிறந்த நாளாச்சே... ஏனோ தானோன்னு எடுத்துட முடியுமா? சரி... இவ்வளவு பேசுறியே... நீயே சூப்பரா தேர்வு பண்ணிக் கொடேன், பார்ப்போம்."

"அஞ்சே நிமிடம்... சாந்தனுக்கு அமர்க்களமா தேர்வு பண்ணித்தர்றேன் பாருங்க" சொன்னவள்,எதிர்ப்புற பிரிவுக்குச் சென்றாள். ஐந்து நிமிடம்தான். சாந்தனு உயரத்திற்கு, தேர்ந்த ரகத்தில் துணி ஒன்றை தேர்ந்தெடுத்தாள்.

"வாவ்!" காமினி முகத்தில் சூரியப் பிரகாசம். "ரொம்ப அமர்க்களமா இருக்கு, சரண்யா!"

ஒருவழியாய் கடையைவிட்டு வெளியே வந்தனர்.

அன்று ஞாயிறு என்பதால் சரண்யாவுக்கும் ஓய்வு நாள். அதனால்தான் பொறுமையுடன் நேரத்தைக் கரைக்க முடிந்தது.

கார், வீட்டை நோக்கிச் சென்றது.

இடப்புறமாய் அமர்ந்திருந்த சரண்யா, சாலையை வேடிக்கைப் பார்த்தபடி இருக்க... காமினி செல்போனில் யாரோ தோழியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

அப்போதுதான்—

சரண்யா ஒரு துள்ளலுடன் திடுக்கிட்டாள்.

ஒரு கோவில் வாசலில்... ஐம்பத்தைந்து வயது பெண்மணி ஒருத்தி கையில் அர்ச்சனைக் கூடையுடன் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

'அது... அது... அம்மாவைப் போலவே இருக்கிறதே! அவள் தானா? அம்மாதானா? பக்கவாட்டு சாயலில் அப்படித்தான் தெரிகிறது. அம்மாவேதானா? அம்மா... அம்மா!' கார் கதவின் வெளியே தலையை நீட்டி எட்டிப் பார்க்க... சடக்கென கார் 'பிரேக்'கிட்டு நின்றது.

"மேடம்... எதிரே வண்டிங்க நிறைய வந்துட்டு இருக்கு. தலையை வெளியே நீட்டாதீங்க" டிரைவர் பணிவாய் சொல்ல... அப்போதுதான் காமினி அவளைப் பார்த்தாள்.

முகம் தவிப்பில் மிதக்க... உதடுகள் துடிக்க... கண்கள் பனிக்க இருந்தாள், சரண்யா.

"என்னாச்சு சரண்யா?" திடுக்கிட்டு, அவள் கையைப் பற்றினாள்.

"அம்மா... அம்மா..."

"அம்மாவா? எங்கே?"

"அங்கே!" கோவிலை நோக்கிச் சுட்டிக்காட்ட, அந்தப் பெண்மணியைக் காணோம்.

சட்டென சூழ்நிலையை உணர்ந்த சரண்யா, சுதாரித்துக் கொண்டாள்.

"சாரி மேடம்..." முகம் கவிழ்ந்து கண்களை துடைத்துக் கொண்டாள்.

காமினி கனிவுடன் பார்த்து, "இறந்துபோன அம்மாப் பற்றியே நினைச்சுட்டு இருந்திருக்கே... அதனாலதான்... அவங்க சாயலில் யாரைப் பார்த்தாலும் அம்மா மாதிரியே தெரியும். சூடா காப்பி குடிக்கிறியா? ஓட்டலுக்கு போகலாமா?"

"வே... வேணாம் மேடம்" என்றவளுக்கு அப்போதுதான் உறைத்தது.

'அதானே... அம்மாதான் செத்துப்போயிட்டாளே! பிறகு எப்படி யாரோ ஒரு பெண்மணியை...? சேச்சே... கணநேரத்தில் குழந்தைத்தனமாய் நடந்துவிட்டேனே!' தன்னையே கடிந்து கொண்டாள்.

பங்களா முழுக்க மின்விளக்குகளின் அலங்காரத்தில் மின்னின.

முக்கிய நண்பர்கள், வர்த்தகப் பிரமுகர்கள், உறவினர்கள் மட்டும் சாந்தனுவின் பிறந்த நாள் விழாவுக்கு அழைக்கப் பட்டிருந்தனர்.

பிரமாண்ட 'கேக்' வெட்டப்பட்டு, விருந்தும் அமர்க்களப்பட... விழா களைகட்டியது. வினு, வந்தவர் களிடம் பேசிக்கொண்டிருக்க– மறுபக்கம் காமினி உபசரிப்பில் இறங்க– சரண்யா பரிசுப் பொருட்களை அடுக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்போதுதான் யாரும் எதிர்பாராத அந்த சம்பவம் நடந்தது.

மாடிப்படிக்கட்டிலிருந்து "அம்மா..." என்ற அலறலுடன் உருண்டு விழுந்தான், சாந்தனு.

"அய்யோ..." பதறி ஓடிவந்தாள், காமினி.

மண்டை உடைந்து, இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்த மகனைப் பார்த்து, மயங்கி விழுந்தாள்.

"என்ன... என்னாச்சு... கடவுளே!" வினு, அதிர்ச்சியுடன் பிள்ளையை அள்ளிக்கொண்டு ஓட... பின்னாலே கலக்கமுடன் சரண்யா!

கவலையுடன் அலுவலகத்தில் அமர்ந்திருந்தான், வினு.

சாந்தனு பிழைத்துக்கொண்டாலும், பலத்த காயம். இரத்தம் ஏகமாய் வெளியேறிவிட்டது. சமீபத்தில் வினு, மலேரியா காய்ச்சலால் பாதிக்கப்பட்டிருந்ததால் அவனது இரத்தம் ஏற்கப்படவில்லை.

நல்லவேளை... அதே வகை இரத்தப் பிரிவு சரண்யாவிடம் இருந்ததால், உடனடியாக சாந்தனுவுக்கு செலுத்தப்பட்டது. இதோ, இன்னமும் செலுத்தப்பட்டுகொண்டுதான் இருக்கிறது.

'பிறந்த நாளும் அதுவுமாய் என் பிள்ளைக்கு இப்படியொரு கொடுமையா? எப்படி நிகழ்ந்தது? என் பிள்ளை எப்படியெல்லாம் துடித்திருப்பான்? சாந்தனு... என் கண்ணா!' நெஞ்சம் விம்மியது.

வீட்டுக்கு போன் பண்ணினான்.

வேலைக்காரன் முத்து எடுத்தான்.

"அலோ... யார் பேசுறது?"

"ஐயா... முத்து பேசுறேங்க... பையனுக்கு இப்ப...?"

"பரவாயில்லை. கவலைப்பட ஒண்ணுமில்லை. அப்பாவிடம் சொல்லிடு."

"சரிங்கய்யா!"

"காமினிக்கு மயக்கம் தெளிஞ்சுதா?"

"தெளிஞ்சதுங்கய்யா... அம்மா ரொம்ப அழுதுகிட்டிருந்த தால், தூங்குறதுக்கு டாக்டர் ஊசிப் போட்டுட்டுப் போயிருக்கார்."

"சரி" என்று இணைப்பை துண்டித்தான், இருக்கையில் சாய்ந்தான்.

'சாந்தனு கண்விழிக்க எப்படியும் இன்னும் பத்து மணி நேரமாகும். எழுந்ததும் வலி தாங்காமல் அழுவான். அவன் அழுதால் காமினிக்கு தாங்காது. அவளை எப்படி சமாதானப்படுத்தப்போகிறேன்?'

பலவித எண்ண ஓட்டங்களை தடை செய்தது, செல்போன் அழைப்பு.

பட்டனை அழுத்தி, காதில் வைத்தான்.

"அலோ..."

"அலோ..." அழுத்தமாய், அழகாய் உச்சரித்தது பெண் குரல். வினுவின் மயிர்க்கால்கள் குத்திட்டு நின்றன.

"யாரு?"

"தன்யாவோட குரலைக்கூட மறந்துட்டியா, வினு?"

தூக்கிவாரிப்போட, திகைப்போடு எழுந்து நின்றான், வினு.

9

"த...ன்...யா..."

"ஆமா... தன்யாவேதான்! எப்படி இருக்கான் உன் பிள்ளை? இப்ப தப்பிச்சாலும், அடுத்த முறை தப்பிக்க முடியாது."

"என்ன?"

"புரிஞ்சிருக்குமே! ஆமா, உன் செல்லப் பிள்ளையை தள்ளிவிட்டது நான்தான்!"

"ஏ... ஏய்... என்ன சொல்றே?" அதிர்ச்சிக்கு மேல் அதிர்ச்சி, அவனுக்கு.

"உண்மையைச் சொல்றேன். என்ன வினு... குழப்பமா இருக்கா? நான் உயிரோடு இருக்கேனா, இல்லையான்னு சந்தேகமா இருக்கா? உன் கண் எதிரேதானே அழிஞ்சு போனேன்? என் உடம்பைதான் அழிக்க முடியும்! ஆத்மாவை? என்னையும், என் குடும்பத்தையும் பழிவாங்கின உன்னையும், உங்க அப்பனையும், உன் குடும்பத்தையும் நான் சும்மா விடமாட்டேன். அழிப்பேன்... கூண்டோடு அழிப்பேன்!" கர்ஜித்தாள், தன்யா.

"தன்யா... நீ தப்பா புரிஞ்சுட்டிருக்கே... நான் சொல்றதை..." அவன் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே எதிர்முனை இணைப்பு துண்டிக்கப்பட்டது.

'தொப்'பென்று இருக்கையில் விழுந்தான், வினு.

'என்ன நடக்கிறது? மாடிப்படியில் இருந்து சாந்தனு விழுந்தது தற்செயலாக நடந்ததில்லையா? கொலை முயற்சியா? அதுவும் தன்யா செய்ததா? எப்படி முடியும்? இறந்துபோனவள் ஆவியாய் வந்து பழிவாங்குகிறாளா? ஆவி எப்படி செல்போனில் பேசும்?

இன்னொருவர் உடம்பில் புகுந்துவிட்டதா? விஞ்ஞான யுகத்தில் இதெல்லாம் சாத்தியமா?'

குழம்பினான். இயல்பிலே மூடநம்பிக்கை இல்லாதவன், வினு. பேய், பிசாசு, பில்லிசூனியம் என்று யாராவது பேச ஆரம்பித்தால் கிண்டலாய் சிரிப்பான்.

இப்போது?

நடப்பவை எல்லாம் மூடத்தனம் என்று ஒதுக்கவும் முடிய வில்லை. நம்பி ஏற்கவும் இயலவில்லை. ஏனென்றால், செல் போனில் ஒலித்தது அட்சர சுத்தமாய் தன்யாவின் குரல்தான்.

சாந்தனு முழுக்க தேறி இருந்தான். உடனிருந்து கவனித்துக்கொண்டவள், சரண்யாதான்!

ஒருநாள்... காமினி அவள் கையைப் பற்றி கண்கலங்கினாள்.

"மேடம்... என்னாச்சு?" பதறினாள்.

"ரொம்ப நன்றி சரண்யா!"

"நன்றியா... எதுக்கு?"

"நீ மட்டும் அவசரத்துக்கு இரத்தம் தரலேன்னா... சாந்தனுவுக்கு..."

"அப்படியெல்லாம் இல்லே மேடம். நான் தரலேன்னாலும், கண்டிப்பா வேறு யாராவது கொடுத்து இருப்பாங்க. இதைப் பெரிய காரியமா நினைக்காதீங்க."

"இல்லே சரண்யா! சாந்தனு விசயத்தில் உன் பங்களிப்பு பெரிசு. நானும் உடம்புக்கு முடியாம படுத்துட்டேன். நீதானே அத்தனை வேலைக்கு மத்தியிலே என் பிள்ளையையும் ஒரு தாய் போல கவனிச்சுக்கிட்டே... இதை நான் எப்பவும் மறக்க மாட்டேன், சரண்யா."

சரண்யா, அவள் கையைப் பற்றி மென்மையாய் அழுத்தினாள்

"சாந்தனுவைக் காப்பாற்ற எனக்கொரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததே... அதுவே போதும், மேடம். பெண்கள் எல்லோருமே தாய்மையின் வடிவம்தான். கல்யாணம் ஆகாத பெண்களும் அதில் அடக்கம்தான். குழந்தைகள் தெய்வத்தின் தூதுவர்கள். சாந்தனுவோடு இருக்கிற நேரங்களில் என்னை– என் கவலைகளை நான் மறந்துபோகிறேன். அவனுக்கு ஒரு வலின்னா என்னால் மட்டும் எப்படி தாங்கிக்க முடியும்? இந்த அன்புக்கு நன்றி சொல்லி என்னை அந்நியமாக்கிடாதீங்க,

பிளீஸ்..." என்றான், கெஞ்சலாய்.
காமினி நெகிழ்ந்துவிட்டாள்.

வினு முன்பு போல் வேலையில் கவனம் செலுத்த முடிய வில்லை. சாந்தனுவுக்கு நேர்ந்த விபத்தும், தன்யாவின் 'ஆவி' மிரட்டலும் அவனை நிம்மதியாய் இருக்க விடவில்லை. எந்நேரமும் ஏதோ சிந்தனையிலே இருந்தான்.

மகனிடம் தனிமையில் விசாரித்தபோதுகூட, "யாரோ என்னை பின்பக்கமா தள்ளிவிட்ட மாதிரி இருந்துச்சுப்பா" என்றதை சாதாரணமாய் எடுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

'தன்யா... என் மீது எந்தத் தவறும் இல்லை என்பதை நீ ஏன் புரிந்துகொள்ள மறுக்கிறாய்?'

சரண்யாதான் அவனுக்கு கை கொடுத்தாள். அவன் வேலைகளை தானே இழுத்துப்போட்டு செய்து, அவனது சிரமத்தைக் குறைத்தாள்.

குடும்ப விசயமாகட்டும், அலுவலக வேலையாகட்டும், சரண்யாவின் பங்களிப்பு அதிகமாய் இருந்தது. பல நேரங்களில் அங்கதனுக்கு அவள்தான் உணவூட்டினாள்.

அன்று–

பெரியவருக்கு உடம்பைத் துடைத்து, மாத்திரை கொடுத்து விட்டு அகன்றாள்.

பத்து நிமிடம் கழித்துதான்... தன் மணிபர்சை அவர் அறையில் வைத்துவிட்டு வந்தது உறைக்க... எடுப்பதற்காக மறுபடி அறைக்குச் சென்றவள்... பயந்துபோனாள்.

அங்கதனின் ஒருபக்க உடம்பு துடிக்க... வாய் கோணிக் கொள்ள, வித்தியாசமாய் எதையோ குழறலாய் சொன்னபடி அரற்றிக்கொண்டிருந்தார். விழிகள் அகன்றிருந்தன.

சட்டென ஓடிப்போய் வினுவையும், காமினியையும் அழைத்து வந்தாள்.

இப்படியொரு கோலத்தில் அப்பாவைப் பார்த்திராத வினு, ஆடிப்போனான்.

"அப்பா... அப்பா... என்ன செய்யுதுப்பா? அப்பா, இங்கே பாருங்கப்பா... வினு வந்திருக்கேன்..."

பெரியவர், மகனின் கைகளை கெட்டியாகப் பற்றிக் கொண்டார். அவர் கை வெகுவாய் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது.

"அப்பா... என்ன செய்யுது? நெஞ்சு வலிக்குதா? காமினி, டாக்டருக்கு போன் பண்ணு."

"இ... இல்லே... வேழாம்... உன்கிட்டே... த...தனியா... பே...பேச..." குழறலாய் சொன்னதன் அர்த்தம் புரிய... வினு நிமிர்ந்து மனைவியைக் குழப்பமாய்ப் பார்க்க...

"வா சரண்யா" என்று அவளை அழைத்துக்கொண்டு வெளியேறினாள்.

"சொல்லுங்கப்பா."

"த...த...ன்...யா!"

"எ... என்னது?"

தட்டுத்தடுமாறி அவர் சொன்னதன் சாராம்சம் இதுதான்!

அறைக்குள் தன்யாவின் குரல் கேட்டதாம். 'என்னை அழிச்ச உன்னை உயிரோடு விடமாட்டேன்' என்று மிரட்டியதாம்.

அதைக்கேட்டு வினு வெலவெலத்துப்போனான்.

ஏதேதோ கூறி அப்பாவை தைரியப்படுத்திவிட்டு வந்தவன், உள்ளுக்குள் நடுங்கினான்.

இவ்வளவு நாளாய் தொலைபேசியில் மிரட்டியவள், இப்போது அப்பாவையே மிரட்டி இருக்கிறாள். வெறும் குரல் மட்டுமே ஒலித்ததாக கூறியதைப் பார்க்கும்போது, ஆவி என்பது நிஜமோ?

வியர்த்துக் கொட்டியது, வினுவுக்கு.

மாமாவுக்கு என்ன பிரச்சினை என்று கேட்ட காமினிக்கு பொருத்தமான பதிலை கூறி வாயை அடைத்தான்.

ஆனால், மறுநாள் தந்தையின் அறைக்குச் சென்ற வினு, அவர் நெஞ்சுவலியால் துடித்துக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து அலறிவிட்டான்.

சத்தம் கேட்டு காமினி ஓடிவந்தாள்... நிலைமையை உணர்ந்து ஆம்புலன்சுக்கு போன் பண்ணினான்.

ஆனால், அங்கதனால் அதுவரை பொறுத்திருக்க முடியவில்லை.

மகனின் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு தவியாய் தவித்தார்.

"கவனமா இரு. த...ன்...யா... அவ...ளா...ல்..." சொல்லும் போதே உயிர் பிரிந்தது.

கண்கள் கலங்க... உயிரற்ற தகப்பனையே நிலைகுத்தலாகப்

பார்த்தான், வினு.

அடுத்த ஐந்தாவது நிமிடம் செல்போன் அலறியது.

"அலோ..."

"அல்லோ..."

'விசுக்'கென்று நரம்புகள் முறுக்கேறின.

"என்ன வினு... பேச்சையே காணோம்? உங்க அப்பனை சாகடிச்சுட்டேன் பார்த்தாயா?"

"........."

"இப்ப நான் சந்தோசமா இருக்கேன். என் முதல் வேட்டை முடிந்தது. அடுத்த வேட்டைக்கும் தயாராயிட்டேன்!"

"ஏய்... யார் நீ?"

"என்ன, சந்தேகமா? தன்யாதான், என் செல்ல முட்டாளே!"

இணைப்பு துண்டிக்கப்பட்டது.

சமக்கிரியையை முடித்துவிட்டு, தனிமையில் யோசித்த வினுவுக்கு இப்போது சந்தேகம் அதிகரித்தது.

இது பேயும் இல்லை... பிசாசும் இல்லை... தன்யாவின் குரலை வைத்து யாரோ விளையாடுகிறார்கள். இந்த செல்போன் எண் தன்யாவுக்கு தெரியாது. இப்போது– இறந்தபிறகு மட்டும் எப்படித் தெரியும்?

போலீசுக்கும் போகமுடியாது. குடும்ப கவுரவம் பாழாகும். முக்கியமாய் காமினிக்கு எதுவும் தெரியக்கூடாது. அவளுக்கு தன்யா விசயம் தெரியாது. தெரிந்தால் தாங்கிக்கொள்ள மாட்டாள். என்ன செய்யலாம்?'

எவ்வளவுதான் யோசித்தாலும் எதுவும் பிடிபடவில்லை.

சரண்யாவுக்கு நல்ல காய்ச்சல்!

அவளை காமினி அன்புடன் கவனித்துக்கொண்டாள். டாக்டரை வரவழைத்தாள். கஞ்சி வைத்துக் கொடுத்தாள்.

நான்கு நாளில் சரண்யா தேறினாள்.

"என்ன சரண்யா... திடீர்னு காய்ச்சலில் படுத்துட்டே?" என்றாள், கேலியாய்.

"பெரியவரோட மரணத்தை என்னால் ஜீரணிக்க முடியலை."

"உண்மைதான். மாமாவோட இழப்பு... அதை வார்த்தையால் சொல்ல முடியாது" என்றாள், கண்கள் கலங்க, காமினி.

10

"**ச**ரி... அதைவிடு. களைப்பா இருக்கிறே. ஓய்வெடு!" நகர்ந்த காமினியின் கையைப் பற்றிக்கொண்டாள், சரண்யா.

"என்ன சரண்யா?"

"இதற்கெல்லாம் என்ன கைமாறு செய்யப்போகிறேன்?" குரல் உடைய, கண்கள் பளபளத்தன.

"அடடா... என்ன இது, சின்னக் குழந்தை மாதிரி? நீ இங்கே வேலைக்காக வந்தவள்தான். ஆனால், அதையெல்லாம் தாண்டி நீ எங்கக் குடும்பத்துக்காக செய்த உபகாரங்கள் எத்தனை? நான் உன்னை என் சகோதரியாகவே நினைக்கிறேன்."

"ரொம்ப நன்றி மேடம்!"

"உன் மேல் உள்ள அக்கறையால் நான் ஒரு விசயம் சொல்வேன். கேட்பியா?"

"சொல்லுங்க."

"எவ்வளவு நாள்தான் இப்படியே இருப்பே? நான் உனக்கு நல்ல மாப்பிள்ளையாய்ப் பார்த்து கல்யாணம் செய்து வைக்கிறேன், சரண்யா. கணவனைவிடவும் உயர்ந்த தோழமை வேறு யாரும் இருக்கமுடியாது. என்ன சொல்றே?"

பதில் கூறமுடியாமல் சரண்யாவின் கண்களில் கரகரவென கண்ணீர் பெருகியது. வேறு பக்கம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

"சரண்யா..."

"........."

"சரண்யா....இங்கே பாரு!"

சரண்யா நிலத்தைப் பார்த்து கேவினாள்.

காமினிக்கு புதிர் விடுபட்டது.

"நீ யாரையாவது காதலிக்கிறியா, சரண்யா?"

'தடக்'கென நிமிர்ந்தாள். அழுகை அதிகரித்தது.

"புரிகிறது சரண்யா. நீ யாரையோ காதலித்து, அது தோல்வியில் முடிஞ்சிருக்கு. அப்படித்தானே?"

"பிளீஸ்... என்னை எதுவும் கேட்காதீங்க!" கட்டிலில் முகம்

கவிழ்த்து அழுதாள்.

காமினி ஆறுதலாய் அவன் முதுகை தட்டிக் கொடுத்து விட்டு வெளியேறினாள்.

முன்பு போல் கலகலப்பாக இல்லாத கணவனை கவலையுடன் பார்த்தாள், காமினி.

மாமா இறந்த கவலையாக இருக்கலாம் என்று விட்டுவிட முடியவில்லை.

வினுவுக்கு அப்பா மீது ஏகப்பட்ட பாசம். சிங்கம் போல் கம்பீரமாய் வளையவந்தவர். சுருங்கி, சுருண்டு படுத்த படுக்கையாய் ஆகிவிட்டதைப் பார்த்தபோதெல்லாம் வேதனை நெஞ்சை அடைக்கும்.

மனைவியிடம் அடிக்கடி புலம்புவான்.

"அப்பா இப்படி தினமும் கஷ்டப்படுறதைவிட ஒரேயடியா செத்துட்டா நல்லது. பாவம், இயற்கை உபாதைகளுக்கும், சாப்பிடுறதுக்கும் அடுத்தவங்களை எதிர்பார்த்திருப்பதே அவரை கொஞ்சம் கொஞ்சமா அரிச்சு எடுக்குது. அப்பாவை கம்பீரமா பார்த்தே பழக்கம், எனக்கு. இப்படி வாடிவதங்கிய கீரையாக பார்க்க தாங்கலே, காமினி" என்பான்.

அங்கதன் இறந்தபோது வேதனையை மீறி, 'அப்பாவின் கஷ்டங்களுக்கு இப்பவாவது விடிவு கிடைத்ததே' என்ற நிம்மதி உணர்வை அவன் முகத்தில் கண்டாள்.

ஆக, இப்போது வேறு ஏதோ குழப்பத்தின் பிடியில் அகப்பட்டிருக்கிறான் என்பது அவன் செய்கையில் புரிந்தது.

சதா யோசனை. எதைக் கேட்டாலும் குழப்பமான பதில்.

அன்றும் அப்படித்தான்.

சில கோப்புகளில் கையெழுத்துப் போட்டு சரண்யாவிடம் கொடுத்து அலுவலகத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு, சாப்பிட அமர்ந்தான். காமினி பரிமாறத் தயாரானாள்.

அப்போது செல்போன் அழைக்க... மனைவியை சங்கடமாய் பார்த்தபடி எடுத்து "அலோ" என்றான்.

"அலோ..." என்றது, எதிர்முனை.

யார் என்று புரிய, விதிர்விதிர்த்துப்போனான்.

"எ... என்ன விசயம்?"

"என்ன வினு... பொண்டாட்டி கையால் சாப்பிடப்

போகிறே போல..."

"உ... உனக்கு எப்படி தெரியும்?"

"பைத்தியக்காரத்தனமான கேள்வி. நான் உன்கூடவே காத்தோட காத்தா கலந்து இருக்கிறேனே... எனக்குத் தெரியாதா?"

"........."

"ஆசைதீர இப்பவே சாப்பிட்டுக்க. ஏன்னா..."

"........."

"அப்புறம் பரிமாற உன் பொண்டாட்டி உயிரோடு இருக்க மாட்டா. அடுத்த குறி அவளுக்குத்தான்!"

"இதோ பாரு... நான் சொல்றதை..."

அதுவரை தன்யா காத்திருந்தால்தானே? அப்போதே இணைப்பைத் துண்டித்துவிட்டாள்.

இரு கைகளாலும் தலையைப் பிடித்துக்கொண்ட கணவனை வியப்புடன் பார்த்தாள்.

"என்னாச்சுங்க? போனில் யாரு?"

"ஒ... ஒண்ணுமில்லே... தொழிற்சாலையில் ஒரு சின்ன பிரச்சினை. நான் உடனே போகணும். எனக்கு சாப்பாடு வேண்டாம், காமினி.

"பிரச்சினை எப்பதான் இல்லை? அதற்காக சாப்பிடாமல் புறப்படணுமா?"

"சொன்னா கேளு... வேண்டாம்."

"பிளீஸ்..."

"எதுக்கு தொணதொணக்கிறே? ஒருவேளை சாப்பிட லேன்னா உயிரா போயிடும்?" இருக்கையை வேகமாய் பின்னுக்குத் தள்ளி எழுந்தவன், அதே வேகத்தில் வெளியேறினான்.

அவனிடமிருந்து இப்படியொரு கோபத்தை எதிர்பார்க்காத காமினி, அதிர்ச்சியில் உறைந்து நின்றாள்.

அலுவலகம்.

அன்று மாலை முக்கிய கூட்டம் இருந்ததால் வினு சொல்ல சொல்ல குறிப்புகள் எடுத்துக்கொண்டிருந்தாள், சரண்யா.

தொலைபேசி அலற... வினு எடுத்தான்.

எதிர்முனையில் பேசப் பேச வினுவின் முகம் மாறியது.

"எப்போ? எந்த ஆஸ்பத்திரி? சரி... நான் உடனே வர்றேன்" என்றவன், ரிசீவரை வைத்துவிட்டு, "சரண்யா எனக்கு வேறு ஒரு முக்கியமான வேலை இருக்கு. இன்னைக்கு கூட்டத்தை ரத்து பண்ணிடுங்க" என்றவன் பதற்றமும், அவசரமுமாய் வெளியேறினான்.

'யாருக்கு என்னாகிவிட்டது! ஒருவேளை மேடத்துக்கு... கடவுளே!'

உடனே வீட்டுக்கு போன் செய்தாள், சரண்யா. யாருக்கும் எதுவும் இல்லை என்பதை உறுதி செய்தபின், இன்னும் குழம்பிப்போனாள்.

'ஒருவேளை... சாரோட உறவினராகவோ, நண்பராகவோ இருக்கலாம்' என்றெண்ணிக்கொண்டாள்.

ஆனால், அதற்கடுத்து வந்த நாட்களில் விநு நடவடிக்கை சரண்யாவுக்கு சந்தேகத்தைக் கிளப்பியது.

எப்போதும், எந்த வேலையாய் இருந்தாலும் சரண்யாவிடம் சொல்லுவான், அல்லது உடன் அழைத்துச்செல்லுவான்.

இப்போதோ... தினமும் மதிய நேரத்தில் தனியே காரில் சென்றுவிட்டு, மாலையில்தான் திரும்புகிறான்.

அன்று கணக்காளர் வின்சென்ட், சரண்யாவிடம் வந்தார்.

"மேடம்..."

"சொல்லுங்க!"

"சார் இப்பதானே போனார்? அநேகமா சாயங்காலம்தான் வருவாருன்னு நினைக்கிறேன்."

"ஒரு சந்தேகம்... நிவர்த்திப் பண்ணிக்கனும். சாரோட செல்போன் 'ஆப்' பண்ணி இருக்கு."

"அப்படியென்ன அவசரம்?"

"கணக்கு தணிக்கை வரப்போகுதே... மூணு மணிக்குள் கணக்கை முடிச்சு மேனேஜர்கிட்டே கொடுத்தாகனும். ஆஸ்பத்திரிக்கு ஐம்பது ஆயிரத்துக்கு ஒரு "செக்" போட்டு கொடுக்கச் சொன்னார். அதை நான் எந்தக் கணக்குல சேர்க்கிறது?"

"ஆஸ்பத்திரிக்கு 'செக்'கா?" சரண்யா வியந்தாள்.

அதன்பின் யாருக்கும் தெரியாமல் ஆஸ்பத்திரிக்கு 'போன்' பண்ணி, சந்தேகம் வராத அளவுக்கு விசாரித்தாள்.

அனுபமா என்கிற பெண்ணின் சிகிச்சைக்காக விநு காசோலை அனுப்பியது தெரியவந்தது.

'யார் அனுபமா? கேள்விப்படாத பெயராக இருக்கிறதே! காமினி மேடம்கூட இதுவரை இந்தப் பெயரைச் சொன்னதில்லையே!'

'யாருக்கும் தெரியாமல் தினமும் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வரும் அளவுக்கு, சிகிச்சைக்காக ஐம்பது ஆயிரம் செலவிடும் அளவுக்கு முக்கியத்துவம், அவளுள் குடைந்தது.

முகவரியைக் கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டாள்.

விநு வந்ததும் கேட்டாள்:

"சார்... ஆஸ்பத்திரிக்கு ஐம்பது ஆயிரம் 'செக்' கொடுத்திருக்கீங்க... அதை எந்தக் கணக்குல சேர்க்கனும்னு வின்சென்ட் சார் கேட்டார்."

சரண்யா இதைப்பற்றிக் கேட்பாள் என்று எதிர்பார்க்காத விநு, சற்றே திகைத்தான்.

"என் தனிப்பட்ட கணக்குல சேர்த்துடச் சொல்லுங்க."

"ஆஸ்பத்திரியில் யார் சார் இருக்காங்க?"

"அ... அது... என் நண்பன் ஒருத்தனுக்காக. பாவம், ஏழை! சரி, பெங்களூருக்கு ஒரு 'பேக்ஸ்' அனுப்பச் சொன்னேனே... அனுப்பிட்டீங்களா?" பேச்சை மாற்றினான்.

"அனுப்பிட்டேன் சார்" என்றவளுக்கு உறுத்தியது.

'பொய் சொல்கிறார். நண்பனுக்கு என்று ஏன் சொல்ல வேண்டும்? எதற்காக மறைக்கிறார்! ஏதாவது தப்பு செய்கிறாரா? மேடத்துக்கு துரோகம் செய்கிறாரா?' மனசுப் பொங்கியது... பொங்கியது.

சரண்யா, ஆட்டோவை தெருமுனையிலே நிறுத்திவிட்டு இறங்கினாள்.

முகவரியைப் பார்த்தாள்.

'இதே தெருதான்! இருபதாம் எண் வீடு எங்கே இருக்கிறது?' அனுபமாவின் வீட்டைத் தேடி நடந்தாள்.

"அதோ... மல்லிகைச்செடி, பந்தல் மாதிரி வளர்ந்து இருக்கிறதே...' அந்த வீடுதான்" ஒரு பெரியவர் அடையாளம் காட்ட, படபடக்கும் நெஞ்சத்துடன் அந்த வீட்டை நெருங்கியவள் 'திக்'கென அதிர்ந்தாள்.

அந்த வீட்டின் வாசலில் வினு கார் நின்றிருந்தது. திகைப்புடன் வந்த வழியே நடந்தாள்.

11

இப்போதெல்லாம் தன்யாவிடமிருந்து அடிக்கடி தொலைபேசி வந்துகொண்டிருந்தது. ஒட்டுமொத்த நிம்மதியும் வினுவிடமிருந்து இடம்பெயர்ந்திருந்தது.

'பாவி... என்னைப் பேசவிடமாட்டேங்கிறாளே! என் தரப்பு நியாயங்களைக் கேட்கவேண்டாமா? தன்யா... உன்னை எவ்வளவு நேசித்தேன்? உண்மையை அறியாமல் இப்போது என்னைத் துன்புறுத்துகிறாய். இதனால் உன்னை அடியோடு வெறுத்துவிடுவேனோ என்று பயப்படுகிறேன்.

நீ என் தேவதை. உன்னை என் இதயத்தில் வைத்து பூஜித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். தேவதையின் இயல்பிலிருந்து நீ சற்று மாறுபட்டாலும் என்னால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது, தன்யா! என்னை வில்லனாக அல்லவா எடைபோட்டு விட்டாய். என் காதல் நிஜமானது, தன்யா.

நீ என்னைவிட்டு, இந்த உலகைவிட்டு போய்விட்டாலும், இன்னமும் உன் காதலோடுதான் நான் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன். என்னைப் புரிந்துகொள்!' அவனையும் மீறி கண்ணீர் வெளிப்பட... கட்டிலில் குப்புறப்படுத்து அழுதான், வினு.

அழுகையினூடே பசுமையான காதல், அழகிய நினைவலையாய் கரைபுரண்டு எழுந்தது.

மூன்று அறைகள் கொண்ட அடக்கமான வீடு. பச்சை வர்ணம் அடிக்கப்பட்ட கதவுகளும், சன்னல்களும், தூண்களும், விஸ்தாரமான கூடமும் என பழமை மணம்வீசும் ஓடுவேய்ந்த அந்த வீடு, திருவல்லிக்கேணியில் இருந்தது. வாடகை வீடுதான்!

பார்த்தசாரதி கோவிலிலிருந்து சுப்ரபாதம் ஒலித்துக்கொண்டிருக்க... காய்கறிகள் அடங்கிய கூடையுடன், வாசலில் போட்டிருந்த கோலத்தை மிதிக்காமல் கவனமாய் நடந்து கோபாலன் உள்ளே வந்தார். அவர், தபால் துறையில் பணிபுரிபவர்.

"வணக்கம்ப்பா" பல் துலக்கியபடி அப்பாவிடமிருந்து கூடையை வாங்கிக்கொண்டு, இரட்டை ஜடை துள்ள ஓடிய திவ்யா, அந்த வீட்டின் கடைக்குட்டி. பிளஸ் 1 படிக்கும் 'டீன் ஏஜ்' பெண்.

"வணக்கம்ப்பா" என்றபடி, தான் படித்துக்கொண்டிருந்த நாளிதழை மடித்து, அப்பாவிடம் கொடுத்த தன்யா கல்லூரி மாணவி.

"ம்... இன்னமும் குளிக்கலையா? காலேஜிக்கு நேரமாகலே?" என்றார், இன்னமும் இரவு உடையில் இருந்த மூத்த மகளைப் பார்த்து.

"இல்லேப்பா... இன்னைக்கு நான் போகலே..."

"ஏன்?"

"போகமுடியாத அளவுக்கு பெரிய பிரச்சினைப்பா... ஆனா, என்ன காரணம்னு மட்டும் கேட்டுடாதீங்க" அவள் முகம் வாடிப்போனது.

"என்ன சொல்றே நீ? என்ன பிரச்சினை, உனக்கு? வேணி, இங்கே வா!" சமையலறையைப் பார்த்து குரல் கொடுத்தார்.

"வற்புறுத்தாதீங்கப்பா. அதைச் சொன்னா உங்களாலே ஆபீசுக்கு போகமுடியாது" தன்யா, குறுக்கிட்டுச் சொன்னாள்.

அந்த செய்தியை மனைவியிடம் சொன்ன கோபாலன், "என்ன பிரச்சினைன்னு நீயே கேளு!" என்றார்.

வேணி கிண்டலாய் கணவனை ஏறிட்டாள்.

"ஆமா... இதுக்குத்தான் என்னைக் கூப்பிட்டீங்களா? அவ என்ன சொல்ல வர்றாள்ன்னுகூடவா புரிஞ்சுக்க முடியலை? நீங்களாச்சு, உங்கப் பொண்ணாச்சு!"

"அப்ப உனக்கு விசயம் தெரியுமா?"

"ஆமாம்ப்பா... அம்மாவுக்கு நல்லாவே தெரியும். இன்னைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை... காலேஜுக்கு போகமுடியாது" என்றாள் தன்யா, முகத்தை பரிதாபமாய் வைத்துக்கொண்டு.

"அடச்சே... இதுக்குத்தானா இவ்வளவும்!" பத்திரிகையை மடக்கி, செல்லமாய் அடித்து சிரித்தார், கோபாலன்.

ஈரத்தலையை கையால் தட்டியபடி இடுப்பில் துண்டுடன் குளியலறையில் இருந்து வெளிப்பட்டான், கோபி.

அந்த வீட்டின் தலைமகன். தனியார் கம்பெனியில்

பொறுப்பான வேலையில், நிறைவான சம்பளத்தில் இருப்பவன்.

"கோபி..."

"என்னப்பா?"

"நமச்சிவாயம் தெரியுமில்லே?"

"தெரியும்ப்பா... உங்க நண்பர், பாலவாக்கத்துல இருக்கிறார்."

"அவரேதான். அவரோட பேத்திக்கு காதுகுத்து விழா. அவ்ளோதூரம் பஸ்ஸில் போயிட்டு வரணுமேன்னு நான் யோசிக்கிறேன். நீயே போயிட்டு வர்றியா... இன்னைக்கு உனக்கு ஆபீஸ் இல்லைதானே?"

"இ... இல்லேப்பா... எ...எனக்கு வேறு வேலை இருக்கு. துபாயிலேருந்து என் நண்பன் செழியன் நேத்து வந்திருக்கான். அவன் வரச்சொல்லி இருக்கான். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல கிளம்பிடுவேன். அவங்க வீட்டுலதான் சாப்பிடுவேன்."

"சரி கோபி! நான் பார்த்துக்கிறேன். ஆமா, யாரு செழியன்? நான் பார்த்திருக்கேனா?"

"என்...' கூட... ப...படிச்சவன்ப்பா... ஒருமுறை ந...நம்ம வீட்டுக்கு வந்திருக்கான். அப்ப... நீங்க இல்லேப்பா..."

"ஓ..." என்றபடி நாளிதழைப் பிரித்தார்.

"வேணி இன்னும் நீ எனக்கு காப்பி தரலே..."

"இதோ போட்டாச்சு!" காப்பியுடன் வந்தாள், மனைவி. தன்யா, கோபி பின்னேயே சென்றாள்.

"அண்ணே..."

"என்ன?"

"நீங்க குளிச்சிட்டிருந்தப்ப போன் வந்துச்சு."

"யார்கிட்டேருந்து?"

"செழியன்கிட்டேருந்து."

"என்னது?" தங்கையை குழப்பத்துடன் பார்த்தான்.

"ஆமாண்ணே... துபாயிலேருந்து வந்திருக்கிறாரே உன் நண்பன் செழியன். அவர்தான்."

"என்ன சொல்றே?"

"உன்னை சரியான நேரத்துக்கு வந்துடச் சொன்னார். ரொம்ப நேரம் காக்க வைக்க வேண்டாமாம்."

தங்கையை நெருங்கிய கோபி, அவள் காதைப் பிடித்து திருகினான்.

"ஆ... வலிக்குது... விடுண்ணே... இல்லேன்னா, சத்தம்போட்டு வீட்டைக் கூட்டி உண்மையைச் சொல்லிடுவேன்."

"சரி... இப்ப சொல்லு... யார் போன் பண்ணினா?"

"உனக்கு செழியன்னு நண்பனே இல்லேன்னு எனக்கும் தெரியும். அப்ப வேறு யாரு பண்ணி இருப்பா? தெரிஞ்சாகணுமா? ஒரே விலை, இருநூறு ரூபாய்" கையை அலட்சியமாய் நீட்டினாள்.

"இருநூறா? இது அநியாயம்."

"உனக்காக காத்துக்கிட்டிருக்கிற மேடம் என்ன சொன்னாங்கன்னு தெரிஞ்சுக்கணும்னா தா... இல்லேன்னா போ... எனக்கென்ன?"

"ராட்சஷி... இப்ப சொல்லு!" பர்சை திறந்து, பணத்தை எடுத்து உள்ளங்கையில் வைத்து அழுத்தினான்.

"வந்தனா என்கிற என் வருங்கால அண்ணி போன் பண்ணி... எனக்கு வணக்கம் சொன்னாங்க. அப்புறம்..."

"சீக்கிரம் சொல்லு" இரகசியமாய் கிசுகிசுத்தான்.

"உங்க அண்ணன் எந்திரிச்சிட்டாரான்னு கேட்டாங்க. குளிக்கிறான்னு சொன்னேன். வந்ததும் போன் பண்ண சொன்னாங்க."

"இதுக்குப்போய் இருநூறு ரூபாய் பிடுங்கிட்டியே..."

"ஏன் குடுத்தே? காதலிக்க ஆரம்பிச்சா முட்டாளா ஆயிடுவீங்களா?"

"ஏய்..."

"பின்னே என்ன? என்கிட்டே ஏன் மல்லுக்கட்டிக்கிட்டு நிக்கணும்? அண்ணியோட 'செல்'லுக்கு போன் பண்ணி தெரிஞ்சுக்க வேண்டியதுதானே?"

"அட... ஆமாயில்லே!" தன் தலையில் தானே தட்டிக் கொண்டான், கோபி.

"எத்தனை நாளைக்கு இப்படி வீட்டுக்குத் தெரியாம காதலிக்கப்போறே? அவங்களும் நல்ல குடும்பம், படிச்சிருக்காங்க. சம்பாதிக்கிறாங்க. அழகு, குணம், போதாதுக்கு பெத்தவங்க எதிர்க்கிற முக்கிய பிரச்சினையான சாதி பிரச்சினையும் கிடையாது. பிறகென்ன?"

"என் ரெண்டு தங்கச்சிகளுக்கும் கல்யாணமாகாம எனக்கு

கல்யாணம் நடக்காது."

"என்னை விடுண்ணா... திவ்யா இப்பதான் பிளஸ் 1 படிக்கிறா. அவ பட்டம் வாங்கவே அஞ்சு ஆண்டு ஆயிடுமே. ஏற்கெனவே, உங்க காதலோட வயசு மூணு!"

"இருக்கட்டும்: கடமைன்னு ஒண்ணு இருக்கே? தவிர, காத்திருப்பதும் சுகம்தான். வந்தனா எனக்காக எத்தனை காலமானாலும் காத்திருப்பா."

"இது ரொம்ப அநியாயம்! காத்திருக்க ஒரு பொண்ணு கிடைச்சிட்டா அவ தலையிலே மிளகாய் அரைச்சிடுவீங்களே... எங்க மேலே அன்பும், நல்ல மனசும் உங்ககிட்டே இருக்கப்ப... கடமையைப் பற்றி ஏன் கவலைப்படணும்? அண்ணியோடு ஜாலியா அரட்டை அடிச்சுட்டு, அவங்க சமையலை சாப்பிட்டு, அப்புறமா கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்னு எங்களுக்கு ஆசை இருக்காதா? உன் திட்டத்தை மறுபரிசீலனை பண்ணு. இல்லேன்னா... இந்த இரகசிய காதலை வீட்டிலே போட்டு உடைச்சிடுவேன்" என்றாள், மிரட்டலாய்.

"அய்யோ தன்யா... அப்படி ஏதும் பண்ணிடாதே!" என்றான், அலறலாய்.

நாளிதழைப் படித்து முடித்து, மனைவி தந்த காப்பியை குடிக்கப் போனவர் தம்ளரையே உற்றுப் பார்த்தார்.

"வேணி..."

"என்னங்க?"

"இதைப் பாரு... என்ன இது?"

"எறும்புங்க."

"அது தெரியுது... நான் காப்பிதானே கேட்டேன். எறும்பு காப்பியா கேட்டேன்?"

"இந்த நக்கலுக்கு ஒண்ணும் குறைச்சலில்லே. சர்க்கரையிலே கிடந்திருக்கும். எடுத்துப் போட்டுட்டு குடியுங்க. இல்லேன்னா அப்படியே குடியுங்க. எறும்பு, கண்ணுக்கு நல்லதாம். உங்களுக்குத் தெரியுமா? பரோட்டாவுக்கு மாவு பிசைஞ்சுட்டிருக்கேன். எனக்கு வேலை இருக்கு" என்று நகர்ந்தாள், வேணி.

"ஓ... எறும்பு சாப்பிட்டா கண்ணு நல்லாத் தெரியுமா? எந்த டாக்டர்டி சொன்னான், உனக்கு? உங்க அம்மா புரை விழுந்துடுச்சுன்னு கண் ஆபரேஷன் பண்ணிக்கிட்டாங்களே...

ஏன்... ஒரு தம்ளர் நிறைய எறும்பை தின்னக் கொடுக்க வேண்டியதுதானே?"

"கடவுளே... காலையிலே இந்த மனுசன்கிட்ட மாட்டிக்கிட்டேனே... திவ்யா, அடி திவ்யா... இங்கே வா! அந்த சர்க்கரை டின்னை கொண்டுபோய் வெயிலில் வை!" என்றபடி சமையல் அறைக்குள் புகுந்துகொண்டாள், வேணி.

மனைவியைக் கலாய்த்த உற்சாகத்தில், எறும்பை எடுத்து கடாசிவிட்டு, சிரித்தபடி காப்பியை பருகினார், கோபாலன்.

12

அந்த வாரம் இந்தியாவுக்கு இறக்குமதியான புதிய வகை வெளிநாட்டு கார், கல்லூரி வளாகத்துக்குள் நுழைந்தது.

அதிலிருந்து கம்பீரமாய் இறங்கினான், வினு. எம்.பி.ஏ. இரண்டாம் ஆண்டு படிப்பவன். பிறக்கும்போதே வாயில் தங்கக் கரண்டியுடன் பிறந்தவன்.

அப்போதுதான் சியாமும் 'பைக்'கில் வந்திறங்கினான். அவன், வினுவின் நண்பன். ஒரே வகுப்பில் படிப்பவன்.

வினு அவனைப் பார்த்துவிட, "ஏய் சியாம்!" முதுகில் பலமாய் தட்டினான்.

"வணக்கம்டா வினு!"

இருவரும் நடந்தனர். வினுவின் பார்வை இங்கும் அங்கும் அலைபாய... சியாம் சிரித்தான்.

"தன்யா இன்னும் வரலை!"

"உனக்கு எப்படி தெரியும்? நீயும் இப்பதானே வந்தே?"

"அதோ... நாலைந்து பேர் கும்பலாய் வாசலிலே தவமிருக்கிறார்களே... யாருக்காக? தன்யாவின் ஓரவிழிப் பார்வை தன் மீது விழாதா என்று காத்திருக்கும் ரசிகர்கள்தானே?"

வினு சிலாகித்துச் சிரித்தான்.

"ஆனால், தன்யா என்னும் தங்க தேவதை எனக்காகவே பிறந்தவள் என்று பாவம் அவளுக்குத் தெரியாது போலும்."

"உன்னை நினைச்சா ஆச்சரியமா இருக்கு, வினு?"

"ஏன்?"

"எப்பேர்ப்பட்ட பணக்காரன் நீ? உங்க அப்பா நினைச்சா கப்பலையே விலைக்கு வாங்கி பயணப்படுவார். ஆனால், தன்யாவோட அப்பா, "அதோ பாரு! அதுதான் சொகுசுக் கப்பல்'னு சுட்டிக்காட்டுற தகுதி மட்டுமே உடையவர். தன்யா அழகிதான். நான் மறுக்கலே. ஆனா, உன்னை மணக்க போட்டிப் போடுற உறவுக்காரப் பெண்களில் பலர் பேரழகிகள். நீ கோவில் கோபுரம்னா... அந்த நிழல் விழுகிற நிலம்தான் தன்யா. இந்த காதல் எப்படி சாத்தியம்?"

"நீயே சொல்லிட்டியே, சியாம்! நான் கோபுரம்னா... என் நிழல் விழுகிற நிலம் மட்டுமல்ல... என்னைத் தாங்கி பிடிச்சிட்டிருக்கிற அடித்தளமே தன்யாதான்! அவள் இல்லேன்னா, நான் இல்லே. என்னைப் பொறுத்தவரை தன்யாதான் எல்லாமே! அவளை யாரோடும் ஒப்பிட முடியாது... ஒப்பிடவும் கூடாது. அவளுக்கு இணை அவளேதான்! என் மேலே காதல் இருந்தாலும் அவ்வளவு லேசுல என் காதலை அவ ஏத்துக்கலே. காரணம், என் அந்தஸ்து."

"எல்லாம் சரி... இரு மன சங்கமத்துக்கு உங்க ரெண்டு உள்ளங்கள் போதும். ஆனா, கல்யாணம் பண்ணிக்க உங்க அப்பாவோட சம்மதம் வேண்டாமா? ஒத்துக்குவாரா? 'ஒரே பிள்ளையாச்சே... அவன் ஆசைக்கு ஏன் தடை போடணும்?'னு ஒருவேளை சம்மதிப்பாரா?"

"நிச்சயம் மாட்டார்!"

"பின்னே?"

"அவரை சம்மதிக்க வைப்பேன். அதுக்கு போராடுவேன். முடியாதபட்சத்தில் என் அப்பாவைவிட்டு விலகுவேனே தவிர, என் தன்யாவை அல்ல!"

"ஓ... அவ்வளவு உறுதியா இருக்கியா?"

"ஆமாம்!"

அதைக்கேட்டு சியாமின் மனசு சோர்ந்துபோனது.

காரணம் இல்லாமல் இல்லை!

இருபாலாரும் படிக்கும் கல்லூரி, அது! தன்யா, அந்தக் கல்லூரி மாணவர்கள் பலரின் ஒருதலைக் காதலி. அடக்கமான அவளின் அழகும், புத்திசாலித்தனமும், கல்லூரிப் போட்டிகளில் பெற்ற வெற்றிகளும் அவளை கதாநாயகியாக உயர்த்தி இருந்தன.

அழகிய தாமரை முகத்தில் பிரம்மன் மிளகளவு மச்சத்தை

திருஷ்டிப் பொட்டாய் வைத்திருந்தான். அதை வர்ணித்தே பல கவிதைகளும், கடிதங்களும், பெயரிடப்படாமல் அவள் மேசை மீது அமர்ந்திருக்கும்.

சியாம் அவளைப் பார்த்த நாளிலிருந்து காதலில் விழுந்து விட்டான். 'எப்படியும் அவள் நமக்குதான். படித்து முடித்ததும் சம்பிரதாயமாக பெண் கேட்டு, மணந்துகொள்ளலாம்' என்று கணக்குப் போட்டான். ஒரே இனம், நடுத்தரவர்க்கம்.

கம்பீரத்திலும், அழகிலும் அவன் குறைவில்லை. அதனால் தன்யா தன்னை மறுக்க எந்தக் காரணமும் இல்லை என்று மகிழ்ந்திருந்த வேளையில்தான்... ஒருநாள் வினுவையும், தன்யாவையும் சேர்த்துப் பார்த்தான். அவர்களிடையே இருந்தது நட்பு அல்ல என்பது பார்த்ததுமே புரிந்துபோனது.

பெரும்பாலும் வினுவும், தன்யாவும் வெளியில்தான் சந்தித்துக்கொள்வார்கள். கல்லூரியில் விசயம் பரவி, வீடு வரை போய்விடக்கூடாதே என்கிற முன்எச்சரிக்கைதான்.

சியாமால் தன்யாவை மறக்க முடியவில்லை. தன் மனதிலிருந்து அழிக்க முடியவில்லை. மாறாக... அவள் தனக்குத்தான் என்ற அபத்தமான கற்பனையை வளர்த்துக்கொண்டே போனான். அங்கதன் கண்டிப்பாய் தன்யாவை மருமகளாய் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார் என்கிற அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கைதான் அதற்குக் காரணம்.

களை இழந்து காணப்பட்டான், வினு. சியாம் அவன் தோளில் கை போட்டுக் கேட்டான்.

"என்ன வினு, ஒரு மாதிரி இருக்கிறே?"

"விளையாட்டு வினையாகிப்போச்சு சியாம்."

"என்னாச்சு?"

"நீ சொன்ன மாதிரி தன்யாகிட்டே அவ நல்ல மகிழ்ச்சியில் இருந்தப்ப "சுஜி"ன்னு வாய்தவறின மாதிரி கூப்பிட்டேன். அதை கோபமாக எடுத்துக்கிட்டா. எவ்வளவோ எடுத்துச்சொல்லியும் நம்பலே. சந்தேகப்படுறா. 'சுஜிங்கிறது யார்? எத்தனை நாள் பழக்கம்?'னு நோண்டி, நொங்கெடுத்துட்டா. கோவிச்சுக்கிட்டு போயிட்டா. அவகிட்டே எனக்குப் பிடிக்காததே சந்தேகப் புத்திதான்!"

"அடடா... நான் சும்மா ஜாலிக்காக கொடுத்த யோசனை

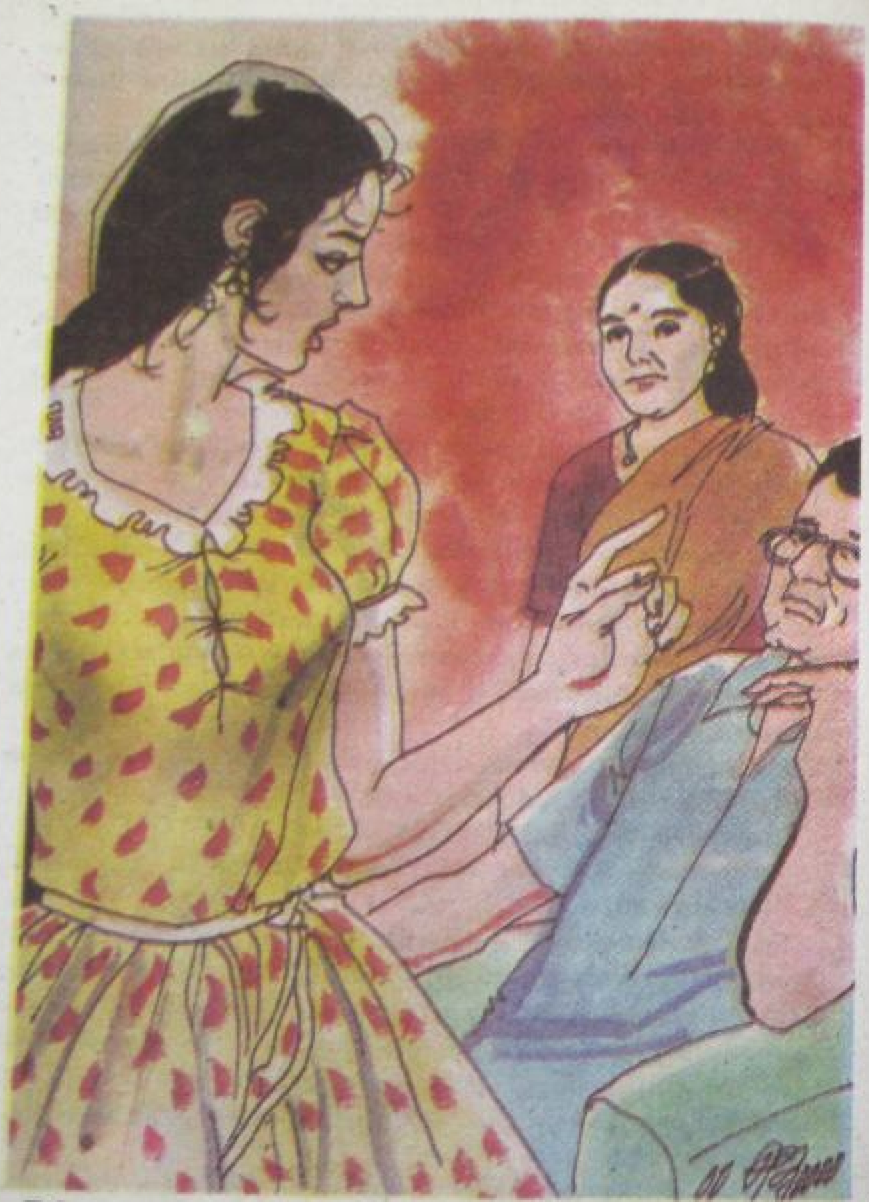

வேறுவிதமா 'ஓர்க் அவுட்' ஆயிடிச்சே! ஆமா, சுஜிங்கிற பேரில் போன ஆண்டு படிச்சு முடிச்சுட்டுப் போனாளே பெங்களூர்காரி... அவகூட உன்னையே சுத்தி சுத்தி வந்தாளே... அவதான்னு நினைக்கப்போறா, தன்யா!"

"கடவுளே... இதுலே இப்படியொரு சிக்கல் இருக்குதா? நீ சொன்னதால்தான் சுஜிங்கிற பேரையே சொன்னேன். போச்சு... ஏற்கெனவே, தனக்கு நல்லா மிமிக்ரி வரும்ங்கிறதை சாதகமா வச்சுக்கிட்டு, தன்யா எனக்கு பல பெண்களோட குரலில் போனில் பேசி தொல்லை கொடுத்துக்கிட்டு இருக்கா... இவளை எப்படி சமாதானப்படுத்துறது?"

"சரி, சரி. தன்யாகிட்டே நான் பேசி சமாதானப் படுத்துறேன், சரியா?"

"இல்லே சியாம்... எனக்கு நல்லாத் தெரியும். வினு என்னை சீண்டிப் பார்க்கணும்னு அந்தப் பேரை சொல்லலே... மனசுல இருந்தது, வாயில் வந்துடுச்சு."

"இல்லே தன்யா... வினு விளையாட்டாதான்..."

"நீங்க உங்க நண்பருக்காகத்தான் பேசுவீங்க."

"ஏன், நீயும் என் தோழிதானே?"

"அப்படின்னா உண்மையைச் சொல்லுங்க. சுஜின்னு வினுவுக்கு யாரையும் தெரியாதா?"

"அது... வந்து..."

"சொல்லுங்க சியாம்."

"தெரியும். போன ஆண்டு படிச்சி முடிச்சிட்டுப் போனாள். வினுவை உயிருக்கு உயிரா நேசிச்சா. வினுவும் பழகினான். ஆனா, எந்த அடிப்படையிலேன்னு தெரியாது. எனக்குத் தெரிஞ்சு உன்னைக் காதலிக்கிறான். அவ்வளவுதான்! பணக்கார பசங்களுக்கு பெண் நட்பு நிறைய இருப்பது இயல்புதானே? ஆனா, நான் இப்படி சொன்னேன்னு வினுவுக்குத் தெரியவேணாம். எங்க நட்பு பாதிக்கும். நீ வற்புறுத்தி கேட்டதால்தான் இவ்வளவையும் சொன்னேன்."

"இல்லே சியாம்... உங்களைக் காட்டிக்கொடுக்கமாட்டேன். வினு எனக்கு மட்டும்தான் சொந்தம். அவர் மனசுல என்னைத் தவிர யாரும் இருக்கக்கூடாது. அதுக்கு ஒரு வழிபண்ணுறேன்."

"என்ன பண்ணப்போறே?"

"கல்யாணம்தான்!"

சியாம் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. தன்யாவை அவன் அறிந்தவரையில், ஒரு ஆளிடம் சிறு குற்றம் கண்டுபிடித்தாலும் அவர்களை தூக்கி எறிந்துவிடுவாள். வினுவையும் அப்படி வெறுத்து ஒதுக்கிவிடுவாள் என்றுதான், தன் வேலையை காட்டினான்.

அவளோ மாறவில்லை!

'இனி வேறு யோசனை பண்ணவேண்டியதுதான்!' குறுக்குத்தனமாய் சிந்தித்தான், சியாம்.

காதல்... எப்பேர்பட்ட நல்லவனையும் வில்லனாக்கும்தானே!

பலவித பலகாரங்கள் மேசை முழுக்க வீற்றிருக்க... சாப்பிடத் தோன்றாமல், தட்டில் விரல்களால் கோலம் போட்டபடி சிந்தனை வயப்பட்டிருந்தான், வினு.

சமீபகாலமாக தன்யா திருமணத்திற்காக வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கிறாள்.

'எப்படி அவளைப் பற்றி அப்பாவிடம் பேசுவது?'

அங்கதன் மகனை க்வனிக்காமல் இல்லை. அதுவும் நேற்று அவருக்கு வந்த அநாமதேய தொலைபேசி, அவரின் இரவுத் தூக்கத்தை குலைத்துவிட்டது.

'அந்தச் செய்தி நிஜமா? வினு அப்படிப்பட்டவனா? இருக்கமுடியாது. என் மகன் என்னை மாதிரி. தன் தகுதியை உணர்ந்து நடப்பவன். ஏன் இதை எனக்குள்ளே போட்டு மருகவேண்டும்? அவனிடமே கேட்டுவிட வேண்டியதுதான்!'

சாப்பிட்டு முடித்து, கல்லூரிக்குப் புறப்பட இருந்தவனை அழைத்தார்.

"வினு..."

"என்னப்பா?"

"என் அறைக்கு வா" என்று கூறிவிட்டு, அவர் நடக்க ஆரம்பிக்க... என்ன விசயமாய் இருக்கும் என்ற கேள்வியுடன் பின்தொடர்ந்தான், வினு.

வீட்டுக்குள்ளே சுற்றிலும் கண்ணாடியால் அமைக்கப்பட்ட அழகான அறை உண்டு. வீட்டுக்கு வந்தபின் சில மணி நேரம் அங்கதன் அங்கே அமர்ந்து அலுவலக வேலையைப்

பார்ப்பதுண்டு.

"சொல்லுங்கப்பா!" அப்பாவின் எதிரில் போய் நின்றான்.

"தன்யா யாரு?"

"அ...அ...ப்...பா..."

"எப்படிப்பா தெரியும்?"

"சொல்லுப்பா... யார் அந்தப் பொண்ணு?"

"எ...என்னோடு கல்லூரியில் படிக்கிறப் பொண்ணு!"

"இருந்துட்டுப் போகட்டும். எவனோ ஒரு காவாலிப்பயல் நேத்து எனக்கு போன் பண்ணி, நீ அந்தப் பொண்ணை காதலிக்கிறதா சொன்னான். நான் நம்பலே. எனக்கு உன்னைப் பற்றி தெரியாதா? வேலைக்காரங்களைக்கூட சாதி பார்த்து தேர்ந்தெடுக்கிற அப்பனுக்கு பிறந்தவன் நீ. என் இரத்தம்தானே உனக்குள்ளேயும் ஓடும்?

படிக்கிறப்ப எல்லோரோடும்தான் பேசணும். அதுக்கு கண்ணு, மூக்கு வச்சு தப்பா பரப்பிவிடுவானுங்க. எதுக்கும் அந்தப் பொண்ணுகிட்ட மட்டும் பேசுறதை நிறுத்திக்க, வினு. என்ன, நான் சொல்றது சரிதானே?"

'இதுதான் சந்தர்ப்பம்... தன்யாவை காதலிப்பதைப் பற்றி சொல்லிவிடு!' மனசு தூண்டிவிட்டது.

"இல்லேப்பா... தன்யாவைப் பற்றி நீங்க கேள்விப்பட்டது உண்மைதான்!" தைரியத்தை வரவழைத்து, ஒரு வழியாய் சொல்லிவிட்டான்.

"எ... என்ன சொல்றே நீ?" திடுக்கிட்டார்.

"........."

"என்ன, விளையாடுறியா?"

"எனக்கு அவளைப் பிடிச்சிருக்குப்பா. அவளைத் தவிர வேறு யாரையும் என்னால் ஏத்துக்க முடியாது."

"நிறுத்து!" கத்தினார்.

"யார்கிட்டே என்ன பேசுறோம்னு தெரிஞ்சுதான் பேசுறியா?"

"அப்பா... கோபப்படாதீங்க. இது என் மனசு சம்பந்தப்பட்ட விசயம். தயவுசெஞ்சு அதைப் புரிஞ்சுக்குங்க. தன்யா ரொம்ப நல்லப் பொண்ணுப்பா. நம்மகிட்டே என்ன இல்லை? சாதி, அந்தஸ்து பேதம்னு காரணம் காட்டி எங்களைப் பிரிச்சிடாதீங்க."

"பிரிச்சிடாதீங்களா? பிரியுறீங்க. இந்த அங்கதன் உயிரோடு

இருக்கிறவரை உங்கக் காதல் கரையேறாது. உனக்கு நான் பொண்ணு பார்த்து முடிவுப் பண்ணியாச்சு."

"இல்லேப்பா... என்னால முடியாது" என்றான், விறைப்பாக.

அங்கதன் சிவந்த விழிகளுடன் கோபமாய் குறுகுறுவென மகனைப் பார்த்தார்.

"என்னால் முடியும்!" என்றவர், புயலாய் வெளியேறினார்.

ஆடிப்போனான், வினு.

13

சியாம் இப்படியொரு திருப்பத்தை சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அன்று கல்லூரிக்கு வராத வினு, சியாமிற்கு போன் பண்ணி குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு வரச்சொன்னான். போனவன், அங்கு தன்யாவை எதிர்பார்க்கவில்லை. அதுவும் பட்டுச் சேலையும், தலைநிறைய பூவுமாய்...

காரில் அவனையும் அவளையும் ஏற்றிக்கொண்டு சார்பதிவாளர் அலுவலகத்துக்குச் சென்றான்.

"என்ன வினு... எதுக்கு அவசரமாய் வரச்சொன்னே? கேட்டா பதில் சொல்லமாட்டேங்கிறே. இப்ப இங்கே அழைச்சிட்டு வந்திருக்கே... எதுக்கு?" அங்கு மேலும் சில நண்பர்களைப் பார்த்தவன், இன்னும் குழம்பினான்.

"நானும், தன்யாவும் பதிவுத் திருமணம் செய்துக்கப் போகிறோம்."

"ஏ...ஏய்... என்னடா சொல்றே?" நெருப்பில் விழுந்தவன் போல் துடித்தான்.

"ஆமாம் சியாம். அப்பாவுக்கு விசயம் தெரிஞ்சிடுச்சு. பெரிய பிரச்சினையாடுச்சு."

"அதுக்காக? அவருக்குத் தெரியாம பண்ணுறது தப்பில்லையா?"

"சரியா, தப்பான்னு யோசிக்க இது நேரமில்லே. வீணாகிற ஒவ்வொரு நிமிடமும் எங்களுக்குத்தான் கேடு. நீ தன்யா சார்பாக கையெழுத்துப் போடு. தன்யாகிட்ட இரு. நான் ஒரு

அதிகாரியைப் பார்த்துட்டு வந்துடுறேன்."

வினு அகன்றதும் இவன் தன்யாவின் அருகில் சென்றான்.

"என்ன தன்யா, இதெல்லாம்? உங்க அம்மா, அப்பாவுக்கு தெரிஞ்சா எவ்வளவு வேதனைப்படுவாங்க? வினுவோட அப்பா இந்தக் கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக்கமாட்டார்னு ஏற்கெனவே எதிர்பார்த்ததுதானே? அதுக்காக உன்னைப் பெத்தவங்களை ஒதுக்கி வச்சிட்டு அவசர அவசரமா கல்யாணம் பண்ணிக்கணுமா?" என்றான், ஆதங்கத்துடன்.

"நானே ரொம்ப குழம்பிப்போயிருக்கிறேன், சியாம். ஊரறிய கல்யாணம் நடக்கணும்னுதான் ஆசைப்பட்டேன். வினுதான் வற்புறுத்தி சம்மதிக்கவச்சார்."

"அப்ப உனக்கு விருப்பமில்லேதானே?" மனசுக்குள் வெளிச்ச பல்பு எரிந்தது.

"விருப்பம் இருக்கு. இல்லைன்னு ஆராய எனக்கு நேரமில்லே. எங்களைப் பிரிக்க சூழ்ச்சி நடக்குது. காதல் பற்றி தெரிஞ்சா எங்க வீட்டுலே வருத்தப்படுவாங்கதான். காலம் முழுக்க நாங்க பிரிஞ்சிருக்கிற வேதனையைவிட அந்த வருத்தம் பெரிசில்லேன்னு தோணுது. பிறகு, புரிஞ்சுப்பாங்க. அதனால, நீ என்னைக் குழப்பாதே, சியாம்."

தூரத்தில் வினு வருவதைப் பார்த்ததும் அவனை நோக்கி நகர்ந்தவளை வெறித்துப் பார்த்தான்.

இப்போது அவன் பார்வையில் காதல் இல்லை. 'கல்மிஷம்' இருந்தது.

'கல்யாணமானால் என்ன? உங்களைச் சேர்ந்து வாழ விட்டுடுவேனா?'

காய்ச்சல் கண்டது போல் உடல் முழுக்க பயம் சூடாய் அப்பியிருந்தது, தன்யாவை.

'நிஜமாகவா? இன்று காலை எனக்கும், என்னுயிர் வினுவுக்கும் திருமணமாகிவிட்டதா? நான் வினுவின் மனைவியாகிவிட்டேனா?' அவளாலே நம்பமுடியவில்லை.

நண்பர்கள் உதவியுடன் திருமணம் முடிந்து, ஓட்டலில் தடபுடலாய் விருந்து நடந்தது. வந்தவர்கள் கேலியும் கிண்டலுமாய் உசுப்பிவிட, தன்யாவை நீலாங்கரை விடுதிக்கு அழைத்துச்சென்றான், வினு.

முதல் பகலில் முதலிரவு அரங்கேறியது. தன்யா மோன நிலையில் இருந்ததால் அவளால் எதையும் தடுக்க முடியவில்லை.

வழக்கம் போல அவரவர் வீடுகளுக்குப் புறப்பட்டனர்.

"இன்னும் கொஞ்ச நாள் பொறுத்துக்க, தன்யா. ரெண்டு மாசத்துல படிப்பு முடிஞ்சிடும். அப்ப நாமே விசயத்தை உடைச்சிடலாம். அப்பா ஏத்துக்கிட்டா சந்தோசம். ஏத்துக்கலேன்னாலும் கவலை இல்லே. உடனே என்னால் ஒரு வேலைத் தேடிக்க முடியும். உன்னை எந்தச் சூழ்நிலையிலேயும் கைவிட மாட்டேன். எங்க அப்பா எப்படியாவது சதிப்பண்ணி வேறொருத்தியை என் தலையில் கட்டிடக்கூடாது என்பதுக்காகத்தான் முன்எச்சரிக்கையா நாம கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டோம். பதிவுத் திருமணம் நடந்ததுக்கான சான்றிதழ் உன்னிடமே பத்திரமா இருக்கட்டும். நாளைக்கு 'போட்டோ' எல்லாம் வந்துடும். அதையும் நீ பத்திரமா வச்சுக்க."

"ஏன் வினு... எனக்கு உன் மேலே நம்பிக்கை இல்லேன்னு நினைக்கிறியா?"

"சேச்சே... உன்னோட பாதுகாப்புக்காகத்தான்..."

"எனக்கு உன் காதல் மேலே அபார நம்பிக்கை இருக்கு. போதுமா?"

"சரி... கவனமா இரு. வீட்டுலே ஏதாவது பிரச்சினைன்னா உடனே தகவல் கொடு" என்றபடி அவளுக்கு பெரும் நம்பிக்கையூட்டி அனுப்பி வைத்தான்.

'வீட்டுக்குத் தெரிந்தால் என்ன ஆகும்? அம்மாவும், அப்பாவும் இதை எப்படி எடுத்துக்கொள்வார்கள்? என்னை கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளிவிடுவார்களோ?'

"தன்யா..."

"........."

"தன்யா..."

அம்மா வேணி மீண்டும் அழைக்க... திடுக்கிட்டு திரும்பினாள்.

"எ... என்னம்மா?"

"என்னாச்சு, உனக்கு? கண்ணை திறந்துக்கிட்டே தூங்குறியா? எவ்வளவு நேரமா கூப்பிடுறேன்?"

"ஒ... ஒண்ணுமில்லேம்மா... ப...பரீட்சை நெருங்குது...

அதைப்பற்றி யோசிச்சிட்டுருந்தேன்."

"சரி... சாப்பிட வா!"

"வர்றேன்ம்மா... நீ... போ!"

வழக்கம் போல் குடும்பம் மொத்தமும் வராந்தாவில் வட்டமாய் அமர்ந்துகொள்ள... சுடச்சுட சப்பாத்தியும் குருமாவும் பரிமாறிக்கொண்டே சப்பாத்தி சுட்டுக் கொண்டிருந்தாள், வேணி.

தொலைக்காட்சிப்பெட்டி அணைக்கப்பட்டிருந்தது. சாப்பிடும்போது தொலைக்காட்சி பார்க்கக்கூடாது என்பதில் உறுதியாய் இருந்தார், கோபாலன்.

கேலியும், சீண்டலுமாய் குடும்பத்தினர் ரசித்து சாப்பிட்டனர்.

அமைதியாய் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த தன்யாவை ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்தார், கோபாலன்.

"என்னம்மா, தன்யா... ஒரு மாதிரி இருக்கே?"

"அது...ஒ... ஒண்ணுமில்லேப்பா....தலைவலி!"

"காலையிலே உன் தோழிக்கு கல்யாணம்னு போனியே... கல்யாணம் நல்லபடி முடிஞ்சுதா?"

"ஆ...மா... நடந்துச்சுப்பா!"

"உன்கூட படிக்கிறப் பொண்ணா?"

"அ...ஆமாம்ப்பா!"

'ஏன் கேட்கிறார்? ஒருவேளை விசயம் தெரிஞ்சுப்போச்சோ?'

"படிப்பு முடியுறதுக்குள்ளே கல்யாணமா? இன்னும் ரெண்டு மாசம் பொறுத்திருக்கலாமே... என்ன அவசரம்?"

சுருக்கென்று தைத்தது, தன்யாவுக்கு.

"கல்யாண யோகம் வந்துட்டா... நாள் கணக்கெல்லாம் பார்க்க முடியுமா? நல்ல இடம் தகைஞ்சிருக்கும். வாழ்க்கை முக்கியமாச்சே? முடிச்சிருப்பாங்க. ஆச்சு, தன்யாவுக்கும் படிப்பு முடியப்போகுது... நிறைய சாதகம் வீடு தேடி வருது. நாமளும் தயாரா இருக்கணும்" சப்பாத்தியைத் தட்டில் போட்டபடி சொன்னாள், வேணி.

"அம்மா..." என்று ஆரம்பித்தவளை, தாய் கைநீட்டி இடைமறித்தாள்.

"நீ என்ன சொல்லப்போறேன்னு தெரியும். நான் மேற்கொண்டு படிக்கணும், வேலைக்குப் போகணும். இப்ப

கல்யாணம் வேணாம்னுதானே? அந்தப் பேச்சுக்கே இடமில்லே. ரெண்டு தங்கச்சிகளுக்கும் கல்யாணமான பிறகுதான், நான் பண்ணிப்பேன்னு மூத்தவன் பிடிவாதமா இருக்கிறான். உனக்கு அடுத்தும் ஒருத்தி இருக்கிறா.

அதனால உன் ஆசைக்கோ, லட்சியத்துக்கோ எங்களால் ஒத்துப்போக முடியாது. எங்கக் கடமையை நல்லபடியா முடிச் சுடணும். அப்பத்தான் எங்களுக்கு நிம்மதி. எப்படியோ ஒரு தப்பு இல்லாம, உன்னை நல்லவிதமா வளர்த்துட்டோம்னு பெருமைப் படுறோம். காதல், ஊதல்ன்னு விழாம, எங்க நம்பிக்கையைக் காப்பாத்திட்டே... நாங்களும் உனக்கு ஏற்ற நல்ல வரனாதான் பார்ப்போம். நிம்மதியா சாப்பிட்டு, போய்த் தூங்கு!"

சங்கடமாக இருந்தது, தன்யாவுக்கு.

'எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள், என் மீது? அத்தனையும் சுட்டுப் பொசுக்கிவிட்டேனே?' மனசு குறுகுறுத்தது.

"அடுத்த ஞாயிறு குடும்பத்தோடு நம்ம குலதெய்வம் பெரியபாளையத்தம்மனை தரிசனம் பண்ணப்போறோம். அந்த வேலை, இந்த வேலைன்னு சாக்குபோக்கு சொல்லி வராம இருந்துடாதே, கோபி. தன்யாவுக்கு கல்யாணப்பேச்சு ஆரம்பிச்சி இருக்கோம். அவளுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை அமையணும்னு அம்மன்கிட்டே வேண்டி, பொங்கல் வைக்கப்போகிறேன். நம்ம வீட்டுல நடக்கப்போகிற முதல் சுபநிகழ்ச்சியாச்சே?"

"ஆமாம் கோபி! கல்யாணம்ங்கிறது சாதாரண விசயமில்லே. வரனைப் பற்றி தீர ஆராய்ஞ்சு முடிவுபண்ணணும். படிப்பை முடிச்சதும் கல்யாணம் வைக்கணும். நாளைக்கே ஆபீசில் கடனுக்கு விண்ணப்பிக்கப்போகிறேன்."

"சரிப்பா" என்றான், கோபி உற்சாகமாக!

"அப்படியே பெரியபாளையம் போறதுக்கு ஒரு நல்ல வேன் பார்த்து ஏற்பாடு பண்ணிடு."

"சரிப்பா."

தன்யா எச்சில் விழுங்கினாள்.

கோபி, வேன் ஏற்பாடு செய்துவிட்டான். அது, வினு பெயரில் உள்ள வேன்தான்!

"அம்மா... நான் பிளஸ் 2 படிச்சு முடிச்சிடுறேன்ம்மா. பாவம்,

கோபி அண்ணன். எவ்வளவு நாள்தான் காத்திருப்பார்? எனக்கும் இப்ப இருந்தே மாப்பிள்ளை பாருங்க... நான் தயார்!" என்றாள், தங்கை திவ்யா.

"அடி செருப்பால... ஆசையைப் பாரு!"

14

தொலைபேசியில் வந்த தகவலை அங்கதனால் நம்ப முடியவில்லை. ஏற்கெனவே பேசிய அதே ஆள்தான்.

அவன் சொன்ன தகவல்தான் அவரைப் புரட்டிப் போட்டுவிட்டது.

'அந்தப் பெண் தன்யாவை வினு பதிவுத் திருமணம் செய்துகொண்டான்' என்பதே, அது.

விசாரித்ததில் அந்தத் தேதியில் திருமணம் நடந்தது உண்மை என்பது தெரிந்தது. அதைவிட, முகம் தெரியாத அவன் கொடுத்த தகவல் அவர் மூளையை வேகமாய் கசக்கிப் பிழியவைத்தது.

வரும் ஞாயிறு வினுவும், தன்யாவும் காரில் திருத்தணிப் போகிறார்கள்.

'வினு... நான் பெத்த மகனே... என் கண்ணுலே விரல்விட்டு ஆட்டுறியா? என்னை அசிங்கப்படுத்த துணிந்துவிட்டாயே! உன்னைப் பெத்தவன்டா, நான்! எனக்கு அனுபவமும், அறிவும் அதிகம். எனக்குத் தெரியாம கல்யாணம் பண்ணினியே... அது, கடைசிவரை யாருக்கும் தெரியாமலே போகட்டும். தபால் அதிகாரி என் சம்பந்தியா? என் கார் டிரைவரா இருக்கக்கூட தகுதியில்லாத ஆள் அவன். பெண்ணை காட்டி உன்னை வளைச்சுப் போட்டுட்டானே... அவனை மட்டுமில்லே... அவன் குடும்பத்தையே அழிக்கலே... என் பேரு அங்கதன் இல்லேடா!' மனசுக்குள் நெருப்பு எரிந்தது.

தன்யாவைத் தவிர அத்தனைப் பேரும் பெரியபாளையம் சென்றிருந்தனர்.

மாதவிலக்கு என்று பொய்ச் சொல்லி, இவள் செல்லாமல் தவிர்த்தாள். அன்று காதல் கணவன் வினுவுடன் செல்வதாக

திட்டம். மனம் உற்சாகத்தில் விசிலடிக்க, பயணத்துக்கு தயாராகிக்கொண்டிருந்தாள்.

தொலைபேசி அடித்தது. எடுத்தாள்.

"அலோ..."

"தன்யாதானே?" புதிய ஆண்குரல், எதிர்முனையில்.

"ஆமாம்... நீங்க யாரு?"

"அது தேவை இல்லாதது. நான் சொல்ற விசயம் மட்டும்தான் உனக்கு முக்கியம். வினுவை நம்பாதே. அவன் உன்னை அனுபவிக்கிறதுக்காகத்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டான். உன்னை அழிச்சிட்டு, பணக்கார அத்தைப் பொண்ணை கல்யாணம் பண்ணிக்கப்போறான்."

"தகவலுக்கு ரொம்ப நன்றி!" பட்டென்று ரிசீவரை வைத்தவள், வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

அவளால் வினுவை எள்ளளவும் சந்தேகம்கொள்ள முடியவில்லை. அவன் காதல் உண்மை. அதை அவளால் மட்டும்தானே உணரமுடியும். மொட்டைக் கடிதம் போல் இதுபோன்ற அநாமதேய அழைப்புகள் இப்போது சகஜம்தான். 'இது ஏன் வினுவின் அப்பா ஏற்பாடாய் இருக்கக்கூடாது?' அந்த நொடியோடு அந்த விசயத்தை மறந்துவிட்டு, வீட்டைப் பூட்டினாள். வெளியில் வந்தாள்.

இருபக்கமும் வயல்வரப்பு. நடுவில் நெடுஞ்சாலை. வேன் வேகமாய் பயணிக்க... கோபாலன் இதமான காற்றுக்கு கண்மூடி இருக்க, அம்பாள் பாடலை மெல்ல முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தாள், வேணி.

கோபி தன் காதலியின் நினைவை அசைபோட, வெளியில் வேடிக்கைப் பார்த்தாள், திவ்யா.

ஆள் அரவமற்ற ஓரிடத்தில் வேன் நின்றது.

"என்னாச்சு?" என்றான், கோபி.

"இதோ வந்துடுறேன் சார்!" டிரைவர் சங்கேதமாய் சிரித்துவிட்டு ஒதுக்குப்புறமாய் சென்றான்.

கால் வலிக்கிறது என்று வேணி இறங்கி, மரத்தடி நிழலில் அமர...

ஒரு நிமிடம் கரைந்திருக்கும்.

"டமார்..." என்ற வெடியோசை. வேன் தீப்பிழம்புடன் மேலே பயணித்து... வெடித்துச் சிதறியது. கூடவே... மூன்று பேரும் தீப்பந்தமாய், மூலைக்கொருவராய்...

"ஆ...ஆ..." கண்ணெதிரே நிகழ்ந்த அந்தக் கோரத்தை ஜீரணிக்கமுடியாமல் அவசர மயக்கத்துக்கு ஆளானாள், வேணி.

உள்ளத்தைக் கிள்ளும் இதமான நறுமணம் காரில் விரவியிருந்தது.

"உன் பேர் சொல்ல ஆசைதான்... உள்ளம் மகிழ ஆசைதான்!" தன்யாவிற்கு மிகப்பிடித்த பாடல் வானொலியில் வழிந்தது. கண்மூடியபடி அவன் தோளில் சாய்ந்திருந்தாள். கார் வேகமாய் வழுக்கிக்கொண்டு ஓட...

சில மீட்டர் இடைவெளிவிட்டு இன்னொரு காரும் பின்தொடர்ந்து வந்தது.

"எப்படா படிப்பு முடியும்னு இருக்கு, தன்யா!" அவளின் காதோரம் ஈர உதடுகளை தேய்த்தபடி சொன்னான்.

"ஏனாம்?"

"நீ காதலியா இருந்தப்ப உரிமையா தொட முடியலே. இப்ப நீ என் சட்டபூர்வமான மனைவி. உன்னை எந்நேரமும் என் நெஞ்சிலே சாய்ச்சு, கண்மூடி படுத்திருக்கணும்னு ஆசையா இருக்குடா!"

"நான் தடுக்கலையே... உங்க அப்பாகிட்டே சீக்கிரமே சொல்லிடுங்க."

"தேர்வு முடிஞ்ச அன்னைக்கே சொல்லிடுவேன். உன்னை ஒரு நிமிடமும் பிரிஞ்சிருக்க முடியலே, தன்யா. எனக்கு நாலஞ்சு குழந்தைகள், அத்தனையும் உன் சாயலில் வேணும்."

"நாலஞ்சு போதுமா?" கிண்டலாய் கேட்டாள்.

"போதாதுதான். ஆனா, என் செல்லத்தை அதுக்கு மேலே கஷ்டப்படுத்த விரும்பலே. இப்ப... இங்கே நாலஞ்சு கொடு!" உதட்டைக் குவித்துக் காட்டினான்.

தன்யாவின் முகம் இரத்தமாய் சிவந்தது. "சீ... நான் மாட்டேன்ப்பா!"

"அப்ப நான் கொடுத்துட்டுப்போறேன்" அவளை இன்னும் நெருக்கி, உதட்டைக் கவ்வினான். இருவரும் அந்த இறுக்கத்தில்,

நெருக்கத்தில் கிறங்கிப்போயினர்.

அவனது பாக்கெட்டிலிருந்த செல்போன் அலறியது.

"சே... இது வேற..." ஏக்கம் தீராமல் விலகி, எடுத்துப் பார்த்தான்.

அங்கதனிடமிருந்துதான் அழைப்பு.

காரை சட்டென நிறுத்தியவன், "அப்பாகிட்டேயிருந்து போன்" என்றவன், பேசினான். "அலோ, சொல்லுங்கப்பா" என்றான்.

"காரில் போய்க்கிட்டிருக்கியா?"

"அ... ஆமாம்ப்பா!"

"யாரோடு? பக்கத்துல ஆள் இருக்காங்க போல?"

"அ... ஆமாம்ப்பா... சியாம்னு ஒரு நண்பன்!"

"சரி... நான் முக்கியமான விசயம் பேசணும். நீ மட்டும் காரைவிட்டு இறங்கி வெளியே வா! நீ பேசுறது அவன் காதுல விழாத தொலைவுக்கு போய் நில்லு."

"அப்படி என்னப்பா விசயம்?"

"மொதல்ல நான் சொன்னதைச் செய்!"

சைகை காட்டிவிட்டு, கர்ரைவிட்டு இறங்கி சற்று தூரம் சென்றான்.

"சொல்லுங்கப்பா."

"நான் கேள்விப்பட்டது உண்மையா?"

"என்னன்னு?"

"அந்தப் பொண்ணை கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டியாமே?"

"அ...அ...ப்...பா..."

"நீ எத்தனைப் பொண்ணை கல்யாணம் பண்ணினாலும், காமினிதான் என் மருமகள். அதை யாராலும் மாற்றமுடியாது. ஏன்னா... மத்தவங்க விதியை மாற்றுகிற சக்தி என்கிட்டே இருக்கு. கேவலம், ஒரு சாதாரண வீட்டுப் பொண்ணு என் மருமகளா? அவ்வளவு பேராசைப்பட்ட அவளை நான் சும்மா விடலாமா?" அவர் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே...

"டமார்..." என்ற வெடிச் சத்தம் காதைப் பிளந்தது.

பேரதிர்ச்சியுடன் திரும்பியவன் "தன்யாாா..." என்று அலறியபடி மயங்கி சரிந்தான், உடல் குலுங்க.

தன்யா அமர்ந்திருந்த கார் வெடித்து நாலாபுறமும்

சிதறியது, தீக்கங்குகளாய்!

தீப்பிண்டமாக தூக்கி எறியப்பட்டாள், தன்யா!

இடிந்தத்தட்ட மனநிலை பாதிக்கப்பட்டவனாய் முடங்கிப் போனான், சியாம்.

'தன்னால்தானே இவ்வளவும்? தான் போன் பண்ணி அங்கதனை உசுப்பிவிட்டதுதானே காரணம்? காதலில் வெறுப்பு வரலாம். வெறி வரக்கூடாது. அநியாயமாய் தன்யாவை சாகடித்துவிட்டேனே!" குற்ற உணர்ச்சியில் வெந்து, தேர்வுகூட எழுதமுடியாமல் படிப்பைப் பாதியில் நிறுத்திவிட்டான், சியாம்.

தான் நினைத்ததை நடத்திக் காட்டிய வெற்றி மமதையில் இருந்தார், அங்கதன். மகனைப் பற்றி அவர் கவலைப்படவில்லை. அவன் போக்கிலே விட்டுப்பிடிக்க நினைத்தார். தன்யாவும், அவள் குடும்பத்தினரும் இறக்க, அப்பாதான் காரணம் என்பதால் அவரிடம் பேசாமல் ஒதுங்கினான்.

சந்தேகப்பட்டு விசாரிக்க முயன்ற போலீஸ்காரர்களின் வாயைப் பணக்கட்டுகளால் அடைத்தார், அங்கதன்.

அவர் செய்த பாவங்களுக்கு சம்பளம் காத்திருந்தது. பக்கவாதத்தால் உடலின் ஒருபக்கம் செயலிழந்து படுத்தப் படுக்கையானார். செய்த தவறை உணர்ந்து அழுதார். வேறு வழியின்றி பொறுப்புகள் அனைத்தையும் ஏற்றான், வினு. காமினியை மணந்தது, மனமேயின்றி— கட்டாயத்துக்காக. முக்கியமாய், பரிதாபமாய் படுத்துக்கிடந்த தந்தையைப் பொறுப்புடன் பார்த்துக்கொள்ளவே அவளை மனைவியாய் ஏற்றுக்கொண்டான்.

அவளுக்கு இவனின் கடந்த காலம் தெரியாது. இன்றுவரை, தான் அவனுக்கு இரண்டாவது மனைவி அவள் என்பதும் தெரியவே தெரியாது.

அவளுடன் தாமரை இலைத் தண்ணீராய்தான் வாழ்ந்தான். அவன் இதயத்தில் தன்யாவைத் தவிர வேறு யாருக்கும் இடம்தர முடியவில்லை.

'உண்மை இப்படி இருக்க, தன்யா நீ என்னை பழிவாங்குகிறாயே! நான் என்ன செய்வேன்? பார்வை பறிபோன கருடனாய் உன்னை இழந்து தவிக்கும்போது... சந்தேகப்பட்டு அந்தக் கண்களில் ஊசியால் குத்தி ரணமாக்குகிறாயே...

இது, நியாயமா, தன்யா?"

தன்யாவின் நினைவாக அவன் பெயரில் ஒரு அறக்கட்டளை தொடங்கி ஏழை சிறுவர்– சிறுமிகளுக்கு அவன் உதவி வருவது இதுவரை யாருக்கும் தெரியாது.

நினைவுகள் தந்த வெப்பத்தில், மேலும் கரைந்து உருகி அழுதான், வினு.

கண்கள் சிவந்து, முகம் லேசாக உப்பி இருப்பதைப் பார்த்த சரண்யாவுக்கு அவன் அழுதிருப்பானோ? என்று சந்தேகம் எழுந்தது.

'ஏன்... என்ன காரணம்? என்ன பிரச்சினை?'

"சார்..."

"என்ன சரண்யா?"

"உடம்புக்கு முடியலையா? ஒரு மாதிரி இருக்கிறீங்க?"

"அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை, சரண்யா. ஒரு உதவிப் பண்ணுறீங்களா?"

"சொல்லுங்க சார்!"

"கொஞ்ச நாளா என் குடும்பத்தில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகள் வருத்தமளிக்கிறது. முதலில் சாந்தனு, அடுத்து அப்பா! காமினிக்கும் ஏதாவது நடந்துவிடுமோ என்று உள்ளுணர்வு உறுத்துகிறது."

"ஏன் சார்? எதனால் இப்படி?"

"சொல்லத் தெரியவில்லை. அதனால் காமினியை கொஞ்சம் கவனமாகப் பார்த்துக்குங்க, முக்கியமாய்– அவளுக்குத் தெரியாமல்! ஆபீசுக்கு கொஞ்ச நாளைக்கு நீங்க வரவேண்டாம். அவளுடனே இருங்க."

"நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லை. ஆனா, மேடத்தை கவனமாக பார்த்துக்கிறது என் பொறுப்பு!".

"அப்புறம்... ஒரு நிமிடம்!"

"சொல்லுங்க சார்."

"உங்களுக்கு தன்யா என்ற பெயரில் யாரையாவ்து தெரியுமா?"

"தன்யாவா... யாரது?"

"என்னுடன் கல்லூரியில் படித்தவள். உங்கள் கண்கள் அ்வளை நினைவுப்படுத்துகின்றன. அதனால்தான் கேட்டேன்" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றவனை விநோதமாகப் பார்த்தாள், சரண்யா!

15

"நீயும் என்கூடவே சாப்பிட்டுக்கோயேன், காமினி?" பரிமாறியவளைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

"வேண்டாம்... அரைகுறையா சாப்பிட்டுட்டு ஓடுவீங்க. உங்களை திருப்தியா சாப்பிட வச்சா... எனக்கு தன்னாலே பசிக்க ஆரம்பிக்கும். நீங்க சாப்பிடுங்க."

"சொன்னா கேட்கமாட்டே! அப்புறம் சாந்தனுவின் டீச்சர் உன்னை வரச்சொன்னாங்க. பள்ளி ஆண்டு விழா வருதாம். மாறுவேடப் போட்டியில் சாந்தனுவை சேர்த்திருக்காங்களாம். அதுபற்றிப் பேசணுமாம். சரண்யாவைகூட அழைச்சிட்டுப் போயிட்டு வந்துடு!"

"நானே கேக்கணும்னு நினைச்சேன். கொஞ்ச நாளா சரண்யா இங்கேயேதான் இருக்கா... எந்த வேலைக்கும் அவளை அனுப்பமாட்டேங்கிறீங்க... ஏன்?"

"அப்படியெல்லாம் ஒண்ணுமில்லே... அவளை அனுப்புற அளவுக்கு வெளியே வேலை இல்லை."

"அப்ப ஆபீசுக்காவது போகச் சொல்லலாமே!"

"ப்ச்... தேவையில்லாம எதுக்கு அவளைப் பற்றிய பேச்சு?" சிரித்தாள், காமினி.

"புரியுதுங்க..."

"என்ன புரியுது?"

"எனக்குத் துணையா இருக்கட்டும்னுதானே?"

அசந்துபோனான்.

"சாந்தனு மாடிப்படியிலேருந்து விழுந்தது, மாமாவோட திடீர் மரணம், இதனால் கலங்கிப்போயிருக்கிற எனக்கு ஆறுதலா, உதவியா இருக்கட்டும்னுதானே?"

'அப்பாடா' என்றிருந்தது.

"ஆமாம், காமினி. உனக்கும் சரண்யாவைப் பிடிக்குமே! அதனாலதான் கொஞ்ச நாளைக்கு இங்கே இருக்க சொல்லிட்டேன்."

"நிஜமாகவே அவ இருக்கிறது எனக்கு ஆறுதலாதான் இருக்கு."

"சரி... நான் புறப்படுறேன். நீ சாப்பிடு."

"சரிங்க!"

"சரண்யா சாப்பிட்டாச்சா?"

"தலைவலின்னு சொல்லிகிட்டு இருந்தா... அவ அறைக்கே சாப்பாடு அனுப்பிட்டேன்."

காமினி, கணவனை அனுப்பிட்டு வந்து, சாப்பிட அமர்ந்தாள்.

தொழிற்சாலைக்கு செல்ல ஆவடி சாலையில் பயணித்துக் கொண்டிருந்த வினுவுக்கு செல்போனில் அந்த இடி செய்தி வந்தது.

'காமினி சாப்பிட்ட உணவில் நஞ்சு கலக்கப்பட்டிருந்ததால், ஆபத்தான நிலையில் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப் பட்டிருக்கிறாள்.'

'சாப்பாட்டில் நஞ்சா? எப்படி? தன்யா எகத்தாளமாக எச்சரித்தானே... அதன் விளைவா?

நானும்தானே அதே உணவை சாப்பிட்டேன்? அவள் உணவில் மட்டும் எப்படி நஞ்சு கலக்க முடியும்? என்னையும் தானே பழிவாங்குவதாக சொன்னான். எனக்கும் சேர்த்து கொடுத்திருக்கலாமே! அவனின் நோக்கம் என்ன?'

பலவிதக் கேள்விகள் மோத... அசுர வேகத்தில் பயணித்து, அந்த மருத்துவமனையை அடைந்தான்.

மிக ஆபத்தான கட்டத்தில் இருந்தாள், காமினி. கடுமையான நஞ்சு.

போலீஸ் வந்தது.

பத்திரிகையில் எழுதிவிடுவார்கள் என்று பயந்து, தொழி உயர் போலீஸ் அதிகாரிகளை வைத்து தடுத்தான்.

சாப்பிட்டு முடித்து தன் அறைக்குப் போய்விட்டாள், காமினி. பதினொரு மணிக்கு வழக்கம் போல் பழரசம் குடிக்கும் அவள், கீழே இறங்கி வராததால் வேலைக்காரி பானு எடுத்துச்சென்றாள். கட்டிலில் அலங்கோலமாய் வாயில் நுரைதள்ள கிடந்த எஜமானியைப் பார்த்து அலறி இருக்கிறாள், வேலைக்காரி. அதன்பிறகே சரண்யா ஓடிவந்து, அவசரமாக ஆஸ்பத்திரிக்கு தூக்கி வந்திருக்கிறாள்.

வினு, சரண்யாவிடம் முகம் கொடுத்துப் பேசவில்லை.

அவளை தவிர்த்தான்.

ஒருநாள் முழுக்க அவனை தவிக்கவிட்ட பிறகு கண்விழித்தாள், காமினி.

நினைவு திரும்பியபோது, அவள் வெகுவாய் பயந்திருப்பது புரிந்தது.

"எ... எனக்கு என்ன ஆச்சு? நா...ன்... செத்துப் போயிடுவேனா?"

"சேச்சே... உனக்கு ஒன்றுமில்லே, காமினி. ...ப்படியோ நஞ்சு ஆயிடுச்சு... அவ்ளோதான்!" என்று உணவு அமைதிப்படுத்தினான்.

மூன்று நாள் சிகிச்சை முடிந்தபின், வீட்டுக்கு அனுப்பப் ...ட்டாள், காமினி.

அதுவரைப் பொறுத்திருந்த சரண்யா, முதலாளியின் முன் ...போய் நின்றாள்.

"ஏன் சார்... என்கிட்டே பேசமாட்டேங்கிறீங்க?"

"என்ன பேசணும் சரண்யா? உங்களை நம்பி என் மனைவியை ...ப்படைத்தேன். நீங்கள் கவனித்துக்கொண்டதன் லட்சணம்... ...வளை எமனிடம் இழக்கப் பார்த்தேன்."

"தலைவலி என்று சற்று ஓய்வெடுத்தேன். அதற்குள்..."

"என்ன சொன்னாலும் சரி... எல்லாம் உங்களால்தான்!"

"சார்... வார்த்தைகளை ஜாக்கிரதையா கையாளுங்க. ...ன்னை ஒரு கொலைகாரி மாதிரி பேசுறீங்க? ஏன், ...ான் உங்களை சந்தேகப்படக்கூடாது?" என்றாள், காட்டமாக.

"என்ன மடத்தனமானப் பேச்சு, சரண்யா... யாரிடம் என்ன ...பசுகிறோம் என்று தெரிந்துதான் பேசுகிறீர்களா?" கோபத்தில் ...சை துடித்தது.

"நிதானமாகத்தான் பேசுகிறேன் சார்! கொஞ்ச நாளாக ...ங்க போக்கே சரியில்லை. மேடத்திற்கு துரோகம் ...சய்கிறீர்களோ என்கிற சந்தேகம், எனக்கு."

"என்ன முட்டாள்தனமா பேசுறே?"

"கோபப்படாதீங்க. நீங்க என்னை வேலையைவிட்டு தூக்கி ...ிந்தாலும் சரி, மேடத்திடம் உங்களைப் பத்தி சொல்லாமல் ...டமாட்டேன். நீங்களே ஏன் உணவில் நஞ்சு கலந்திருக்கக் ...டாது?"

"சரண்யா... நீங்க அதிகமாகப் பேசுகிறீங்க!"

"அதே உணவை நானும் சாப்பிட்டேன், நீங்களும் சாப்பிட்டீங்க. மேடத்திற்கு மட்டும் எப்படி நஞ்சு வந்தது? போலீஸ் வந்தபோது, உண்மை தெரிந்துவிடப்போகிறது என்றுதானே விசாரிக்கவிடாமல் வாயை அடைத்தீர்கள்?"

"என்ன தைரியம் இருந்தால் என் மீதே குற்றம் சுமத்துவாய்?"

மரியாதை கீழிறங்கியது. கைகள் முறுக்கேறின.

ஆனால், அடக்கிக்கொண்டான். காரணம், ஒரு பெண்!

"........."

"என்ன சார் மலைச்சுப்போயிட்டீங்களே? மேடத்திற்கு தெரியாமல் ஒரு பெண்ணுக்கு நீங்கள் சிகிச்சைக்காக ஆயிரக் கணக்கில் ஏன் பணம் செலவழிக்க வேண்டும்? யாரந்தப் பெண்?"

"கடவுளே!" இரு கைகளாலும் தலையைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

"இதெல்லாம் உண்மையில்லை என்று உங்களால் மறுக்க முடியுமா?"

"........."

"மேடத்தை சாகடிக்க நீங்கள் ஏன் முயன்றிருக்கக்கூடாது?"

"வாயை மூடு! காமினி என் மனைவி! சாந்தனுவின் தாய். கவுரவமான இந்தக் குடும்பத்தின் மருமகள். அவள் உயிரைப் பறிக்கவோ, துரோகம் பண்ணவோ நினைக்கிற பாவி அல்ல, நான்! உன்னிடம் எந்த உண்மையையும் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால், என் மனைவியின் மனதைக் குழப்பக்கூடிய— ஏன், உயிரையே பறிக்கக்கூடிய அளவுக்கு மோசமான கற்பனையை நீ வளர்த்திருக்கிறாய். என்னோடு மூடிவிட வேண்டும் என்று நினைத்திருந்த சில உண்மைகளை, என் மனைவி மரித்துவிடக்கூடாதே என்பதற்காக உன்னிடம் சொல்கிறேன். வா, என்னோடு!"

அவளை வெறுப்பாய், ஒரு ஜந்துவைப் பார்ப்பது போல் பார்த்துவிட்டு காரில் ஏறினான், வினு.

எதையும் பொருட்படுத்தாமல் ஆர்வத்துடன் சரண்யாவும் ஏறி அமர்ந்தாள்.

"ஆனால், ஒரு நிபந்தனை!"

'என்ன?' என்பது போல் பார்த்தாள், சரண்யா.

"இன்றோடு வேலையை ராஜினாமா செய்ய வேண்டும்.

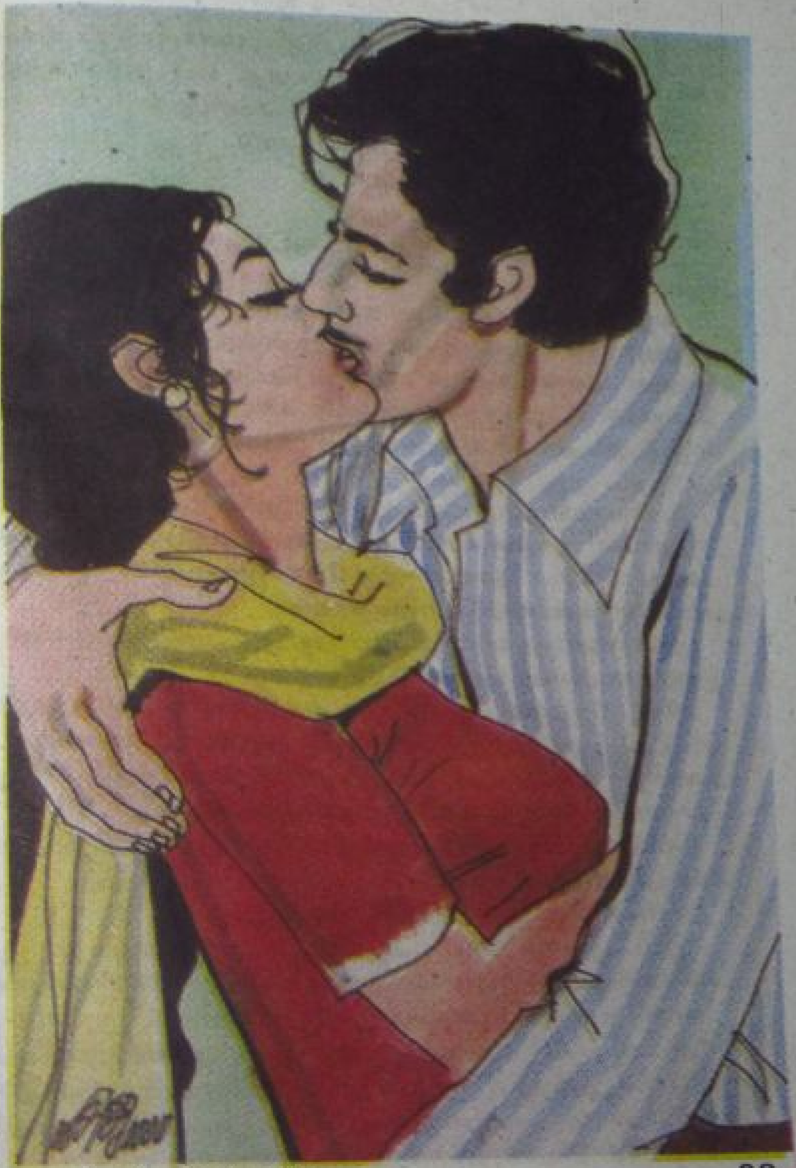

நீ தொடர்ந்து வேலையில் நீடிப்பதில் எனக்கு விருப்பமில்லை. காமினி பாதிக்கப்பட்டுவிடக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் இப்போது உன்னை அழைத்துச்செல்கிறேன், புரிகிறதா?" என்றான், இறுக்கமான முகபாவத்தோடு.

"ம்..." என்றாள், வேதனையுடன்.

கார் வேகமெடுத்து ஓடியது.

திருபெரும்புதூரை நெருங்கியதும் ஒரு பெரிய கட்டிடத்தின் முன் நின்றது.

வழியெங்கும் பூச்செடிகள் நட்டு, அழகாக பராமரித்திருந்தார்கள். அதைத் தாண்டி உள்ளே சென்றால் "தன்யா அறக்கட்டளை மையம்" என்று பெரிதாய் சலவைக்கல்லில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த எழுத்துகள் கண்களில் அறைய...

திடுக்கிடலுடன் வினுவைப் பார்த்தாள், சரண்யா.

"இது... இது... இங்கே?"

"தன்யா யாருன்னுதானே கேட்கிறே? வா காட்டுறேன்!"

உள்ளே அலுவலகம் போல் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்க... பணியாளர்கள் நான்கைந்து பேர் இவனைப் பார்த்ததும் பணிவாய் வணக்கம் சொன்னார்கள்.

நான்கு அறைகளில் பூட்டியிருந்த ஒரு அறையை தன்னிடம் இருந்த சாவியைக் கொண்டு திறந்தான்.

மிகப் பிரமாண்டமாய் ஒரு பக்க சுவரை அடைத்தபடி மாட்டப்பட்டிருந்தது, தன்யாவின் வண்ணப் புகைப்படம். அணையா விளக்குடன் கமழும் சந்தன மாலைக்குள் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள், அவனின் காதல் தேவதை!

தியான கூடம் மாதிரி அமைதியாய், படுசுத்தமாய் இருந்தது, அந்த அறை.

சரண்யாவின் இதயத்தினுள் ஒருவித இம்சை!

"இவ பேருதான் தன்யா! அற்புதமான, அழகான பெண். இந்த உலகிலே நான் அதிகமாய் நேசித்த உயிர் என் தன்யா!" என்றான்.

சரண்யா வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

"ஆமாம்... என் காதல் தேவதை! இந்த அணையா விளக்கு மாதிரி என் இதயத்தில் எப்பவும் ஒளிவீசிக்கொண்டிருக்கும் தீபம். ஆனா, என் காதலை புரிஞ்சுக்காம இப்ப என் குடும்பத்தையே புரட்டிப்போடும், சீர்குலைக்கும் சூறாவளியா மாறிட்டா."

"இவங்க... இப்ப..."

"உயிரோடு இல்லை" என்றபடி சுருக்கமாய் எல்லாவற்றையும் சொல்லி முடித்தான்.

"அவள் நினைவாகத்தான் இந்த அறக்கட்டளையை நடத்திகிட்டு வர்றேன். அவளோட நினைவு நாளில் நூறு ஏழைப் பெண்களுக்கு தையல் இயந்திரம் தருகிறேன். தவிர, ஏழை மாணவ– மாணவிகளை தத்தெடுத்து அவர்கள் எதுவரை படிக்க விரும்புகிறார்களோ, அதுவரை படிப்பதற்கான செலவை அறக்கட்டளை ஏற்றுக்கொள்கிறது. இது எதுவும் காமினிக்கோ, இறந்துபோன என் அப்பாவுக்கோ தெரியாது.

காமினி என் மேல் உயிரையே வச்சிருக்கா. தன்யாவை நான் காதலிச்ச விசயம் தெரிஞ்சாலே தன்னை மாய்ச்சுக்குவா. அவ்வளவு தன்மானம் உள்ளவள்."

சரண்யா, கன்னத்தில் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்தாள்.

"நீங்க ஏன் அழுறீங்க?"

"இப்படியொரு அன்பான காதலர்களை ஆண்டவன் பிரிச்சிட்டானே என்றுதான்!"

"........."

"தன்யாதான் உங்க குடும்பத்தை பழிவாங்குறாங்கன்னு நம்புறீங்களா?"

"புரியலே... பேய், பிசாசு, பில்லி– சூனியம் இதிலெல்லாம் எனக்கு நம்பிக்கையில்லே. ஆனா, போனில் ஒலிக்கிற குரல் தன்யாதான். அதிலே எந்த சந்தேகமும் இல்லை. ஆக, பாதி சந்தேகம் தீர்ந்தது. மீதிப் பாதியையும் தீர்க்கணும் இல்லையா? என்னவோ தெரியலே... உங்ககிட்டே பகிர்ந்துக்கிட்டதால் பாதி பாரம் குறைஞ்ச மாதிரி ஒரு உணர்வு!"

அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த சரண்யாவின் நெஞ்சம் [illegible]று.

16

சரண்யாவுடன் வந்த கார், அந்தத் தெருவில் நுழைந்தது. ஒரு வீடு முன் நின்றது.

'இந்த வீட்டினுள் இருக்கும் பெண் யாராக இருக்கும்?' ஆவலில் மனசு படபடத்தது.

அழைப்பு மணிக்கான பொத்தானை அழுத்தினான்.

ஜன்னலின் சின்ன இடைவெளியில் அவனைப் பார்த்த அப்பெண், விரைந்து வந்து கதவைத் திறந்தாள்.

"வாங்க தம்பி!" என்று வரவேற்றவள், சரண்யாவைப் பார்த்துவிட்டு, கேள்வி தொக்கிய விழிகளுடன் அவனை ஏறிட்டாள்.

"உள்ளே வந்து சொல்றேன்ம்மா" என்றான், வினு.

ஆனால், சரண்யாவின் நிலைமையோ வேறாக இருந்தது.

அவளால் தன் கண்களையே நம்பமுடியவில்லை.

'இவளா? இங்கேயா? எப்படி? இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறாளா? நான் பார்ப்பது நிஜம்தானா?'

திரும்பிப் பார்த்த வினு, நக்கலாய் சிரித்தான். அவளுக்கு மட்டுமே கேட்கும்படி, "எதிர்பார்க்கலே இல்லே... இப்படியொரு வயசான அம்மாவை?" என்றான்.

உள்ளே சென்று அமர்ந்தனர்.

"தம்பி, காப்பி கொண்டுவர்றேன்."

"அதெல்லாம் வேண்டாம்மா... இவங்க பேரு சரண்யா. என் காரியதரிசி. உங்களைப் பற்றியும், தன்யா பற்றியும் தெரிஞ்சுக்க விரும்புறாங்க. நீங்களே சொல்லுங்க."

"சார்... இவங்க யாருன்னு இன்னும்..." தெரியாதது போல் கேட்டாள்.

"தன்யாவோட அம்மா. பேரு வேணி. ஆனா, ஒரு பாதுகாப்புக்காக பெயரை அனுபமா என்று சொல்லச் சொல்லி இருக்கிறேன்."

"இவங்க அந்த விபத்துல..."

"சாகலேம்மா... அந்த நேரம் பார்தது நான் இறங்கி, ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்த சில கணத்தில் வேன் வெடிச்சு... என் குடும்பமே சாம்பலாயிடுச்சு. நான் மட்டும் மயங்கி கிடக்கிறதைப் பார்த்துவிட்ட டிரைவர், என்னை ஒரு காரில் தூக்கிப் போட்டுக்கிட்டு போனான். ஒரு வீட்டுலே அடைச்சு வச்சு சித்திரவதைப் பண்ணினாங்க. சில நாள் கழிச்சு எப்படியோ விசயம் கேள்விப்பட்டு, இந்தத் தம்பி யாருக்கும் தெரியாம

என்னை காப்பாத்தி அழைச்சிட்டுப் போனார்" என்ற வேணி சற்றே நிறுத்தி, கண்களை துடைத்துக்கொண்டு மறுபடித் தொடர்ந்தாள்.

"அன்றையிலேருந்து, இதோ இந்த நொடி வரை பெத்த தாய் மாதிரி என்னை கவனிச்சுக்கிறார். ஏன், எதுக்காக என் குடும்பத்தை சின்னாபின்னமாக்கினாங்க? நாங்க யாருக்கு என்ன கெடுதல் செஞ்சோம்னு புரியாம அழுதேன். அப்பதான் இந்தத் தம்பி எல்லா உண்மைகளையும் சொல்லிச்சு. 'எல்லாத்துக்கும் காரணம் எங்க அப்பா'ன்னு எதையும் மறைக்காம சொன்ன அந்த நிமிடம்தான் என் பொண்ணு தன்யாவும் உயிரோட இல்லேன்னு தெரிஞ்சது.

இனி அவன்தான் எல்லாம்னு நினைச்ச நினைப்பிலே மண்ணு விழுந்துடுச்சி. துடிச்சுப்போயிட்டேன். அவ காதலிச்ச விசயமும், வீட்டுக்குத் தெரியாம கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்ட செய்தியும் அப்பதான் தெரிஞ்சது. அவளோட காதலால்தான் குடும்பத்தையே பறிகொடுத்துட்டு நிக்கிறேன். அவ தேர்ந்தெடுத்த மாப்பிள்ளை வைரம்தான். ஆனா, சாமி சிலையின் கிரீடத்தில் உள்ள வைரத்துக்குன்னு ஒரு அந்தஸ்து இருக்கே. ஆசைப்பட்டு... தன் உயிரை மட்டுமல்ல... தன் உறவுகளையும் இழந்துட்டா என் பொண்ணு!

எல்லோரையும் இழந்துட்டாலும் என் மகள் கொடுத்த உறவு... இதோ இந்த மருமகன், நல்லவர். உறவுமுறையில் மருமகன்னாலும், இவர் எனக்கு மகன்தான்! நான் செத்தா கொள்ளிப்போட்டு, கவுரவமா காட்டுக்கு அனுப்பி வைக்கப் போறதும் இந்த மகன்தான். இவர் உருவத்துலதான் நான் என் மகளைப் பார்க்கிறேன். இப்பக்கூட தன்யா செத்த மாதிரி எனக்குத் தோணலே."

அப்போது வினுவின் 'செல்போன்' ஒலிக்க, "காமினி கிட்டேருந்து போன்... பேசிட்டிருங்க, வந்துடுறேன்" என்று வெளியில் போய் பேசினான்.

அங்கே, வேணி தொடர்ந்தாள்.

"பொண்ணு பிறக்கணும்னு ஆசைப்பட்டு, விரதமிருந்து, தவமாய் தவமிருந்து பெத்தேன், என் செல்லத்தை. அவளையும் சாம்பலாக்கிட்டாங்க. ஆனா, என் தன்யா எங்கோ ஒரு

மூலையிலே உயிரோடு இருக்கிற மாதிரிதான் தோணுது. அப்படித்தான் நினைச்சு என்னை நானே சமாதானப் படுத்திக்கிறேன். அம்மாடி... உன்னை யாருன்னு எனக்குத் தெரியாது... யாரு பெத்த பொண்ணோ? ஆனா, நீயும் என் பொண்ணு மாதிரிதான்.

என்னைப் பற்றி யாருக்கும் தெரியாது. நான் உயிரோடு இருக்கிறதே தெரியாது. என் மருமகனோட சம்சாரத்துக்கு என்னைப் பற்றி தெரிய வேண்டாம். சொந்த பந்தங்களை இழந்து நிக்கிறேன். எப்ப விதி முடிஞ்சுப் போவேனோ? ஆனா, அநாதைப் பொணமா போயிடக்கூடாதுன்னு வேண்டிக் கிறேன். யார்கிட்டேயும் சொல்லிடாதே தாயி!" கெஞ்சலுடன் அவள் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டாள், வேணி.

பொங்கிவந்த கேவலை கட்டுப்படுத்திக்கொண்டாள், சரண்யா. கண்கள் தளும்பின. பற்றி இருந்தக் கையை மெல்ல தடவிக் கொடுத்தாள்.

"சொல்லமாட்டேன்ம்மா! எனக்குள்ளே உறங்கிட்டிருக்கிற எத்தனையோ இரகசியங்களோடு சேர்ந்து இந்த உண்மையும் உறங்கும்... கவலைப்படாதீங்கம்மா" என்றாள்.

கார் விரைந்துகொண்டிருந்தது.

வெகுநேர மவுனத்திற்குப் பின் வினு பேசினான்.

"இப்போதாவது என்னை நம்புகிறீர்களா, சரண்யா?"

"எ... என்னை மன்னிச்சிடுங்க சார்! நான் ரொம்ப அவசரப் பட்டுட்டேன். உ...உங்களை புண்படுத்திட்டேன். தன்யாவை நீங்க காதலிச்சது பெரிசில்லே, அவளுக்காக அறக்கட்டளை ஆரம்பிச்சதும் பெரிசில்லே... தன்யாவின் அம்மாவை, உங்க அம்மா மாதிரி பாதுகாத்து வர்றீங்களே... அது மிகப்பெரிய விசயம். அதுக்காகவே உங்களை கும்பிட தோணுது" என்றவள், உதடுகள் துடிக்க, கண்ணீர்மல்க கைகூப்பினாள்.

"என்னங்க சரண்யா, இதெல்லாம்... கையை கீழே போடுங்க!"

"என்னை மாதிரி உறவுகளை இழந்து தவிக்கிறவங்களுக்குத் தான் அந்த வலி தெரியும், அருமை புரியும். இந்த புண்ணியம் உங்க வம்சத்தையே தழைக்கச் செய்யும்."

"காமினிக்கு இதெல்லாம்..."

"தெரியாது சார்... ஏன்னா, நான் நாளைக்கே இந்த

ஊரைவிட்டுப் போகப்போறேன்."

"நான் கோபத்துல பேசினதை மனசுல வைக்காதீங்க. நீங்க எப்பவும் எங்களோடு இருக்கலாம்."

"இ... இல்லே சார்... அது சரிப்பட்டு வராது!"

"அவசரப்படாதீங்க... யோசிச்சு முடிவெடுங்க."

சரண்யா பதில் கூறவில்லை.

எப்போது தனிமை கிடைக்கும் என்று ஏங்கியவள், காரைவிட்டு இறங்கியதும் அறைக்குள் சென்று கதவைத் தாழிட்டுக்கொண்டாள்.

கண்ணாடியின் முன் போய் நின்றாள்.

கண்களில் ஊற்றாய் பொங்கி... கன்னங்களில் நீர் வழிந்தோட... வாய்விட்டு கதறினாள். முகத்திலே அறைந்து கொண்டாள்.

"என்ன கொடூரம் இது? என்னைப் பெற்ற தாய் உயிரோடு இருக்கிறாள். அவளிடம் நான்தான் உன் மகள்னு சொல்ல முடியலியே! சொல்ற அளவுக்கு என்னிடம் எந்த ஆதாரத்தை மிச்சம் வைத்திருக்கிறேன்? பெற்ற தாயே நம்பமாட்டாளே! என்ன பாவம் செய்தேன், என்னை இப்படி ஆக்க? உண்மை எதுவும் தெரியாமல் என் வினுவை எப்படியெல்லாம் கஷ்டப்படுத்திவிட்டேன்? இந்த உறுத்தல் ஆயுளுக்கும் என்னை வதைக்குமே!

தன்யா... தன்யா என்று உருகுகிறாரே! ஒரே ஒருநாள் வாழ்ந்தாலும் முதல் மனைவி என்ற அந்தஸ்து கொடுத்து, ஆத்ம சாந்திக்காக அறக்கட்டளை அமைத்து, உதவிகள் செய்து. அய்யோ வினு... என்னுயிர் வினு... நான் சரண்யா இல்லை. உங்கள் தன்யா, உங்கள் மனைவி, உங்கள் உயிர்!

நான் உயிரோடுதான் இருக்கிறேன். அந்தரங்க காரியதரிசியாய் இருப்பவள்தான் உங்கள் அந்தரங்க வாழ்க்கையில் உறைந்து போயிருப்பவள் என்கிற உண்மை தெரியுமா? சந்தேகப்பட்டு, அவசரப்பட்டு கொடூரமாய் நடந்து கொண்டேனே! பாவம்... சின்னக் குழந்தை, சாந்தனு என்னிடம் எவ்வளவு பாசமாய் இருந்தான். அவனையும் சாகடிக்கத் துணிந்தேனே... நான் பெண் இல்லை... பேய்" அவள் அழுகையில் கரைந்தாள்!

ஆம்!

சரண்யா என்ற பெயரில், வேற்றுமுக போர்வையில் இருப்பவள் தன்யாவேதான்! அவள் இன்னும் உயிரோடிருப்பது யாருக்கும் தெரியாது, மருத்துவர் ராகவ் தவிர!

அன்றைய கோர விபத்தில் தூக்கி எறியப்பட்ட தன்யா, வெகு தொலைவில் பாறைகள் இடுக்கில் கருகிய மலராய், குற்றுயிரும், குலை உயிருமாக வீழ்ந்துக்கிடந்ததை அங்கதனின் ஆட்கள் கவனிக்கவில்லை. காரோடு சாம்பலாகிவிட்டதாக எண்ணி, மயங்கிக்கிடந்த வினுவை மட்டும் தங்கள் காரில் அள்ளிப் போட்டுக்கொண்டு ஓடிப்போனார்கள்.

அந்தப் பக்கமாய் காரில் வந்த டாக்டர் ராகவ்தான் முனகல் சத்தம் கேட்டு, தன்யாவை தன் காரில் தூக்கிச்சென்றார், காப்பாற்றினார்.

சென்னையில் தன் நண்பனின் மருத்துவமனையில் வைத்து சிகிச்சை தந்த ராகவ், எப்படியோ அவள் உயிரைக் காப்பாற்றி விட்டார். அவளுக்கு ஆபத்து காத்திருப்பதை உணர்ந்து, போலீசுக்கு தெரிவித்தால் அவளது வலிய மரணத்தை கூவி அழைப்பது போலாகிவிடும் என்று நினைத்தவர் அவளை தன் சொந்த ஊருக்கு, பெங்களூருக்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்டார்.

ரா்கவ், இந்தியாவில் விரல்விட்டு எண்ணும் முகமாற்று அறுவை நிபுணர்களில் புகழ்பெற்ற ஒருவர். ஈர இதயத்துக்கு சொந்தமானவர். ஆதரவற்றோருக்காகவும், சமூகப் பணிகளுக் காகவும் தன்னை அர்ப்பணித்துக்கொண்டவர். திருமணம் செய்துகொள்ளாதவர். அறுபது வயதைத் தொட்டவர்.

தேறிவந்த தன்யாவிடம் அவளின் முழுக் கதையையும் அறிந்துகொண்டார். எதிரிகளிடமிருந்து காப்பாற்ற தன் செலவில் அவளுக்கு அறுவை செய்து, புதிய முகத்தைத் தந்தார். உடல் முழுக்க இருந்த தீக்காய தழும்புகளையும், அறுவை செய்து பட்டுடலாய் மாற்றினார். இவள், சரண்யா என்ற பெயரில் சான்றிதழ்கள் தயாரித்துக்கொண்டாள்.

மருத்துவர், அவளிடம் மகள் போல் பாசம் காட்டினார். தன் ஆதரவற்றோர் இல்லத்தை அவள் பொறுப்பில்விட, மறுத்தாள்.

"எனக்கு சில கடமைகள் இருக்கு. அது முடிந்ததும் நேரே இங்கே தான் வருவேன்" என்று கிளம்பிவிட்டாள், காஞ்சிபுரத்திற்கு.

வினுவை நெருங்க சந்தர்ப்பம் எதிர்பார்த்திருந்தவளுக்கு

அதுவும் எளிதாய் அமைய— அவனின் காரியதரிசியாய் சென்னைக்கு வந்தாள். பலகுரல் திறமை அவளுக்கு இன்னும் கை கொடுத்தது.

ஏற்காட்டில் தன் குரலை பதிவு செய்த குட்டி 'டேப்' ரெக்கார்டரை மரத்தடியில் வினு அருகே வைத்ததும், அங்கதனின் அறையிலும் அதே முறையில் அவரை மிரட்டி பயப்பட வைத்து மாரடைப்பில் இறக்க வைத்ததும், சாந்தனுவை மாடிப்படியிலிருந்து தள்ளிவிட்டதும், காமினி யின் உணவில் யாருமறியாமல் பின்பக்கமாய் வந்து நஞ்சு கலக்கியதும் சரண்யா உருவில் இருந்த தன்யாதான்!

திட்டமிட்டு தன்னைக் கொன்றுவிட்டு, காமினியை மணந்தது... அதுவும் முன்பே ஒருத்தன் தொலைபேசியில் எச்சரித்தது எல்லாம் அவளை வினு மீது அழுத்தமாய் சந்தேகப்பட வைத்தன.

இனி இங்கே இருக்கமுடியாது.

இதுவரை இருந்தது, பழிவாங்க!

இப்போது வினுவைப் பற்றி உண்மை அறிந்தபிறகு, அவன் இதய சிம்மாசனத்தில் எப்போதும் அவள் மட்டுமே இருப்பதை அறிந்தபின், அவளுக்கு மனைவி என்ற உரிமை இருக்கும்போது— அவளால் காமினியை தன் கணவனின் இன்னொரு மனைவியாய் ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை. இங்கிருந்தால் இதயம் இரத்தக்களரியாகிவிடும் போலிருந்தது.

தன்யாவுக்கு மட்டுமே வினு சொந்தமானவன். ஆனால், இந்த சரண்யாவுக்கு?

ராகவ் வீட்டுக்கு 'போன்' பண்ணினாள்.

17

"என்ன சரண்யா... திடீர்னு இப்படியொரு குண்டை தூக்கிப்போடுறே? எதுக்காக வேலையை ராஜினாமா செய்யுறே?" காமினி பதறிப்போய் கேட்டாள்.

"எனக்கொரு நல்லது நடந்தா... சந்தோசப்படுற முதல் ஆள் நீங்கள்தான்! நான் ஒருத்தரை காதலித்தேன். அவர் இராணுவ வீரர். இதுநாள்வரை இறந்துவிட்டாருன்னு நினைச்சிருந்தேன்.

எனக்கு கிடைச்ச தகவல் அப்படி. இப்பதான் செய்தி கிடைச்சது. இதுவரை பாகிஸ்தான் சிறையில் இருந்தாருன்னு. நாளைக்கு அவர் ஊருக்கு வர்றார். அவரை வரவேற்க நான் அங்கே இருந்தாகணும்."

"கேட்க சந்தோசமாகத்தான் இருக்கு. ஆனா, உன்னை பிரியுறதை நினைச்சா கஷ்டமா இருக்கு, சரண்யா" கைகளை இறுகப் பற்றிக்கொண்டாள், காமினி.

'நாம பிரியறது உனக்குதான் நல்லது காமினி' மனதுக்குள் சொல்லிக்கொண்டாள்.

"வேறு வழி தெரியலை, மேடம்!"

"சரி... அப்பப்ப போன் பண்ணு. நேரம் கிடைக்கிறப்ப வந்துட்டுப் போ! கல்யாணத்துக்கு கண்டிப்பா அழைப்பிதழ் அனுப்பு."

"கண்டிப்பா மேடம்!"

வினு தனிமையில் கேட்டான்:

"நீ சொன்னது உண்மையான காரணமா, சரண்யா?"

"எது சார்?"

"ராஜினாமாவுக்கான காரணம்?"

விரக்தியுடன் சிரித்தாள்.

"இல்லே... அது மேடத்தை சமாளிப்பதற்காக சொன்னது."

"அப்ப... என் மேல் உள்ள வருத்தத்தால் எடுத்த முடிவு, அப்படித்தானே?"

"இல்லே சார்! நீங்க கோபப்படாம இருந்தாலும் இந்த முடிவைதான் எடுத்திருப்பேன்."

"ஏன்?" என்று வினவினான், வியப்புடன்.

முத்திரை வரிகள்

சிந்திக்காமல் படிப்பது, செரிக்காமல் சாப்பிடுவது போலாகும்.

—பர்க்.

ஒருவனது அறிவை அறிய அவனது பேச்சே அளவுகோல்.

—பென்ஜான்சன்.

திருமணம் என்பது வெறும் சேர்க்கை அன்று. அது உணர்ச்சிகளின் சேர்க்கை. சிந்தனைகளின் சேர்க்கை; வாழ்க்கை வளங்களின் சேர்க்கை.

—காண்டேகர்.

"நான் இங்கே இருப்பது உங்க குடும்பத்துக்குத்தான் பிரச்சினை. பல உண்மைகளை சுமந்து வைத்திருக்கிற நான், என்றாவது வெளிப்படுத்திவிட்டால்?"

"ச...ர...ண்...யா!"

"அதனால்தான் போகிறேன். மற்றபடி யார் மேலேயும் எனக்கு கோபமில்லை. மாறாக, உங்கள் மீதான மரியாதை அதிகப்பட்டிருக்கு. வர்றேன் சார்!"

"உங்க முகவரி?"

"இல்லே சார்... வேண்டாம்! நாம இனி எப்போதுமே சந்திக்துக் கொள்ள வேண்டாம். உங்க நன்மைக்காக சொல்கிறேன்."

"நீங்கள் என்னிடம் பணிபுரிபவராய் இருந்தாலும் உங்களை ஒரு தோழியாகத்தான் எண்ணினேன், சரண்யா. உங்களின் பிரிவு, நெருங்கிய உறவினரை பிரிவது போல் வேதனையைத் தருகிறது. முடிந்தவரை போனிலாவது பேசுங்க. என் குழந்தையை காப்பாற்றியவர் நீங்க. உங்க உதவியை எப்போதும் மறக்கமாட்டேன்!"

"ரொம்ப நன்றி சார்! என் மீது இவ்வளவு நம்பிக்கையும், மரியாதையும் வைத்திருப்பதற்கு... வருகிறேன், சார்!" அவனை ஆழமாய் பார்த்து... இதயத்திற்குள் இறக்கிக்கொண்டாள்.

அந்த மாளிகையைவிட்டு வெளியேறினாள், கனத்த மனதோடு!

அழைப்பு மணியைத் தொடர்ந்து கதவைத் திறந்த வேணி ஆச்சரியம் காட்டினாள்.

"ச...ர...ண்...யா!"

அம்மாவை அப்படியே கட்டிப்பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும் போல் தோன்றிய ஆசையுணர்வை கட்டுப்படுத்திக்கொண்டாள்.

"உள்ளே வரலாமா?"

"அட... வாம்மா! என்ன இது, கையில் பெட்டி?"

காரணத்தைச் சொன்னாள்.

"ஏன் சரண்யா, வேலையை ராஜினாமா செய்யுறே? நல்ல வேலை கிடைக்கலாம். ஆனா, நல்லவங்ககிட்ட வேலை கிடைக்கிறது எளிதல்ல. வினு மாதிரி அருமையான ஆளைப் பார்க்கிறது அபூர்வம்!"

"தெரியும்மா... வேற வழியில்லே... சரி, அதைவிடுங்கம்மா. போறப்ப உங்களைப் பார்த்து சொல்லிட்டுப் போகலாம்னுதான் வந்தேன்."

"என்னையும் ஒரு பொருட்டா நினைச்சு சொல்லிட்டுப் போக வந்திருக்கியே, கண்ணு. சந்தோசமா இருக்கும்மா!"

"என்னம்மா அப்படி சொல்லிட்டீங்க? உங்களை என் அம்மாவாகத்தான் நினைக்கிறேன். என்னை உங்க தன்யாவாக நினைக்கமாட்டீங்களா?"

"ஏம்மா நினைக்கமாட்டேன்? உன்னைப் பார்க்கிறப்ப ஏனோ... என் தன்யாவே எதிரே நிற்கிற மாதிரி தோணுது. உன் கண்ணுகூட அப்படியே தன்யாதான்! காப்பி குடிக்கிறியா?"

"தப்பா நினைக்கலேன்னா... உங்க கையால் சாப்பாடே சாப்பிடுறேனே... தருவீங்களா?"

"என்ன அப்படி கேட்டுட்டே? சோறும், வெங்காய சாம்பாரும், கேரட் பொரியலும் வச்சிருக்கேன். தயிர் சோறும் இருக்கு. தன்யாவுக்கு இதெல்லாம் ரொம்பப் பிடிக்கும். ஒரு வாய் அதிகமா சாப்பிடுவா."

"இதெல்லாம் எனக்கும் ரொம்பப் பிடிக்கும். சீக்கிரம் கொண்டுவாங்கம்மா."

ஆர்வத்துடன் வேணி பரிமாற... ஆசையாய் சாப்பிட்டாள், தன்யா.

'எத்தனை ஆண்டாகிவிட்டதம்மா உன் கையால் சாப்பிட்டு?'

சாப்பிட்டு முடித்தபின் அம்மாவின் காலில் விழுந்து வணங்கினாள்.

"தீர்க்க ஆயுசா இருக்கணும்மா. சீக்கிரம் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு..குழந்தை குட்டியோடு சந்தோசமா இரும்மா!" மனப்பூர்வமாய் வாழ்த்தினாள்.

மகள் கண்ணீர்மல்க நின்றாள்.

"என்னை மறந்துடமாட்டியே, சரண்யா?"

"சேச்சே...என்னம்மா இப்படிப் பேசுறீங்க? என் அம்மா தானே நீங்க?"

"என்ன சொன்னே... மறுபடி சொல்லு" திடுக்கிட்டாள், வேணி.

"உங்களை அம்மான்னு சொன்னேன்."

"அப்படியே என் பொண்ணு தன்யாவோட குரல் மாதிரியே இருக்கே?"

"அ... அப்படியா?" சுதாரித்துக்கொண்டாள், மகள்.

மற்றவர்களிடம் குரல் மாற்றி பேச முடிந்த அவளால் அவளையும் அறியாமல் தாயிடம் உண்மைக் குரலை, பாசக் குரலை வெளிப்படுத்திவிட்டாள்.

"புறப்படுறேன்ம்மா... நேரம் கிடைக்கிறப்ப உங்களைப் பார்க்க ஓடோடி வருவேன். வர்றேன்ம்மா!" வேணியின் கன்னத்தில் முத்தமிட்ட தன்யா, அதற்குமேல் தாங்கமுடியாமல் கரைபுரண்ட கண்ணீர் மறைக்க... தெருவில் இறங்கி நடந்தாள்.

பெங்களூர் செல்லும் பேருந்தில் ஏறி அமர்ந்திருந்தாள், தன்யா!

மனசு கனத்துப்போயிருந்தது.

'என் கணவனின் முகத்தை இனி எப்போது பார்க்கப் போகிறேன்? இந்தப் பிறவியில் இதுதான் கடைசியா? அம்மாவை நல்லபடி வைத்திருக்கிறீர்கள், வினு. என் சார்பாக, என் இரத்த உறவாக அம்மாவாவது உங்களிடம் இருக்கட்டும்! உங்களை நிறைய கஷ்டப்படுத்திட்டேன். ஆனால், அதில் நியாயம் என்று நான் நினைக்கிற ஒரே செயல் அங்கதனின் மரணம்.

அருமையான என் தகப்பனை, கடமை தவறாத சகோதரனை, பாசமிக்க தங்கையைக் கொன்ற மிருகம். அவரால் என் காதல் மட்டுமா மாண்டது? அண்ணனுக்காக ஆண்டுக்கணக்கில் காத்திருந்த வந்தனா என்கிற பெண்ணின் காதலையும் அல்லவா சூறையாடினார்?

எனக்கு மிஞ்சி இருக்கும் மகிழ்ச்சி— அம்மா உயிரோடு இருப்பதும், உங்கள் நெஞ்சில் இன்னும் சாகாமல் நான் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதும்தான்!

அது போதும் வினு. இந்தப் பிறவி முழுக்க நினைத்து வாழ அது போதும்!' தன்யாவின் கண்கள் கலங்கின.

பேருந்து, குலுங்கலுடன் புறப்பட்டது!

(முடிந்தது)

ராணி சிண்டிகேட் சார்பில் வெளியிட்டவர், ஆசிரியர்: அ.மா. சாமி 86, பெரியார் நெடுஞ்சாலை, சென்னை–600 007. அச்சிட்டவர்: சி. கல்யாண சுந்தரம், ராணி அச்சகம், 86, பெரியார் நெடுஞ்சாலை, சென்னை–600 007.